

Ласло Лорниц

Прокълнатият кораб

*О, скръбна сцена! Мисля, сър, че много проклетия ще паднат
върху тези, които са виновници за нея!¹*

(Шекспир, Хенрих VIII)

1. Превел от английски: Валери Петров

I. ЕДИН РУС СТРОЕН ЧУЖДЕНЕЦ...

Бирмингам, 29 май Уолтър Кули не обичаше Шекспир, а жестикулирането с ножове направо ненавиждаше. Особено откакто един едър тип с леко издадени зъби и с приплеснати клепнали уши на пудел се опита да му накълца корема. Кули трябваше да прояви немалко ловкост, дорде избодне едното око на типа, дорде му откъсне ухото и го освободи от издадените зъби. Но следата от бръснача на корема си ще носи до сетния си ден като вечно мemento: Никога не отивай на Ливърпулското пристанище след единайсет вечерта, ако те вика тип с издадени зъби и уши на пудел, защото знае нещо за големия Джо Букнер и непременно иска да ти го каже, само на теб и на никой друг.

Кули размаза малко червена боя по физиономията си, със средно дебела четка си сложи сенки под очите, отмести реквизитната кама върху гримьорната масичка и направи гримаса в огледалото. Муцуната, която му намигна отсреща, имаше вид на пират, преживял и по-добри времена, а според пиесата трябваше да изглежда като първи благородник. Кули си намаза още малко боя по лицето и се напъна да заприлича на интригант.

О, скръбна сцена! Мисля, сър, че много проклетия ще паднат върху тези, които са виновници за нея!

Вратата се отвори широко и на прага застана набитичък червендалест мъж.

– Случило ли се е нещо, господине? – попита загрижено той, после се олюля назад след по-подробния оглед на Кули. – Вие ли сте това, господине?

– За съжаление – каза Кули и хвърли четката на гримьорната масичка. – Ала е опасно да обсъждаме това тук. Да се приберем в черупките си.

Набитият се почеса по носа и изпълнен със съмнения, затръска глава.

– Наистина ли сте добре, господине?

– Наистина, Аш.

Аш избърса чело и се тръшна на един привидно свободен фотьойл, ала тутакси подскочи и зачервен извади изпод себе си кожен калпак с пера, украсен с широка алена лента.

– Пардон, господине, и това ли ще сложите?

– То ме краси, Аш.

Човечето пак си почеса носа.

– Ще ви се смеят, господине.

Кули с интерес примигна към дебеланкото.

– Кажете, Аш, често ли гледате Шекспирови пиеси?

– Ами... не много често, господине.

Кули вдигна юмрук сякаш искаше да го стовари връз червендалес-
тото човече.

– Това е историческа драма, Аш! Смеят се само идиотите. Ясно ли
е?

Аш хвърли още веднъж поглед върху полусмачкания калпак, след
което, примирен с всичко, сви рамене.

– Ясно, господине – поразмишлява малко, после умислено се втрен-
чи в огледалото. – Защо го правите, господине?

В ръката на Кули четката, която междуременно пак бе взел замря.

– Ами... заради Ронгълд.

– Къде е той?

– На уикенд.

– Пак... такова...?

Кули тъжно кимна.

– Пак, Аш.

– Не искам да се намесвам в личния ви живот, господине – триеше
си носа малкият, – ама ми се струва, че вие прекалено... как да ви
кажа...

– Много съм мек с него?

– И така може да се каже, господине!

– Ама той е по-млад!

– С цели пет минути, господине!

– Въпреки това. Той ми е брат. И аз...

– Сигурен ли сте, че няма да стане някой гаф?

– Притеснявате ли се, Аш?

– Щях да се притесня само ако се наложеше да сложа тая шапка.

– Не се притеснявайте. Я имам, я нямам двайсет изречения и после
можем да вървим на майната си. Да не мислите, че иначе щях да се съг-
лася? Можете ли да си ме представите като Ромео?

Кули никога не узна какво може и какво не може да си представи
Аш, защото в този момент се обади един мек и мамещ женски глас,
придружен със звуци на пиано.

– Трето предупреждение. След три минути се вдига завесата...

Моля...

– Кога е вашият ред, господине? – поинтересува се Аш. – Защото ако е в началото...

– Добре ще е, ако разберете – каза Кули и наперено накриви калпака. Затвори очи и като заучен урок взе да си мърмори: – Тръгвам по коридора, след девет крачки вляво има стълба, но не се качвам по нея, а вървя нататък покрай огледалата...

Продължаваше да мърмори, когато Аш затвори вратата зад себе си.

Щом хлопна вратата, Кули спря и изтри чело. Напразно се опитваше да е спокоен, все по-често го избиваха капки пот. Пресвети Божичко, как можа да е такъв глупак и да се остави да го подлъжат! На Ронълд това му беше стотната най, ама най-сериозна любов, и само от него зависело дали ще излезе от нея нещо. Сега през този уикенд трябваше да се реши всичко. Няма ли уикенд, няма щастие, а няма ли щастие, тогава всичкото кучета го яли! За щастieto обаче е необходимо някой да поеме ролята на клетия първи благородник. И кой да бъде този някой освен той, Уолтър Кули. Ронълд твърдеше, че си приличат като две капки вода. Първият благородник няма повече от двайсет изречения, само трябва да стои до втория благородник в ъгъла, с добър изглед към суфльорската будка. Единствено суфльорът знае колко е часът и така подсказва, че може даже и да не се научат тези двайсет изречения!

Кули отчаяно поклати глава. Чувстваше как го обхваща панически ужас, дори и изреченията да са само двайсет, дори и суфльорът да е толерантен. Да застане на осветената сцена пред цяла зала с хора с този калпак с пера и панделки, с ботуши над коленете, с които един дявол знае как са вървели в средновековието! Господи, как беше? „О, скръбна сцена! Мисля, сър...“ И то аз, да му се не видяло... Погледна към портрета на кралицата на стената и се удиви как Нейно величество разтегля устни в снизходителна усмивка.

– Ще се побъркам – рече Кули примирено. – Спор няма.

Седна отново пред огледалото, щеше му се крещейки да си изтрие целия грим. Ронълд прекарва петстотната си брачна нощ, а той... Зарови лице в дланите си и се опита да диша дълбоко, за да пропъди бавно обземащата го паника.

Спокойно, Кули, спокойно!

Вратата изскърца, отвори се, после се затвори.

– Само не ми казвайте, че веднага трябва да тръгна. Знаете, че сам абсолютно спокоен, но още десет минути ми липсват, за да достигна до състояние на пълна концентрация. Положението...

Запъна се и спря. Не виждаше нищо, чуваше само поскърцването на приближаващите се стъпки и някакво бързо прокобно шумолене във въздуха. Както когато оня тип на пристанището натисна главата му в пясъка и на лунната светлина проблесна отвореният бръснач...

Отмести ръце от очите си и погледна в огледалото.

Непознат висок строен млад мъж стоеше зад него с разтворени ръце и разперени пръсти и доволно се усмихваше.

Компютър да имаше вместо мозък, нямаше да мисли по-бързо. Практиката през последните десетилетия бе натрупала толкова информация в мозъчните му клетки, че дори изчислителна машина с голям капацитет трудно би я поела.

И тези измъчени с море от информация клетки сега до една ревяха, виеха и крещяха: Внимание, Кули, този тип иска да те удуши!

Уолтър Кули не се двоуми дали да послуша предупреждението на ужасените си мозъчни клетки. С едно-единствено леко, но светкавично бързо движение на петата си повдигна във въздуха тежкия фотьойл, на който седеше, хвана го и с всички сили го запрати към непознатия тип.

Ако го видеше някогашният му командир, доволно щеше да потрие длани. Тежкия стол самоуверено летеше към главата на русия, цинично усмихнат тип.

И тогава отново див ужас обзе Уолтър Кули. Господи! Какво направих! Ами ако това е дежурният...

Фотьойлът спря във въздуха на няколко милиметра от лицето на типа, сякаш го бяха залепили. Оня протегна ръка и го сложи на земята.

Тежкия стол леко проскърца върху протрития килим.

– Седнете, мистър Кули!

Непознатият се усмихваше с почти приятелска, но твърда заповедна усмивка. Имаше хубаво и съразмерно лице, като че ли с прекалено правилни черти. Сякаш беше излязъл от страницата на някое модно или рекламно списание.

– Кой сте вие? Дежурният ли?

– Седнете, мистър Кули!

Гласът му бе все така приятелски, но обръщението сякаш бе с една нотка по-решително.

Уолтър Кули си мислеше, че само да протегне ръка – на облегалката на другото кресло е самото му с един „Смит енд Уесон“ 38-и калибър в джоба и ще го вземе...!

– Кой сте вие? Ако не ми кажете, тогава аз...

Пристъпи напред и застана точно пред носа на русия тип. Със

задоволство установи, че са приблизително еднакво високи и че е доста по-мускулист от другия. Въпреки оня трик...

– Какво искате от мен? – запита сърдито. – Това е гримьорна, ако не знаете. На вратата е написано, че...

С неизменната си непоносима и надменна усмивка русият тип протегна ръка едва забележимо и хвана китката му. Тогава Кули почувства това, което рядко бе усещал в неговия разнообразен живот. Ръката му сякаш бе притисната от стоманени обръчи. Извика и се опита да се откубне от безпощадно силната ръка на непознатия. Отново капки пот избиха по челото му, но те вече нямаха нищо общо със сценичната треска.

Когато дойде на себе си, седеше в креслото. Непознатият пушна китката му.

– Моля ви, останете седнал, мистър Кули!

Уолтър Кули разтри ръката си и крадешком я погледна. Не видя наранявания, което някак го успокои. Все пак не му се щеше наново да установи връзка със стоманенотвърдата ръка на младежа.

– Казвам се Стив, мистър Кули. Дойдох, за да ви взема със себе си.

– Мен? Вие сте луд, добри човече!

Непознатият със задоволство огледа атлетичния ръст на първия благородник. После неочаквано с непроследима с просто око бързина вдигна ръка. Кули можеше да се закълне, че в единия миг ръката беше още на коленете му, а в другия – вече във въздуха. Сочеше право в кралицата.

– Виждате ли картината, мистър Кули?

– Как, по дяволите, да не я виждам, но не разбирам какво общо има. Аз...

– Гледайте внимателно!

Кули млъкна, какво друго му оставаше? Но за гледане нищо особено не видя. Няколко секунди по-късно обаче забеляза как около врата на кралицата картината започна да се оцветява и да се размазва в синкаво петно, голямо колкото юмрук. Можеше да се закълне, че петното се разлива върху хартията, а не върху стъклото, което я предпазва.

– Какво, по дяволите, е това? – понечи да тръгне към картината, но непознатият предупредително вдигна показалец.

– Останете на мястото си, моля. Що се отнася до въпроса ви, това е отрова. За няколко секунди попива и за няколко минути унищожава жертвата. Изстрелях я от пръста си, мистър Кули...

Уолтър Кули вече сто на сто беше сигурен, че има работа с луд. В театър се беше вмъкнал опасен луд и както изглеждаше, го беше взел

за заложник. Това с отровата може и да е блъф, но може и да не е. В крайна сметка може и да е докопал някаква отрова от някой изследователски институт, както и съответното оръжие.

Направи усилие да овладее треперенето на гласа си.

– Какво искате от мен?

Непознатият сякаш въобще не чу въпроса.

– Изстрелях я от пръста си, с неколкостотин атмосфери. Мина през стъклото, ако желаете, можете да видите, макар че... по-добре да ми повярвате. Достатъчно е да мръдна с пръст и вие ще сте мъртъв, Кули.

Мистър Кули усети как окото му се премрежи от потта, която се стичаше по челото му.

– Какво искате от мен?

– За кратък период от време искам да ви помоля за вашата помощ.

– Помощ?

– Бих казал, че имаме нужда от вас като артист. Или може би като педагог. Трябва да обучите една трупа. Става дума за кратко време и, естествено, не безплатно. Щедро ще възнаградим труда ви.

Гърлото на Кули пресъхна.

– Ама аз... аз не...

– Познаваме ви добре, мистър Кули. Вие сте човекът, който ни трябва.

„Господи! – мислеше Кули. – Господи!“

– Повече не мога да ви кажа – усмихна се непознатият, – когато му дойде времето, ще узнаете всичко. Бих желал да приемете работата.

– А ако кажа не?

Русият тип погледна към портрета на кралицата и многозначително се усмихна.

– Кога ще трябва?

– Сега. Веднага.

– Това е невъзможно – преbledня Кули. – Аз имам тук представление. Аз съм първият благородник.

– Веднага.

– Нали ви казвам, че...

Вратата се блъсна и през нея се втурна Аш. Кули искаше да се хвърли към пистолета си, но усети как стоманенотвърдите пръсти отново се сплитат около китката му. Извънземната сила го принуди да остане седнал.

– По дяволите, господине – Аш беше побеснял и се изсипа наред стаята. – Това е кочина, а не театър. Вие сте след десет минути, но ако

не бях тръгнал след дежурния...

Чак тогава забеляза, че Кули не е сам.

Няколко стотни от секундата по-късно усети, че нещо в стаята не е наред.

Лицето му стана още по-червено и той се извъртя, за да се втурне в атака. Кули видя само, че непознатият насочи показалеца на свободната си ръка към Аш. И този път не успя да проследи с очи как русият тип вдигна ръката си.

– Неее! – сам се учуди на себе си, че крещи така отчаяно. – Неее!

– Кой е този?

– Аш – простена Кули. – Не го закачайте! Ако му направите нещо, по-скоро ще пукна, но няма да дойда с вас... Ако ще да се пръснете!

Лудият тип пусна ръката му.

– И той ли е артист?

Аш тъкмо щеше да отвори уста, но Кули така го погледна, че думите заседнаха в гърлото му.

– Какъв друг може да бъде?

– Сега защо не играе?

– Няма роля в тази пиеса. Той е най-добрият ми приятел. Ако го убиете...

Очите на Аш се опулиха от ужас.

– Какво?

– Млъкни Аш и не питай нищо – изрече Кули толкова бързо, че дъхът му спря. – Не... питай! По-късно всичко ще ти кажа. Кралицата...

Аш светкавично насочи погледа си към портрета. Кули нямаше представа какво е схванал от видяното, ала вярваше в рутината на Аш.

– Е, всичко е наред – рече русият и сви рамене. – И той може да дойде с нас. Можем да тръгваме.

Кули се огледа от горе до долу и поклати глава.

– В този маскараден вид?

– В този, мистър Кули!

– Нека поне портфейла да взема със себе си!

С бавни, добре видими движения протегна ръка към сакото си. Русият го наблюдаваше. После с невероятна бързина, за проследяването на която човешкото око едва ли е способно, обърна глава към Аш.

Сега беше редът на Кули. И макар че далеч не можеше да се мери по бързина с другия, мобилизира цялата си ловкост, напипа 38-калибровия и го пхна в бухлатите си гащи. Когато русият го погледна, в ръката му беше само портмонето.

Едва пет минути преди излизането на сцената дежурният забеляза, че първият благородник се е изпарил. Две минути го търсиха, след което режисьорът с невероятно присъствие на духа го замени в ролята. Прилепен зад кулисите, каза набързо думите на първия благородник, а през това време вторият благородник, облегнат на едно дърво от декора играеше ролята си, създавайки впечатление, че партньорът му се крие в короната на сенчестото дърво.

Излезлите на другия ден театрални критики единодушно изтъкваха новаторската режисура, като хвалеха режисьора, задето смело е скъсал със заострените традиции и е настанил първия благородник сред клоните на едно дърво.

Кули беше видян за последен път от портиера да напуска театъра, придружен от непознат пълничък тип и от висок, рус, аристократично усмихващ се младеж.

За това, естествено, вестниците не писаха.

Блуменуил, шата Минесота Институт по криминална психология.
29 май.

Този ден Джуди Максвел особено ненавиждаше работата си. Нахлуващият през отворения прозорец приятно топъл въздух подтикваше към всичко друго, само не и към работа. Закъснялата пролет сякаш искаше да вземзди блуменуилци за горчивините от дългата зима; с едноединствено движение на вълшебната си пръчица покри града с цветя. През прозореца надничаха липи; по клоните чуруликаха птици, а някъде сред бухналите в цвят храсти с цяло гърло се дереше един луд.

Джуди Максвел въздъхна дълбоко и затвори прозореца. Отпусна се зад бюрото си и с нечовешко усилие си наложи да вземе в ръце следващото досие. Разлисти го, разгледа снимката на тип с усмивка на пор, разтри очи и натисна скритото под плота на масата копче на звънеца.

Старият познайник на Джуди, дебелият сержант, подаде глава.

– Как сте, Джуди?

– Долу-горе. Кого ми доведохте, сержант?

– Лисицата. Познавате ли го?

– Само съм чувала.

– Внимавайте с него. Като змиорка е. Човек си мисли, че му е притиснал гръкляна, а после хоп – изхлузи ти се между пръстите.

– Тя, змиорката, няма и гръклян – усмихна се Джуди.

– Все пак внимавайте! Бих се учудил, ако успеете да го притиснете.

От години никой не е успял.

– Само ми го пратете, сержант.

Джуди Максвел наблюдаваше с интерес как рижавият тип със сипачаво лице се промъкна в стаята. Никой не е получавал от приятелите си по-подходящ прякор от него.

Рижавият изведнъж спря и за миг промени ролята си. Хитрата усмивчица замръзна на лицето му, като съзря Джуди с нейния аристократичен вид. Много неща бе очаквал, само това не – сексбомба на другия край на масата.

Джуди следеше със задоволство ефекта и веднага се хвърли в атака.

– Име?

– Торнтон, т. е. . . . такова. . . Лисица.

Джуди стана, за да може фигурата ѝ да изпъкне още повече в бомбардираната от пролетни светлини стая. Изпъчи гърди, почти докосна с тях превития от другата страна на масата заподозрян.

– Признаваш ли, Лисицо?

Рижавият тип изтри капчиците по челото си.

– Какво за Бога да призная?

– Обир, кражба на картини, да изброявам ли?

Лисичата муцуна бавно се съвземаше.

„Първокласна мацка – помисли си, – ала грешат, ако си мислят, че могат да ме притиснат с нея. Стара пушка съм аз. . .“

Джуди седна отново и даде знак на рижавия, че и той може да седне. Лисичата приседна на крайчеца на предложения стол.

– Значи признавате?

– Аха! – простена она с облекчение и усети как се стопява напрежението му, предизвикано от изненадата. – Как няма да призная. Хванаха ме на място. . .

– Имате ли да прибавите нещо към признанията си, мистър. . . ?

– Наричайте ме просто Лисица – каза рижавият вече облекчено захилен.

Джуди се хвана на играта. Знаеше, отстъпи ли в малките неща, понякога големите се уреждат наготово.

– Окей. Значи мистър Лисица. Хванали са ви в една вила, тъкмо когато сте опитвали да разбиеете сейфа.

– Дума да не става! – протестира дребният и извади цигара от джоба си. – Може ли да запаля? Хванаха ме не като отварях сейфа, а когато исках да задигна картината „Къпещата се Мадона“. Страшно готина картина! Виждали ли сте я вече, докторке?

Джуди посочи към разхвърляните вече пред нея книги.

– Тук е репродукцията ѝ. Не е лоша. Струва поне един милион.

Лисицата се усмихна сладко.

– Не знам. Цената не ме интересуваше.

– Не? Тогава защо искахте да я откраднете? За да си я гледате у дома?

– Повярвайте ми, имах намерение да я върна – уверяваше я Лисицата и склочи длани. – Няма ли кой да ми повярва?

– Искали сте да я върнете? Картината ли? Ами тогава защо...?

– Исках да ѝ нарисувам гащи.

– Защо ще ѝ нарисувате гащи на „Къпещата се Мадона“, Лисицо?

– Защото няма. Вие имате ли?

Джуди се изчерви. Още повече, че очите на Лисицата пръскаха невинни лъчи из въздуха.

– Това не ви интересува! – избухна, после се засрами. Господи! Та нали още в първата минута го бе извадила от равновесие? Ако не е луд, голям артист можеше да излезе от него. Дума да няма.

– Джо каза да ѝ нарисувам гащи – уверяваше я Лисицата. – Пак тоя Джо. Пак ме намери.

Джуди пое дълбоко въздух, после се разрови в разхвърляните под носа ѝ книжа.

– Значи Джо, добрият стар Джо. Къде го срещнахте за последен път?

– Ами... като че ли в Ню Йорк?

– Тогава какво ви каза?

– Да задигна тая, голата танцьорка от музея. Ама нали знаете?

– Какво още каза?

– Да ѝ нарисувам гащи.

– Друго?

– Само гащи.

– Не това ви питах. Какво друго трябваше да направите?

– Щях да я върна в музея.

– Така както си е?

– С гащите, разбира се.

– Значи не сте искали да я откраднете?

– Аз? И през ум не ми е минало. Исках само да я облека. Джо каза, че без гащи не е морално – изпъна се на стола и втренчи поглед. – Произхождам от старо пуританско семейство.

Джуди въздъхна и погледна през прозореца. По клоните се гонеха косове, радвайки се на пролетта.

– Окей, Лисицо. Да поговорим за Джо. Сега къде е?

– Върна се. А бях го оставил в Ню Йорк. Там ми казаха, че никога повече няма да ме намери. Ама ме намери.

Почука с юмрук по главата си.

– Тук ли си, Джо?

Джуди гледаше към главата на Лисицата сякаш очакваше от ухото му да изпълзи педя човек и с елегантен поклон да се представи: Аз съм Джо, госпожице...

– Кога се появи Джо?

– Преди около три дни. В музея.

– Защо отидохте в музея?

– Обожавам картините.

– По-нататък!

– Ами... гледах ги. Стоях точно пред „Къпещата се Мадона“, когато Джо се обади. Тук съм, Лисицо, каза ми, дойдох. Дойдох да ти помогна. Трябва да облечеш мацето, защото така не е морално.

– Лисицо, знаеш ли кой е Джо?

Рижият кротко кимна.

– Знам. Бях на сеанс. Масата се завъртя и Джо взе да чука.

Живял е в двора на кралица Виктория и... трябва да е бил нещо като придворен. Задължението му било да обува чорапи на краката на пианото и да облича статуите. Казва, че така трябва да бъде и че което става днеска, не е добро.

Джуди се усмихваше. Тя бръкна в купчината книжа и измъкна оттам една снимка. С такъв замах я тръшна пред Лисицата, че дребният тип подскочи.

– Вижте, Лисицо! – изкрещя му Джуди. – Това какво е? Отговаряйте веднага!

– Лисицата погледна ужасено античната мъжка статуя без ръце и сви рамене.

– Откъде да знам! Ветеран от войната.

– Нещо не ви ли подтиква да го облечете? Какво казва по въпроса Джо?

Лисицата остана с равнодушен вид.

– Нищо. Джо не се интересува от пишки. Толкова се е променил от времето на кралица Виктория.

Вратата изскърца и бавно се отвори. Джуди Максвел погледна бавно към новодошлия.

– Вас пък кой ви пушна тук, за Бога?! Сержант! Къде сте, сержант?! Точно когато трябва, той потъва вдън земя! Не виждате ли, че тук

протича следствие. Къде е сержантът?

Непознатият бе млад мъж с гълъбовосив костюм, правилните му черти преливаха в мека усмивка.

– Като че ли седи във в коридора.

Лисицата изведнъж се изпълни с лошо предчувствие. Невероятните му познания за човешкия характер и опита, натрупани в резултат на неговата работа в продължение на няколко десетилетия в престъпния свят, го предупредиха, че нещо не е наред около този симпатичен младеж. Напомняше на онези млади английски господа, които, подсвирквайки си леко, кълцат на парчета телата на убитите си братовчеди, съпруги, тъщи и после старателно ги редят в грамадния куфар, който още чичото, пенсиониран колониален полковник от отдавна изчезналата световна империя, е оставил на тавана.

Бавно вдигна глава и се вгледа в сивите очи на непознатия. После, без никой да забележи, спусна чак до китката си острия като бръснач нож, който криеше в хастара на ръкава на палтото си.

Сега Джуди Максвел загуби търпение. Този тип вече й беше в ръцете. Така мечтаният успех беше под носа й изведнъж да се появи тоя идиот със стеснителна усмивка и всичко да провали!

Като котка, която точи нокти и е готова да дращи, скочи към русия и завря лице в лицето му.

– Измитайте се, докато не съм ви сритала в главата! И само да ви видя още веднъж край стаята си...!

Джуди Максвел въобще не блъфираше, когато спомена за ритници в главата.

От години беше гордостта на Блуменуил, колекцията си от медали множеше като член на отбора на Минесота по кик-бокс. Последния път изтри от картата тъкмо една от амазонките на Лос Анжелис, която, както и да гледаме, беше с двайсетина килограма по-тежка от нея.

Русият, чиято усмивка бе като от реклама на паста за зъби, сякаш въобще не чу заплахата. Какво ти! В погледа му сякаш просветна подигравателна усмивка.

Джуди Максвел сега вече не само загуби търпението си, но направо й причерня. Изрева като корабна сирена в мъгла и връхлетя върху нежелания посетител. Искаше да го фрасне веднъж рутинно в мутрата, да се обърне и със свойствено движение да го ритне в челото.

Лисицата тихичко взе да се моли. Никак не беше сигурен кой ще излезе победител в случай, че се стигне до двубой между него и тази дяволска хлапачка, дори да му се притече на помощ вълшебният халиф.

Има ли възможност, трябва да се избягва физическата разправа с тази налудничава гъска.

Ударът на Джуди Максвел обаче не докосна чужденеца. Какво се случи, никой не би могъл да каже точно, даже и Лисицата, Макар че така внимаваше, че очите му щяха да изтекат.

Видя само, че неканеният посетител държи ръка пред лицето си – как е успял за толкова кратко време като с магия да я сложи там, да пукне, сам не знае – и увива пръсти около китката на обезумялата амазонка. В следващия миг Джуди се смрази, изпищя и се строполи на пода. Този писък обаче не беше вече вой на нападащ тигър, а жалкото скимтене на цапардосан в главата заек.

На Лисицата му се повдигна, като видя как мускулестата амазонка коленичи на земята пред краката на русия тип и запритваря очи от болка.

Макар че онзи не правеше нищо. Нито напън, нито задъхване, нито заплахи: даже не се беше зачервил. С уморена и вяла усмивка държеше китката на момичето. Леко, сякаш й мереше пулса.

– Ох! – стенеше момичето. – Пуснете ме... Боли!

– Вие се нахвърлихте – рече мъжът с безстрастен и равен глас.

– По дяволите... пуснете ме!

Чужденецът се подчини. Докато Лисицата се окопоти, и двете му ръце бяха в джобовете, сякаш въобще не ги беше вадил оттам.

Лисицата тогава за пръв път си помисли, че го хипнотизират. Маmicата му мръсна! Как не се сети... Ясно е, че само го разиграват и чакат да се включи и той. Има да чакат!

Пусна обратно ножа на мястото му сред дебелия вата и със скръстени на гърдите ръце с интерес наблюдаваше необичайната сцена.

На момичето и през ум не му минаваше да се примири с поражението. Едва се надигна от земята и отново се хвърли в атака. Беше решила, че, щом не е успял с ръка, ще опита с крак.

Ала този ден й бе писано да не успее и с крак. Чужденецът даже не си отмести главата. Направи нещо друго, ала какво – остана вечна тайна. На Лисицата слюнка му потече от устата, така се беше съсредоточил, и пак не забеляза нищо.

Видя само – като краен резултат, – че момичето пак е коленичило на земята пред обувките на типа и русият засмян рекламен мъж я държи за китката. А амазонката пак го моли да я пусне, защото много я боли.

Лисицата помисли за миг, че може би все пак не го правят за пред него и навярно ще е добре да измъкне ножа си изпод ватата, но вече

беше късно. Русият хвана момичето за лакътя и го заведе до стола.

– Седнете!

Гласът му прозвуча меко, почти умоляващо. Момичето се строполи върху стола. А Лисицата размисляше: защо звучи така чуждо този глас? Ако беше по-образован, навярно щеше да разбере, че в него бучи музиката на сферите, така че единственото, което си помисли, бе, че чува сублимиралата в звук самоувереност.

– Какво искате от мен? – прошепна момичето, прибирайки чинно краката си.

Лисицата заряза философстването и тъжно установи, че момичето пак се готви да нападне. Изпъва крака и се опитва да се хвърли към корева на усмихвания се пред нея симпатяга.

Русият тип вдигна показалец.

– Недейте! Моля ви, недейте!

Момичето потръпна и мускулите ѝ се отпуснаха.

– Кой сте вие, за Бога!

Този въпрос и Лисицата можеше да го зададе. Вече беше наясно, че сцената не се разиграва заради него, пред очите му ставаше нещо, но представа нямаше какво. С изтънчените си сетива усети даже, че това, което ставаше, можеше да повлияе и на неговата по-нататъшна съдба. И то не по какъв да е начин.

Лисицата се усмихваше кротко и пак си опита да пусне ножа до китката си. Напразно го клатеше обаче отчаяно, ножът се беше забил във ватата и за нищо на света не искаше да изпадне оттам. Продължи да си разклаща ръката, докато не забеляза, че непознатият го наблюдава. Тогава започна да клати и другата си ръка сякаш трепери от страх.

– Вие кой сте?

Тъй като въпросът бе насочен определено към него, Лисицата преустанови треперенето и придаде съсредоточен вид на лицето си.

– Аз ли?

Изчака чужденецът да продължи да разпитва, но той не попита нищо. Няколко секунди го гледа замислено, след което с бързи стъпки се отдалечи от момичето. Докато Лисицата се усети, онай тип стоеше вече до парното и разглеждаше радиатора сякаш виждаше за първи път в живота си подобно нещо. Момичето се стегна и като че ли се понадигна от стола. Лисицата с ловко и решително движение освободи ножа си от ватата.

През това време рекламата на паста за зъби въртеше главата си ту към радиатора, ту към тях. Все едно, че гледаха анимационен филм.

Въртеше се с такава бързина, като че ли нямаше кости на врата си.

В следващия миг Лисицата изкрещя с ужасено, и от рязкото движение, с което закри лице с ръцете си, ножът послушно се върна обратно в скривалището си. Момичето дишаше тежко и потреперваше, сякаш пред очите ѝ се редяха картини от отвратителен филм.

Що се отнася до филма, на Лисицата наистина му се струваше, че против волята си е попаднал в кино, където по екрана се менят фантастични сцени. Защото русият, както въртеше главата си напред-назад като помпа, само че сто хиляди пъти по-бързо, се протегна към дебелия железен радиатор и с два пръста извади едното му ребро. Радиаторът прачеше и пукаше, докато се освобождаваха дебелите заварки по шевовете. Лека воня и мирис на ръждив железен прах изпълниха стаята. Няколко жълтеникави парченца воден камък се търкулнаха пред обувките му.

Типът не продума, само се усмихваше. Сега вече, обърнат изцяло към тях, вдигна на височината на гърдите си дебелото и дяволски тежко ребро и без каквото и да било видимо усилие, го изви. Твърдото желязо поизпука-поизпука, след което шумно се скъса на две.

На Лисицата му идеше пак да изкрещи, но навреме се отказа. Отде да знае дали този урод не се дразни от кръсъщи? Току-виж стоварил на главата му някое парче желязо.?!

Русият дангалак обаче не се интересуваше от такива неща. Щом реброто от радиатора се строши в ръцете му, наведе се и остави парчетата на земята. Потри лице и с дискретна усмивка се обърна към Лисицата.

– Какво попитайте?

Лисицата се усмихна и заклати глава.

– Аз? Нищо. Абсолютно...

– Кой сте вие?

– Наричат ме Лисица.

– Аха. Какво сте направил?

– Нищо. Станала е грешка. Така се случи, че...

Лисицата преглътна и трескаво си заблъска главата как да продължи. През това време чужденецът с едно-единствено движение застана от другата страна на масата, до Джуди, и взе досието на Лисицата. Вдигна го на височината на очите си и го загледа неподвижно. Джуди можеше да се закълне, че, докато четеше, клепачите му не трепнаха. Бе се концентрирал в една-единствена точка и момичето никак не можеше да си представи как някой е в състояние да чете, без да си мърда очите. А той

четеше, в това нямаше никакво съмнение.

Русият остави купчината книга на масата.

– Мис Максвел, имаме нужда от вас. Бих желал да дойдете с мен.

– Да не сте се побъркал! Къде?

– Работя за една компания, мис Максвел, която... експериментира върху непознато досега устройство. Имам нужда от вас. Моля ви, елате с мен.

Джуди Максвел смени тактиката си.

– Окей. Окей. Нямам нищо против. Ще отидем на горния етаж да се разберем с началника ми. Сигурно ще ме пусне, щом работата е толкова важна.

Русият се усмихна меко.

– Веднага трябва да тръгнем, госпожице. Достатъчно време загубихме. Началниците ви своевременно ще бъдат осведомени за всичко.

Джуди присви очи.

– И ако кажа не?

Русият все така се усмихваше.

– За най-голямо съжаление ще бъда принуден да ви убия.

– Ако се оставя!

Гласът ѝ би трябвало да звучи твърдо, но от устата ѝ излезе само неуверено стенание.

Русият не каза нищо, само протегна ръка. Насочи показалеца си към ръждивото ребро на радиатора, после смигна на Лисицата. Преди още крадецът на картини да успее да отвърне на приятелската на вид зачка, нещо като че ли проблесна около нокътя на показалеца на непознатия. Момичето тихо изписка, Лисицата изхриптя, ребро от радиатора се изви като котка, която очаква да я погаят, изпусна няколко мехура във въздуха и изчезна в нищото.

Русият отпусна пръста си и сложи ръце на кръста.

– Най-силната позната до днес киселина на света. Също ние я експериментираме. Само една капка е достатъчна, за да изчезне цял слон. При това без никаква следа, най-много за кратко време да остане някаква неприятна миризма след него. Е?

Джуди все по-малко се надяваше, че вратата ще се отвори и ще влезе сержантът.

– Е?

– Окей – изрече с пресъхнало гърло. – Ако обещаете, че ще ме върнете обратно...

– Ей! – изхърка ужасено Лисицата и най-вече с лошо

предчувствие. – С мен какво ще стане?

Русият рекламен тип завъртя глава.

– Тъкмо обмислям. Жалко, че този Джо в главата ви...

Лисицата се подчиняваше единствено на инстинктите си. Не можеше да обясни защо, но усети, че, ако не се откаже от Джо, смъртта му е сигурна. Тоя луд ненормалник ще му капне една капка от оная киселина и така ще си отлети от стаята, яхнал топлия вятър. Вече плюеше на това, че евентуално могат да го измамат и да му измъкнат по този начин признание! Обиграният му нос усети, че не само той е в голяма беда, а и смахнатата кокошка, дето забърка цялата каша. За какъв дявол ѝ беше да го призовава точно на днешния ден?

– Няма никакъв Джо – каза решително, – измислям си го.

Русият закима недоверчиво.

– Сериозно? А пък са ви повярвали и отлични психиатри.

– Успях да ги излъжа.

– Че как пък успяхте?

Лисицата дори и сега, на ръба на поражението, не можа да се отрече от себе си. Очите му заискряха гордо.

– Успях да ги метна. Мога да метна всеки психолог, да не говорим за детекторите на лъжата.

– Как го правите?

Лисицата вдигна рамене.

– Дарба и постоянни упражнения. Това е най-важният закон за артистите.

Русият кимна и се облегна на масата.

– Добре, Лисицо. Ще ви взема със себе си. И моля ви, не забравяйте, че всеки момент мога да ви капна от киселината. Само една капчица е достатъчна за пълното ви унищожаване. Задачата ми е да ви отведа някъде, но, ако се появят сериозни препятствия... трябва да ви унищожа... както и себе си. Ако само с жест се опитате да осведомите някого, че нещо не е наред... подписвате смъртните си присъди. Не забравяйте: аз забелязвам всичко!

Всичко едва ли – надяваше се Лисицата, и докато ставаше от стола, пусна обратно ножа сред ватата. – Чак пък всичко...

Барселона. 29 май

На Лопес Еспиноза му вървеше добре в играта тази задушна вечер в края на май. Вече бе обрал до шушка трима будали и беше почти готов с опоскването и на четвъртия. Коста, личният му помощник и

доставчик, неколкократно отиваше до него и вдигаше вежди, за да се поинтересува няма ли нужда от помощ, но Лопес бе съвсем сигурен в работата си. Дори не трябваше да внимава кой знае колко: Преди малко, като сменяше дамата купа, тя едва не падна под масата, ама бунаците така и не забелязаха.

Лопес Еспиноза работеше според древни правила. Оставяше противникът да спечели някоя и друга ръка, даже и с по-голяма сума, рискувайки до го зареже и да вдигне платна във вечерната дрезгавина. Ала тъй като добре познаваше психиката на картоиграча, знаеше, че тази вероятност едва ли можеше да се изрази в проценти. Навярно един на десет хиляди има толкоз душевна сила, че да стане тъкмо когато изглежда, че богинята Фортуна бавно обръща към него сияйното си лице.

Две качества правеха Еспиноза велик: сръчността на ръцете му и силата, с която овладяваше страстите си. Изражението му бе еднакво безизразно и когато виждаше, че има фул още при раздаването, и когато по-малкият му брат му съобщи, че баща му е убил майка му в съседната стая, а после се е обесил.

По всичко изглеждаше, че играта скоро ще свърши. Парите на злощастните леваци бяха на привършване и Еспиноза реши да не протака повече нещата. Още едно раздаване, ще ги обере до последната пара и край, Иисусе. Ще слезе на партера и ще пийне една чаша червено вино. Повече не, само една чашка. Пукната пара не струва покерджия, пълен с алкохол. Картоиграчът е като артист. Има нужда от бистра глава и сигурна ръка.

Обраните тъкмо се изметоха и на хоризонта се появи нова банда. Коста ги водеше към него и междуременно не млъкваше нито за миг. Плещеше като кречетало така, че от главите на бунаците се вдигаше пушилка.

Лопес преглътна и си помисли за чашата с червено вино. После, предавайки се, взе да върти картите в ръце.

С шумно старание Коста насочваше будалите все по-близо. Лопес Еспиноза знаеше наизуст репертоара на Коста и се стараше да изключи слуха си, за да не се очертае по лицето му отвращението.

– Последният път пак го обраха – чу той първия вариант на типовия текст. – Един моряк. Облекчи джоба му със сто хиляди пезети. Вече не е, какъвто беше... Може да се одруса. Гледайте мен как го правя! Ако ми дадете десет долара, ще ви удвоя парите. След пет минути ще ви върна двайсет. Какво ще кажете? Загубя ли, ваш е златният ми пръстен. Ще стане ли пазарлъкът, сеньор?

Коста се опитваше да върже един американец с шарена риза. По всяка вероятност беше от западния бряг, защото съвсем поносимо говореше испански. След дълги уговорки най-сетне се съгласи на сделката.

След което всичко тръгна според сценария: В първата ръка Коста загуби пет долара. Американецът с шарената риза тъжно завъртя глава, изсъска ядосано на жена си и с нескрита страст загледа масивния неколкостотин доларов златен пръстен на Коста.

Във втората ръка Коста си спечели обратно петте долара, а на третата състоянието му се качи на двайсет. Тогава Коста стана, благодари за играта и върна двайсетте доларчета на американеца.

Докато оня с шарената риза под напора на жена си кисело пъхна в ръката на Коста смачкана еднодоларова банкнота, Лопес с умерен глас, но с букет от отбрани изрази проклинаше. Споменаваше най-вече майката на Коста, която се е оставила да ѝ набутат такъв непрокопсаник, дето напуска играта, когато печели.

Коста не обърна внимание на разгневения Лопес, само се хилеше, готов да си тръгне. Не пропусна да целуне ръка на Баба Яга, съпругата на оня с шарената риза, и ѝ се захили така секси, че оная върлина с дрънчащите кокали лъсна срещу него протезите си в разтапяща усмивка.

Сега пък шарената риза не искаше да си тръгва. Настояваше да играят още, щом печелят. Очуканият и с безизразно лице Лопес изглеждаше лесна плячка. Американецът може да си е помислил даже, че е пиан.

На Лопес Еспиноза му бе достатъчен половин час, за да ошушка американеца, а после Коста го натика в едно такси заедно с ревящата и сипеща закани върлина. Таксиметровият шофьор си знаеше работата. Поне четири пъти ги прекара през целия град, докато спрат пред полицията.

Зазоряваше, когато сънният лейтенант от полицията приключи със съставянето на протокола. Прозина се широко, извини се и ги осведоми, че пак трябва да вземат такси, ако искат да сварят тръгващия в зори туристически кораб.

Когато американците се отдалечиха, сипейки проклетия, разтри със задоволство врата си.

И тази вечер припечели петдесет долара.

Когато таксито отведе американците, Лопес Еспиноза искаше да приключи, но Коста доведе още двама германци. На по-високия брадат немец картите от време на време му падаха от ръцете, по-дребният имаше бирено коремче и силно хълцаше, Лопес беше сигурен, че дори не

вижда какво има в ръцете си.

Тъкмо прибираще последните им марки, когато един висок рус тип заговори насреща му. Лопес Еспиноза вдигна очи и с учудване забеляза, че Коста не е наблизил. Как по дяволите е попаднал тук без Коста?

Непознатият се усмихна с мека, елегантна и въпреки това неприятна усмивка.

– Може ли да се включа?

Еспиноза не отговори веднага. Няма по-отвратителна гледка от алчен картоиграч. Като остарее, тогава ще тича след дребните грошове.

Спечели и последните марки на германците, изчака, докато се отдадат, клатушкайки се и с доволен кикот, и прехвърли между пръстите си тестето с карти. Сякаш случайно вдигна глава и се вгледа в лицето на чужденеца. Русият елегантен тип гледаше тестето с ангелска усмивка, сякаш броеше картите.

– Може ли да се включа?

Еспиноза тъкмо искаше да кимне, когато почувства, че зло предчувствие стяга сърцето му. Естествено, нито един мускул не трепна по лицето му, защото, ако умееше нещо друго освен картите, то това беше абсолютното владение на нервите си. Не знаеше защо, но му се щеше чужденецът да се размисли и да изчезне в мъглата. Да се обърне и да се спусне по стълбите и никога повече да не се върне. Освен това, щом не го е повикал Коста, как е попаднал тук?

Ала все пак махна с ръка, че приема поканата. Огледа се крадешком и със свито гърло установи, че с изключение на неколцина, дебнещи трохите скитници, наоколо няма никой. Бяха се изпарили за секунди, сякаш присъствието на този рус бунак с господарски вид ги беше прогонило.

Лопес Еспиноза изтри чело, тръсна глава и изведнъж се окопоти. Навярно яхнията от миди му тежеше в стомаха. Трябваше все пак да гаврътне чашка червено...

Русият елегантен тип седна срещу него на застланата скамейка и любопитно погледна към Лопес. Чакаше като че ли кога най-сетне ще започне представлението.

Лопес сведе глава. Мравки го полазиха по гърба от погледа на младежа. Иисусе Христе, да не би да правят проверка на местната полиция? Ако тоя е някакво ченге от Мадрид...

Тогава забеляза омазненото тесте карти на американеца. Протегна си ръката, за да ги смете от масата, когато русият господин сложи длан върху китката му, сякаш го беше ударил слаб ток. Докато разбере какво

става, тестето се оказа в ръката на другия.

– Може и с тези.

Лопес Еспиноза сви рамене. На него му е все едно. Мина му през ума да не би русият да е съдружник на американеца и да има някаква измама в цялата работа, но бързо отпъди от себе си тази мисъл.

Беше се приготвил да раздава, когато Коста изникна на хоризонта с двама, облечени в моряшки униформи, леко понаквасени заплеси. При вида им чужденецът вдигна вежди, но нищо не каза.

Първата игра мина в проучване. Двамата моряци не бяха противници, биваше ги само колкото да омърлят картите. Лопес усети, че само русият е достоен за играта, макар че засега и той не беше показал твърде много. Сякаш още се запознаваше с картите.

Лопес Еспиноза раздаваше, играеше и междуременно го обхващаше необяснимото усещане, че непознатият не може да играе. Ако го попитаха, не би могъл да отговори на какво се основава предположението му. Беше предчувствие, нищо друго. Дългите десетилетия край игралната маса бяха го научили едно-друго, а заедно с това бяха изострили сетивата му. Тези сетива сега му подсказваха, че русият млад господин на среща в момента учи играта.

Лопес Еспиноза за нищо на света не би си признал що за безумни мисли му минават. И как да признае, като противникът му не бе допуснал никаква грешка. Правеше точно това, което трябваше да прави. И въпреки това играта му беше празна като хвърлена в морето бутилка от ром. Липсваше му дух, импровизация. Дори и ошушканите немци, макар и полупияни, играеха по-свободно от русия тип.

Младият господин с усмивка от реклама на паста за зъби съвсем спокойно си редеше картите. Хладно и безстрастно като машина. Избираше винаги най-доброто и най-целесъобразното решение. И Лопес Еспиноза, който до момента не бе мамил, тъй като нямаше и нужда, установи, че каквото и десетилетен опит да има, в една почтена игра едва ли би го победил. Русият тип с мека хлапашка усмивка на лицето от ръка на ръка все повече навлизаше в играта. Понякога се усмихваше широко, показвайки перленобяло чене. С тази усмивка приличаше на Лопес Еспиноза на човека-вълк.

Картоиграчът беше готов да се закълне, че, преди да седне на масата, русият тип даже не е виждал карти. Тук бе научил всичко, което знаеше, за някакви си двайсет минути. И това знание бе достатъчно, за да не може да го победи никой в почтена игра.

Дойде време Еспиноза да се намеси. Купчината долари пред него

бавно взе да спада; зелените „гушерчета“ се бяха преселили пред русия. Моряците не бяха загубили много, ала псуваха безспирно.

Русият явно не се интересуваше от парите. Лопес Еспиноза беше сигурен, че дори не знае колко има пред него. Интересуваше го изключително играта, на която бе усетил вкуса.

Тогава картоиграчът смени тактиката. Тъй като за него бе детска игра да напипа следите от бодвания на гърба на картите, обърна играта. Това пък изискваше съвсем друг стил от този, който играеше досега.

На русия тип му дойде като изневиделица. Загуби две ръце и дока-то се готвеше за третата, гледаше пред себе си с мрачно лице. Картоиграчът беше сигурен, че противникът му се е усъмнил. След третата ръка, която Еспиноза остави за русия, угрижените бръчки на оня се отпуснаха.

Сега обаче Еспиноза бе обхванат от неувереност. Не можеше да види картите на противника си – разбира се само в преносен смисъл. Дали се бе успокоил, защото бе открил, че Еспиноза мами, или защото спечели играта?

След последната ръка не остана и капка съмнение, че русият млад господин е наясно с всичко. Знае, че противникът му го мами на карти. Еспиноза се усмихна изпод мустак. Любопитно му беше какво ще предприеме.

Противно на очакванията му оня не направи нищо. С блага усмивка продължи да играе. И спечели.

Пот заля лицето на Еспиноза. Смаяно разбра, че не само той вижда картите на другия, ами и другият – неговите. Значи русият е разбрал, че картите са белязани и сега играе според това.

От години не се беше случвало да прави такива усилия заради някого. Усещаше освобождаващата се духовна енергия, която като дух от бутилка изостави затвора си. Пръстите му трепереха от наслада, докато слагаше картите.

След десет минути разбра, че не може да се мери с другия нито по сръчност, нито по логика. Половин час – и не му остана пукнат грош.

Естествено, Еспиноза се вълнуваше не толкова за парите, колкото за престижа си. Навярно никога повече няма да може да поеме карти в ръце, обере ли го някой. Неведнъж се мислеше за крал на картите, особено след някоя успешно разиграна нощ, а сега усещаше, че тронът му се клати.

Реши да пусне в действие всички запаси. Пръстите му дълго пробягаха по тестето и толкова бързо взеха да сменят картите, че не можеше

да се проследи с поглед. От ръкава на ризата си освободи резервните асове и ги хвърли в схватката. И естествено спечели. Защо пък да не спечели?

Чужденецът се стъписа, когато парите пред него взеха да намаляват. Недоумяващо погледна към Еспиноза, сякаш искаше да проумее какво му крои. Картоиграчът усети, че русият тип преценява възможностите. „Уви, старче – мислеше си със задоволство. – За да се научиш да мамиш, не е достатъчен някакъв си половин час.“

Грешеше. Достатъчен беше. Лопес Еспиноза бе обзет от ужас, когато осъзна, че асовете му са на привършване. Нямаше нито в тестето, нито в ръкава на ризата му, дявол знае къде бяха, ала се появяваха тъкмо навреме, когато трябваше да оберат зелените „гушерчета“ пред него.

Лопес Еспиноза не смееше да признае дори пред себе си, но изведнъж разбра, че е загубил. Беше попаднал на някакъв навярно по-млад и по-сръчен измамник, който знае и такива трикове, за които той и не предполага.

Пред него имаше вече по-малко от сто долара и положението изглеждаше съвсем безнадеждно, когато се появи Коста. Хвърли само бегъл поглед към масата и веднага разбра какво трябва да се направи. Светкавично вдигна и изхвърли двамата моряци, които се прегръщаха един друг, седна до чужденеца и освободи острието на ножа си от пружината. Леко, но все пак така, че оня тип да почувства, го опря в хълбока му.

– Вие лъжете, господине!

Русият тип остави картите, които държеше в ръце, и погледна с интерес към Коста.

– Какво значи, че лъжа?

Ножът потрепери в ръцете на Коста, но той веднага си възвърна самообладанието.

– Я си покажете картите!

Русият тип кимна и си обърна картите.

– Моля!

Коста докосна първата карта с тънкото острие.

– Това какво е?

– Ас – усмихна са русият.

Коста премести по-нататък острието.

– А това?

– И това е ас – отвърна дружелюбно типът.

– А това?

– Ас.

Коста преброи картите.

– Виждате ли, сеньор, там е лошото. Колко аса имате общо?

– Пет – каза типът.

– Пет я. А колко може да има в едно тесте?

Русият поклати глава.

– Не знам.

– Ама аз знам. Четири. Я си покажете ръкава на самото!

Чужденецът кротко си съблече самото и го подаде на Коста. Коста едва не процвили от задоволство. Говедо! Като нищо ще му сложи в палтото двата аса, които са в джоба му и ще разиграе, че сега ги намира.

Бръкна в джоба, където бе скрил асовете и усмивката изведнъж замръзна на лицето му.

От двата аса нямаше и следа.

Непознатият гледаше усмихнат напъните на Коста.

– Какво има?

Коста отново насочи ножа към хълбока на типа.

– Да речем това, че в ръцете си имате пет аса, а в едно тесте има само четири. Откъде взехте петия? Вие лъжете, господине!

Чужденецът, без да го е грижа за дращещото хълбока му острие, се пресегна през масата и, преди Лопес да успее да го спре, обърна картите му.

– Тогава, сеньор, обяснете как са попадналли тук и тези асове!

Коста ядосано се втренчи в Лопес. Левак! Трябвало е веднага да ги махне.

Сред картите на Лопес също имаше три аса.

Коста преглътна тежко и тъкмо търсеше аргументи, ала чужденецът светкавично му пхна тестето под носа.

– Изтеглете една!

Коста се подчини, като да беше хипнотизиран. Изтегли една карта и я пусна на масата. Беше ас.

– Изтеглете още една!

И тя беше ас.

Коста се втренчи ужасен в масата. Лопес Еспиноза пък разбра, че се е забъркал в голяма каша. Ама много голяма!

Посегна към кончова на ботуша си и напипа тънкото острие на камата. Никога не бе убивал човек и най-вероятно няма и да го направи, ала би могло да посплаши някого, без да му стори нищо. Щом Коста никакъв го няма...

Коста обаче си беше на мястото. С леко, небрежно движение мушна ножа в хълбока на типа.

Лопес Еспиноза не обичаше Коста, нуждата го бе принудила да работи заедно с него. Коста беше вроден и безогледен убиец: груб и непредвидим. Но му беше насъщен като къшей хляб. Сам не би могъл да се защити, ако се наложеше.

Картоиграчът стисна очи и се издрайфа, щом видя бързото професионално движение на Коста. Веднъж, единствен път беше се случвало нещо подобно, за което не искаше да си спомня, щеше му се веднъж-завинаги да го изтрие от паметта си.

Русият тип потръпна, ала усмивката не изчезна от лицето му.

– Изтеглете още една!

Коста заби по-дълбоко ножа.

– Изтеглете още една!

Коста не разбираше. Кръвта отдавна трябваше да блика от хълбока на типа, отдавна трябваше да се строполи на масата, бълвайки кръв, отдавна...

Коста усети как твърди и безмилостни пръсти хващат китката му. Ножът с дрънчене падна на пода. Хрущението на кости се стопи в болезнения стон на Коста.

Лопес Еспиноза драйфаше и не забеляза кога изчезна неговият телохранилел и доставчик. Стори му се само, че там, където по-рано седеше Коста, се вдигна прозрачен стълб дим.

Чужденецът се изправи, усмихвайки се дружелюбно.

Еспиноза замахна с ръка към лицето му, но мъжът не му направи нищо. Гласът му бе по-скоро умоляващ, отколкото заплашителен:

– Сеньор Еспиноза, моля ви, елате с мен!

Еспиноза остана с отворена от учудване уста.

– Вие... познавате ли ме?

Русият тип кимна дружелюбно.

– Естествено. Отдавна ви наблюдаваме.

– Мене. Кой?

Непознатият като че ли не чу въпроса.

– Имаме един проблем, сеньор Еспиноза. И мислим, че може би вие ще ни помогнете да го разрешим.

Тогава Лопес Еспиноза каза нещо, което не бе посмявал да признае дори пред себе си:

– Ама аз... не разбирам нищо друго освен от карти!

Русият тип се усмихваше.

– Знаем, сеньор Еспиноза. Ние всичко знаем.

Лопес Еспиноза не можеше да реши дали полицията се опитва да му пусне въдица, дали някоя конкурентна банда иска да му види сметката, или пък тайните служби се опитват да го вкарат в клопка.

– Къде е Коста?

Чужденецът се усмихваше.

– Изпари се.

– Е... как?

– Коста го няма вече, сеньор Еспиноза. Нямаме нужда от него.

После сякаш, без да иска, протегна показалец и докосна с него теснето карти. Тестето потрепера и просто изчезна. Сякаш никога не е било на масата.

– Същото се случи и с Коста, сеньор Еспиноза. И... много бих съжалявал ако се случи и с вас.

– Кой... сте вие?

– Ще узнаете всичко, щом му дойде времето – увери го, като се усмихваше дружелюбно чужденецът. – И не се безпокойте, моля ви. Мога да ви убия всеки момент. И следа няма да остане след вас. Ала виждате, че не го правя. Защото имаме нужда от вас.

– Ка... рти ли трябва да играя?

– Хайде, сеньор Еспиноза! И не забравяйте... само за миг може да се превърнете в дим. Дайте си ръката!

Зазоряваше се.

От пристанището се чуваха корабните сирени.

Бирмингам. 1 юни

Ронълд Кули прекрачи прага на театъра и като си подсвиркваше, си мислеше за добре прекарания уикенд. Голям сладур е тая Роза. Жалко, че е малко глуповата... Даже, ако е съвсем искрен, не е и малко. Ала пак е като ангелче.

Впросът е може ли да се обвърже с по-дълбоки чувства към едно ангелче един такъв надежден артист като него. Тръгна с валсова стъпка, за да може леко, като възшебен принц, зареян над полята в лятна вечер, да се промъкне край будката на портиера.

– Мистър Кули!

Възшебният принц рухна от въздуха на земята.

Стреснато спря с лице към вратата на портиерната, където миг покъсно се появи подрязаната брадичка на Падингтън.

– Мистър Кули!

Кули пое дълбоко въздух.

– Какво се е случило, Падингтън? Изкарахте ми акъла!

Дребничкият портиер се прекръсти.

– Все пак се появихте, мистър Кули. Мистър Богарди беснее. Направо не е на себе си.

Студена пот изби по челото на Кули. Господи! Значи са спипали Уолтър. А всичко му беше обяснил стъпка по стъпка! Възможно ли е тоя смахнат да не е успял да научи двайсет изречения?...

Портиерът вдигна поглед към него.

– Извинете за любопитството, ама... къде бяхте, мистър Кули? Когато минахте край портиерната... с костюма на първия благородник... беше толкова странно, че си помислих...

– Какво си помислихте, Падингтън? – попита Кули с лошо предчувствие.

– Ами... простете, ама помислих, че сте пиян.

– И... къде отидох в костюма на първия благородник?

Падингтън облещи очи.

– Къде отивахте ли, господине?

– Това ви питам.

– Представа нямам, господине. Къде отивахте наистина?

Кули се почеса по темето.

– Там е работата, Падингтън, вярвате или не, идея нямам.

– Даже и панталоните не си бяхте свалили, господине – рече укорително Падингтън.

– Как така панталоните?

– Ами онези, раираните, бухлатите. Дрехите на първия благородник. Според мис Форд липсват в гардероба.

– А, онези! И... сам ли излязох или... хм... придружен от дама?

Падингтън с подозрение взе да души въздуха.

– Наистина ли не си спомняте нищо, господине?

– Падингтън, аз...

– С вас беше пълничкият господин, с когото дойдохте преди представлението. И русият младеж, който...

– Който?

– Не знам, господине. Него не го видях да влиза.

Ронълд Кули се облегна на стената и се опита да събере мислите си. Планът му бе претърпял страхотен провал, дума да няма. Уолтър не е могъл да изиграе ролята на първия благородник и едва ли поради

степената на трудност на двайсетте изречения, които трябваше да научи.

– Казвате, Падингтън, че с него е бил и пълничък господин?

– Точно така, господине.

Само Аш трябва да е бил – помисли Кули. – Но кой, по дяволите, е третият непознат? Явно, че на хоризонта са се появили важни дела и Уолтър е трябвало да се измъкне, преди да успее да изиграе на сцената двайсетте изречения от парадната роля на първия благородник. Следователно няма как да отбие гнева на мистър Богарди, докато не разбере какво точно се е случило. Трябва да разговаря с Уолтър, и то колкото може по-скоро.

– Падингтън! – обърна се към ужасено облещения брадяга. – Мога ли да телефонирам?

– Мистър Богарди ме закле... ако дойдете...

– Вие не сте ме виждали, Падингтън. Ако ви пита някой...

– Но господине!

В гласа на Падингтън прозвънтя възмущение.

Ронълд Падингтън извади един десетак от джоба си и го пхна в шепата на брататкото.

– Но господине!

В гласа на Падингтън вече не звънтеше възмущение.

– Полицейско управление.

Ронълд Кули не се и постара да промени гласа си.

– Искам да говоря с инспектор Кули.

Кратка колеблива тишина от другия край на жицата.

– Вие ли сте, господине?

Кули въздъхна.

– Не е ли там инспектор Кули?

Отново смутена тишина и тих шепот.

– Откъде се обаждате, господине?

– Ъ... отникъде. Значи инспектор Кули не е там?

– За Бога, господине! – простена гласът. – Не се ли чувствате добре? Откъде се обаждате, господине?

Ронълд Кули, съкрушен, затвори слушалката.

На портала на полицейското дежурният полицай отдаде отмерено чест, но когато разбра кой стои пред малкото прозорче, изрева като ранен звяр.

– Господине... за Бога! Ето, че сте тук!

Ронълд Кули изтри чело.

– Тук ли е главният инспектор Уормустър?

– Тук е, господине – прошепна полицаят.

Ронълд Кули се огледа безпомощно.

– Хм. Няма ли някой, който да ме придружи до него?

Полицаят преглътна тежко в кабинката си.

– Точно до вашата... стая се намира неговата, господине.

– А къде е моята стая?

Полицаят пребледня и посегна към телефона.

Кули се надвеси от малкото прозорче.

– Как ви е името, приятел?

– Ама нали... ние... често... заедно...

– Възможно е... – рече Кули отегчено, – но пак не знам как се казвате.

– Сержант Фишер, господине.

– Хм. Я кажете, сержант Фишер... виждали ли сте ме през последните дни... да речем оня ден, в райрани гащи и със сабя на кръста да влизам през тази врата?

– В райрани... га... ши?

– Като първи благородник.

– Като първи... какво? – пелтечеше сержант Фишер.

– Уф! По дяволите... И сержант Аш беше с мен и се е изпарил като камфор.

Ронълд Кули се разколеба.

– Бихте ли ми дали чаша вода, сержант?

Тъкмо беше преполовил чашата, когато от спрелия с гръм и трясък асансьор изхвърчаха няколко свирепи полицаи и го арестуваха.

Главният инспектор Уормуотър опря глава на ръцете си и отчаяно погледна към Ронълд Кули.

– Още не мога да повярвам – изстена, – невероятна прилика. Подлудявате ме, Кули. Направили сте някаква свинщина и сега искате да ме метнете. Признайте си и аз ви се заклевам в небесата, ще се опитам да замажа работата. Ако ли пък не...! Десет години поне ще ви друснат, че да...

Тогава на Ронълд Кули му хрумна нещо. Наведе се напред между двамата бдящи полицаи.

– Спомняте ли си, когато инспектор Кули залови Патрик бръснача?

– Не!

– Аз бях с вас, господине, не искам да ви засегна – рече застаналият отляво як полицаи и засука юнашкия си мустак – аз ви пренесох на гръб, господине!

– Добре тогава – каза с облекчение Кули. – Спомняте ли си и раната?

– Как да не си спомням! За малко да ви среже с бръснача си на две мръсникът му! Така, на кръст...

– Тогава внимавайте – каза бързо Ронълд Кули и, преди да успеят да му попречат, свали ципа на панталона си, измъкна ризата си и си свлече гащите. – Какво виждате?

Мис Симпсън, машинописката, изпищя и закри лицето си с ръце. Все пак се старееше пръстите ѝ да не закриват цялата гледка.

– Още осем месеца – каза инспектор Уормуотър. – За екхибиционицъм.

– Не там гледайте – каза Кули и посочи корема си, – а корема ми!

Полицаят с големите мустаци хлъцна.

– Иисусе! Няма му раната!

Кули ги остави да се заврат в корема му както апостолите в раните на Христос, сетне съвсем прилежно оправи дрехите по себе си.

– Това не е ли достатъчно доказателство? Щом като не вярвате на шофьорската ми книжка.

Уормуотър пое дълбоко въздух.

– Тези гащи онези ли са?

– Какви гащи?

– Сержант Фишер каза по телефона, че сте питали дали не е видял да влизате в полицейското с гащи.

– А, това ли? Едни раирани бухлати гащи. Средновековни.

– Аха.

– Уолтър трябваше да играе в тях.

Уормуотър вдигна показалец.

– Вие излезте. Госпожица Симпсън също. Берни, вие останете – кимна към мустакатия.

Изчака, докато изчезнат всички, и се обърна към Кули.

– Разказвайте сега, синчето ми.

Когато Ронълд Кули свърши, главният инспектор Уормуотър не можа и дума да обели.

– Знаете ли какви ги плещите? – стенеше отчаяно. – Ако някой научи... Господи, Иисусе! Защо Кули никога не е споменавал, че има брат близък?

– Не беше много горд с мен – сви рамене Ронълд Кули.

– Мога да го разбера – изръмжа Уормуотър. Значи вие сте се измъкнали?

– Измъкнах се.

– С маце, а?

– Инспекторе...

– Сега сме в полицията, синчето ми, и ние тук сме любопитни за всичко. Биваше ли го мацето?

– Добро беше – рече всеотдайно Кули. – Само... как да кажа...

– Е...? – наведе се любопитно Уормуотър.

– Ами... май малко е глупава.

– Момче, – дръпна се назад Уормуотър с възмутена физиономия. –

Щом като толкова държите на ума през уикенда, защо не взехте председателя на Академията на науките? Хм. Значи уговорихте тоя... инспектор Кули, понеже участвате в Хенрих VIII, той да ви поеме ролята, докато вие ... Значи, да. Така ли беше?

– Така.

– И той е отишъл.

– Отишъл е.

– Откъде знаете? – нахвърли се Уормуотър.

– В театъра са го видели много хора. Портриертът със сигурност. Сега идвам оттам.

– Много добре. Сега отиваме право в театъра, синчето ми. Защото, ако не се лъжа, вие сте забъркали брат си в някаква неподобна свинщина.

– Аз? – Смая се Ронълд Кули. – Аз? В какво?

Уормуотър бащински го потупа по рамото.

– Не се вълнувайте. Сигурно е станала грешка. Да предположим, че някой иска да ви убие. Само да предположим, не си въртете веднага врата! Потърсил ви е в гримьорната и кого е намерил, а, кого? Да, да, вашия злощастен брат и още по-злощастния сержант Аш. Отвякъл ги е: инспектор Кули в раирани бухлати гащи, препасан с ренесансова сабя, убил ги е, вързал е на краката им бетонни блокове и ги е хвърлил в морето. И сега стоят пред белите стени на Довър като две неми удивителни.

– Аш не става за удивителна – изломоти мустакатият, – най-много точка.

– Спокойно, Берни. Ала рано или късно който и да е бил, ще разбере, че е сгрешил и ще направи всичко, за да поправи грешката си. Ще ви хване мистър Кули или Кули II, ще ви върже бетонен блок на краката и...

– Господин инспекторе – умоляваше ужасеният Ронълд Кули със

сключени ръце. – Аз не искам да ставам удивителна!

– Тръгвайте тогава към театъра! – прогърмя Уормуотър и изскочи иззад бюрото. – Загадките са за това, да ги разгадаят!

– Стига да се оставят – мърмореше напласеният Кули, който продължаваше да мисли за препинателните знаци край скалите на Довър, когато бронираната полицейска кола паркира пред театъра.

Мистър Богарди кършеше нервно ръце.

– Поразително! Направо поразително! Как можахте, Рони?

– Ако знаех...

– Ако мистър О'Кейси, режисьорът ни, не си беше на мястото, щеше да стане голям скандал. Когато дежурният забеляза, че никъде ви няма... че първият благородник...

– Как забеляза? – попита Уормуотър.

Високият, мършав, леко наподобяващ скелет, мистър Богарди пое дълбоко въздух през носа.

– Не дойде навреме.

– Къде?

– Зад кулисите.

– Откъде?

– От гримьорната си.

– Той откъде знае, че трябва да дойде?

Богарди погледна към Ронълд Кули.

– Първо на първо, всеки знае, общо взето, в кой момент трябва да излезе на сцената. Освен това дежурният ги вика. По високоговорител.

– Разбирам, мистър Богарди – измърмори Уормуотър и си свали очилата със златните рамки. – Значи дежурният е повикал... по-точно е предупредил мистър Кули, ала той не е дошъл зад кулисите. Така ли беше?

– Така.

– Какво се случи след това?

– Дежурният се втурна към гримьорната и затропа по вратата, но никой не му отговори. Натисна бравата. Вратата се отвори. Вътре нямаше никой.

Уормуотър погледна с признание към Богарди.

– Откъде знаете всичко така добре, господин директор?

– И аз бях тук, притеснявах се дали представлението ще мине гладко. Пиесата е малко дълга даже и без протакания. Към края вече всички са като трупове. Не пречи, ако стоя зад кулисите и...

– Разбирам. После какво стана?

– Втурнах се и аз в гримьорната. Празна беше. Изтичах и до тоалетната. Да не би да му е станало лошо, но не го намерих никъде.

– После?

– Търчахме като смахнати. Докато мистър Падингтън ни телефонира.

– Той какъв е?

– Портиерът – каза Кули. – С подрязаната брадичка.

– Беше уплашен до смърт – продължи директорът. – Попита знаем ли, че мистър Кули току-що е излязъл в пълно ренесансово снаряжение, с раирани бухлати гащи, с елече с позлатени кантове и ножница на кръста...

– И тогава вие?

– Можете да си представите. Отчаяхме се. Помислихме, че се е побъркал. Ала на първо време не се занимавахме с него, защото трябваше да спасим представлението.

– Хм – измърмори Уормуотър. – Надявам се, че сте заключили гримьорната.

– Естествено, господине.

– Правилно, господин директор. Тогава сега ще се отправим направо натам и ще се поогледаме. Доколкото познавам инспектор Кули, ако е бил принуден насила от някого, сигурно ни е оставил знак.

Преди да прекратят прага, Уормуотър ги спря.

– Засега ще влезем само аз и мистър Кули. Мистър Кули, не се докосвайте до нищо, ясно ли е? Застанете до стената и не ходете напред-назад. Хайде идвайте! Там, а така! Това вашата гримьорна ли е?

Кули кимна.

– Хубаво се огледайте. Какво виждате?

Кули се огледа.

– Ами... – започна неуверено – там на стола например са дрехите на Уолтър.

– По-нататък!

Кули въртеше глава, накрая разпери ръце.

– Не виждам нищо особено.

Уормуотър отиде до вратата.

– Мистър Богарди.

– Тук съм, господине.

– Сетих се нещо. Бихте ли ни казали, моля ви, защо не сте ни съобщили досега за изчезването на мистър Уолтър Кули?

– Извинете – каза директорът, – но ние знаехме, че е изчезнал

Ронълд Кули.

– Не е ли все едно?

– Как ще е – запротестира директорът. – Ако знаехме, че едно ченге... такова, полицейски инспектор е изчезнал от гримьорната на Ронълд, естествено, веднага щяхме да ви уведомим. Ама така...

Уормуотър схвана.

– И друг път ли...?

Директорът тъжно кимна.

Уормуотър остави Ронълд Кули сам в гримьорната и се наведе към ухото на директора.

– Тогава защо не го изхвърлите?

Мистър Богарди поклати тъжно глава.

– Защото е талантлив! Ужасно талантлив! Голям артист, аз ви го казвам!

Устната на инспектора увисна.

– Затова ли са му дали двадесетте изречения в ролята на първия благородник?

– Тези неща не ги разбирате, инспекторе. В тази пиеса няма подходяща роля за него. Но в следващата...

– Господин инспектор!

Уормуотър тутакси се намери вътре в гримьорната.

– Какво има?

– Ами не знам...

– Какво не знаете?

Ронълд Кули протегна ръка.

– Виджте... Нейно кралско величество...

Уормуотър погледна изкосо картината. Беше малко накривена и се виждаше, че отдавна не бяха чистили стъклото.

– Какво?

– Това синьо петно... И стъклото се е счупило.

Уормуотър предпазливо се приближи до картината. Нейно величество се усмихваше насърчително, сякаш го окуражаваше.

– Виджате ли? – осведоми се Кули.

Уормуотър, естествено, виждаше, ама представа нямаше какво точно. Забеляза ситни дупчици по стъклото като от мини куршуми или поскоро от сачми. Мястото на счупването беше синьо, куршумите или сачмите трябва да са били боядисани в синьо. Както и да протягаше врат обаче, не можа да ги намери. Синята боя бе попила по хартията в петно колкото детска длан. Уормуотър помисли, че навярно боята е била вътре

в нещото и когато топчето се е счупило или взривило, е изтекла от него.

Разбира се, не е изключено – мислеше си – някой пиян или смахнат артист, защото артистите до един са такива, просто да е пробил стъклото с пирон, след това да е извадил писалката си, да я е допрял до дупката и да е изстискал вътре мастилото. Защо ли? Кой може да разбере един пиян и смахнат артист? Може да е отмъщение.

– Откога е тази дупка?

– Ами... когото аз се преобличах още тук, преди четири дни, я нямаше.

– Сигурен ли сте?

– Напълно, господин инспектор. Аз съм голям почитател на Нейно величество.

Уормуотър внимателно опипа дрехите на Кули. Не го интересуваха нищо друго, само служебния пистолет. Отдъхна, когато намери кобура. Тъкмо се канеше да каже да му пратят Берни, когато изведнъж истина. Кобурът беше там наистина, но пистолетът липсваше!

Уормуотър седеше в креслото и мислеше. Берни Смит, който въпреки огромните си мустаци нямаше повече от двайсет и пет години, предано дебнеше всяко негово движение. Уормуотър тръсна глава и се вгледа в мустаците на сержанта.

– Значи, първият въпрос. Какво е правил в гримьорната на инспектор Кули... по дяволите, какви ги говоря. В гримьорната на Ронълд Кули сержант Аш?

– Очевидно инспектор Кули го е довел със себе си.

– Да, да, ама защо?

– Заедно работеха, господине!

– В момента какво?

– В момента случая Лудото момиче.

– Не знаете ли докъде са стигнали?

– Представа нямам, господине.

Инспектор Уормуотър извади пура от табакерата си, отгриза края ѝ, изплю го и дълго я пали.

– Какво препоръчвате, Берни?

– Да притиснем портiera, господине.

Уормуотър изпусна първото добре оформено кръгче дим.

– Да го притиснем, Берни.

Нямаше обаче нужда да притискат Падингтън. И без друго говореше като река. Думите му така се лееха, че пурата на Уормуотър загасна.

– Значи, господине, както си седях в портьерната, ме пробождаше

кракът. Ако облаците идват от запад, винаги ме пробожда. Вас не ви ли пробожда, господин инспектор?

– Не – каза Уормуотър и преглътна тежко. – Мен не ме пробожда.

– Ако има източен фронт, пак ли не ви пробожда? – осведоми се Падингтън.

Уормуотър затвори очи.

– И тогава не ме пробожда. Нито при южен, нито при северен фронт ме пробожда. Най-вече влагата ми пречи. Трудно дишам.

– Я виж ти – рече удовлетворен портиерът, – то от това може и да се умре!

– Мистър Падингтън – пристъпи по-близо до портиера Берни, когато видя, че Уормуотър наистина диша тежко – да се върнем на въпроса!

– Нали това казвам – каза учуден Падингтън и разнежено погали подкастрената си брадичка. – При нас няма такава мода артистите да си се разхождат напред-назад по костюми. Поне досега не е било на мода.

– Мистър Кули го е направил.

– Да. Не одобрих това, господине. Даже го предупредих. Ама... за съжаление, господине, не ми обърна внимание.

– А другият мъж?

– Кого имате предвид, господине?

– Който е бил с него. Нисичък, пълничък...

– А, да. Той не ме и погледна. Имах чувството, че си... крие лицето.

И това ме изпълни с подозрения, господине.

– Хм. Какво стана после?

– Подвикнах от прозорчето. Накъде са тръгнали така. Никак не можех да си представя накъде би могъл да отиде с тези бухлати гащи, няколко минути преди да излезе на сцената. Ала другият мъж ме погледна...

Уормуотър с въздишка остави пурата си в пепелника.

– Току-що казахте, че не ви е погледнал.

Падингтън многозначително се усмихна.

– Става въпрос за другия мъж, господине!

Уормуотър усети, че трябва да дръпне яко от пурата си, ала нямаше сила да я вдигне.

– Искате да кажете, че са минали трима край портиерната?

– Точно така, господине!

Уормуотър и сержант Берни се спогледаха.

– Кой беше третият, мистър Падингтън?

Уормуотър се опитваше да остане равнодушен, ала отвътре

нетърпението му направо го разкъсваше.

– Млад човек. Около... двайсетинагодишен.

– С каква фигура?

– Искате да кажете дали е бил дебел или слаб? Ами... по-скоро последното. Тънък, строен, рус, висок и със сини очи... ако се спомням добре.

– Добре ли си спомняте или не?

– Старая се, господине, но осветлението във фойето е слабо. Обаче съм съвсем сигурен, че очите му бяха светли.

– В какъв ред минаха пред вас? – осведоми се Уормуотър. – Кой вървеше отпред и кой отзад?

– Ами... мистър Кули вървеше най-отпред, след него пълничкият господин и най-отзад – младежът.

– Каза ли някой поне една дума?

– Не, господине. Даже си помислих...

– Как беше облечен русият тип?

– Нямаше нищо на главата и затова знам, че е рус. Гълъбовосив костюм, сиви обувки с жълта медна катарамата... Забелязах я, когато се наведох през прозорчето и катарамата проблесна на светлината. Нищо друго не ми направи впечатление по него.

– Нямаше ли оръжие?

– Къде отивате, господине? Че тогава веднага щях да уведомя полицията. По-скоро... изглеждаше така, като че ли се измъкват... Пикантно приключение, хи-хи-хи! И сякаш се криеха от някого.

– Какво направихте след това, мистър Падингтън?

– Ами... като не ми отговориха и се изнизиха през вратата, изстигнах. Че после мен ще накуснат. Обадох се бързо на господин директора, ама той не си беше в стаята. Звънях поред на всички, ала никой не вдигаше телефона. А не мога да напускам портиерната... Така че чаках дано да се върнат. Близко две минути по-късно се осмелих и отидох до вратата, погледнах след тях, но вече не се виждаха никъде. А... би трябвало да ги видя. Улицата е доста дълга и осветена. Ама нали ви казвам, не се виждаха никакви.

– Вероятно са били с кола – кимна Берни.

– Това ли е всичко, Падингтън?

– Това е, господине.

Бирмингам. 2 юни

Уормуотър погледна към артиста с обезсърчителна печал.

– Нищо ли не ви идва наум, мистър Кули?

– Нищо, господине.

Почука се, влезният полицаи подаде бял плик на Уормуотър. Главният инспектор го разпечата и извади някакъв лист, разгледа го и го пъкна в ръката на Ронълд Кули.

– Какво ще кажете?

Кули го погледна и вдигна глава.

– Кой е този?

– Това е портрет по описание. Мистър Падингтън така е запомнил човека, който е отвлякъл брат ви, мистър Кули.

– Хм. Защо сте толкова сигурни, че са го отвлекли?

Уормуотър се усмихна.

– Сигурен съм.

– Но защо?

Уормуотър погледна към Берни, после сви рамене.

– Защо пък да не му кажем? И така, драги мистър Кули, когато тримата мъже са минали пред прозорчето на портиерната... двамата полицаи, вашият брат и сержант Аш са вървели отпред... а оня тип зад тях. Но може би вие не знаете, че един полицаи никога не върви по своя воля отпред, дори ако мнозина бързат към вратата. Това е нещо като навик. Можем да го наречем и професионална деформация. Но напълно невъобразимо е това, двама полицаи да вървят отпред и един цивилен – зад тях. Сто на сто ги е принудил с нещо!

– Ама нали вие казахте, че Уолтър си е взел пистолета!

– Не съм казал това. Казах само, че не го намерих в кобура.

– Дали пък... не го е взел оня тип?

– Не е изключено.

– А какво е другото ви доказателство, че са ги отвлекли?

– Сержант Аш не е вдигнал глава. Не е погледнал към портиера. Не се е опитал да даде знак.

– Хм. Но защо?

– Напълно ясно е, че са му забранили. Русият тип им е казал, че направят ли някоя глупост, ще ги убие.

Ронълд Кули погледна към портрета и завъртя глава.

– Никога не съм го виждал. Не зная кой може да е.

Телефонът извъня. Уормуотър взе слушалката, слуша няколко минути, после пребледня.

– Какво?

Кули и Берни не смееха да гъкнат. Уормуотър се втренчи в нищото,

поглади орловия си римски нос, остави слушалката и изпука с пръсти.

– Мистър Кули... имате ли нещо общо с отрови?

– С какво? – втрещи се артистът. – Кълна се...

– Добре. Предвид това, че е изчезнал вашият брат близък, който междувпрочем е и мой служител, няма да ви държа в неведение. Елате с мен!

След няколко минути в асансьора се озоваха пред входа на лабораторията в подземния етаж. Уормуотър натисна звънеца. Боядисаната в бяло желязна врата се отвори и дребно очилато човече с лъснало голо теме се подаде през пролуката.

Щом забеляза Уормуотър, устата му се разтвори до уши.

– О, скъпият инспектор Уормуотър! Как сте?

– Блестящо, Смити, блестящо! Да ви представя... Сержант Берни, може и да го познавате, а пък този господин...

– Инспектор Кули – грейна човечето. – Ние се познаваме.

– Хелоу, Смити! – захили се мъчително Ронълд Кули. – Е, Смит, какво си открил за нас?

Дребничкият тип с глава като билиардна топка доволно се плискаше в прохладните води на насоченото към него внимание. Разкикоти се и ги заведе до стъклен, подобен на аквариум, съд.

– Виждате ли?

Така погледнат, аквариумът беше празен.

– Какво? – попита Ронълд Кули.

– Ей сега, инспекторе. Хом, я ела тук, хаймана такава!

Обръщението бе отправено към един едър бял плъх, който Смити се опитваше да измъкне от опряна до стената клетка. – Хапе, мръсникът!

Най-сетне плъхът се оказа в аквариума. Стоеше на два крака и ухилен ги гледаше насреща.

Смити взе стъклена чиния от една покрита с метален плот масичка и с помощта на нещо като бъркалка за коктейли остърга няколко сиво-фафеникави пращинки близо до плъха.

– Това... какво е? – запита, без да иска шептейки, Кули.

– Храна за плъхове. Внимавайте!

Плъхът подуши праха и ги погледна, сякаш порцията му беше малка. Захили се, силен гърч премина през цялото му тяло и само след миг се плюсна възник. Подритна още няколко пъти и опъна крака.

Ронълд Кули гледаше вцепенен умрялото животно.

– Господи! Това пък какво беше? – попита прегракнало и усети, че

му се повдига.

Смити потри ръце.

– Адски бързо убива, а? Сигурен съм, че по същия начин действа и на човек... макар че още не съм имал случай да го изпробвам.

Това беше шега, но никоой не се разся.

– От... рова ли е? – прошепна Кули.

Смити кимна.

– Даже я нарекох отровата на кралицата. Съставът ѝ е неизвестен. Всъщност от кралицата я взех...

– Какво? – протестна Кули.

– От картината – рече Смити, – която изпратихте за експертиза.

Порови зад стъклената клетка и накрая пхна под носовете им парче стъкло.

– Ето го, на! Виждате ли? Беше пред портрета на Нейно величество... а самата картина е напоена от тази отрова. Бях принуден да смеля Нейно величество; надявам се да не погледнете с лошо око. Омесих хартиеното брашно в храната за плъхове. Видяхте резултата. Няколко милиграма могат да убият цяла рота войници.

– А... стъклото? – попита глухо Уормуотър.

– Очевидно ви интересува как е попаднала отровата върху портрета на кралицата? Ами... мисля, че просто са го встrelяли. Със състен въздух например. С такава сила, че отровата е преминала през стъклото и се е разляла по хартията. Ако намерите уреда, моля да ми го покажете и на мен. Винаги са ме интересували пневматични оръжия.

Смълчани и с наведени глави се отпавиха обратно към стаята на инспектора.

– Е? – попита Уормуотър, когато се настаниха. – Все още ли се съмнявате, мистър Кули?

– Господи! Но кой е искал да ме отвлече?

Уормуотър се наведе на стола си.

– Как сте с ума си, мистър Кули?

Артистът се слиса.

– Как така с ума си? От къде на къде? Стига ми колкото имам.

– Исках да кажа, добра ли ви е паметта?

– По дяволите... доста добра. Един артист с изветряла памет може направо да тръгва за старчески дом.

– Добре, мистър Кули. Давам ви половин ден да се преобразите.

Кули скочи, столът, на който седеше, се обърна, но той не му обърна внимание.

Уормуотър непоколебимо продължаваше:

– Берни ще бъде на ваше разположение. Ще отидете в отдел „Кадри“, ще се запознаете с всеки член на персонала, ще им научите прякорите, по кои дела сте работили заедно и така нататък, и така нататък. С една дума, ще се преобразите.

– За какво, по дяволите, господин инспектор – прорева артистът. – И в кого?

– Още ли не сте разбрали? – завъртя глава Уормуотър. – Ами в инспектор Кули!

Ронълд Кули седна съкрушен на стола, Берни стоеше до него и с напрегнато внимание следеше всяко движение на главния инспектор.

– Слушайте, Кули – започна Уормуотър и вдигна пурата си като диригентска палка, – слушайте ме, човече! Мисля, че вие поне колкото мен не бихте желали нищо лошо да се случи на брат ви.

– Оставало и да искам!

– Тогава правете, каквото ви казвам. Следите ли мисълта ми?

– Говорете, дявол да ви вземе!

– Които и да са го отвлекли, трябвали сте им вие, а не той. Не ме питайте пак защо, не мога да ви отговоря. Вие сте им трябвали и толкоз! Ала поради фатално стечение на обстоятелствата, не вие сте попаднали в ръцете им, а вашият брат близък, най-ловкият ми инспектор!

– Съжалявам, ама...

– Чакайте! Готов съм да се закълна, че Уолтър не им е казал кой е. Оставил ги е да си мислят, че той е Ронълд Кули, артистът.

– Откъде сте сигурен?

– Оттам, скъпи – рече Уормуотър и дръпна пурата си, – защото Уолтър Кули за разлика от вас има акъл като море и още повече опит.

– Мерси.

– Не ми благодарете. Неведнъж се е случвало да отвлекат по погрешка някого, не този, когото са искали. Знаете ли каква е съдбата на отвлечените по погрешка?

Ронълд Кули хлъцна силно.

Уормуотър тъжно кимна.

– Виждам, че се досещате. Затова не бива да се разчуе какво се е случило. Нека крадците да живеят с убеждението, че планът им е успял. Защото, узнаят ли истината...

– Не искам това да стане! – подскочи артистът.

– Тогава започвайте работа. Искам след шест часа пред мене да застане един безупречен инспектор Кули. Берни! Помогнете му!

– Ще стане, господине – захили се сержантът, – няма да се посрамя!

Изчака да напуснат стаята и чак тогава главният инспектор Уорму-отър зарови лице в дланите си. Цели десет минути си блъска главата с това как ли се е забъркал в тая работа сержант Аш. И след като се е забъркал, как са успели да скрият, че е полицаи?

Ако въобще са успели...

Блуменуил. 1 юни

Дебелият сержант гледеше тъжно през прозореца навън към градината, където в клоните на дърветата с дива радост се гонеха черни косове. В обърнатата наопаки стая работеше техническият екип: изследваха терена сантиметър по сантиметър. Неугледният тип от ФБР нито за миг не му се махна от главата. Най-много, за да изпие чаша вода с лед.

Сержантът въздъхна, щом оня се върна с картонена чаша в ръка.

– Ами да започнем отначало – рече захилен и изгълта леда. – Как стана всичко, сержант?

– Господине, аз вече всичко казах.

– Разкажете още веднъж.

– Ами... заведох Лисицата при Джуди... т. е. госпожица Максвел, на разпит. Нали знаете, искаха да го опандизят.

– Аха.

– Придружих го и останах вън на коридора. – Както обикновено. И внезапно видях, че оня тип идва към мен.

– Аха.

– Усмиваше се и запита коя е стаята на доктор Джуди Максвел. Аз му казах да не се сили, защото докторката няма да го приеме, тъй като има разпит.

– Аха.

– Той се усмихна и се наведе плътно над мен. Друго нищо не си спомням. Когато се събудих, някакво момиченце ми бършеше лицето.

– Как изглеждаше оня тип?

– Вече ви казах.

– Пак ми кажете!

– Ами добре... Висок, строен, с руса коса, сини или сиви очи... с гълъбовосив костюм и... обувки с медна катарама. И се усмивва. Имаше дружелюбна, подкупваща усмивка.

– Аха. Да ви приличаше на някого?

– На никого.

– Какво почувствахте, когато се наведе над вас?

– Нищо.

– Удар, пробождање, натиск?

– Нищо.

Неугледният тип се канеше да продължи, когато шефът на отбора гащеризони от техническият отдел отиде при него и сложи ръце на кръста.

– Готови сме, господине.

Човекът от ФБР кимна към сержанта.

– Излезте на коридора, сержант.

Още щом вратата се затвори с трясък след него, човекът на ФБР нетърпеливо кимна.

– Е, и какво?

Гащеризонът се почеса по темето.

– Голяма каша, Майкъл.

– Как така каша?

– Има един-два проблема, които не можем да решим.

– И по-точно?

– Едва ли става въпрос за обикновено отвличане. Най-напред, виждаш ли радиатора?

– Разбира се, че го виждам. Очевидно поправят парното отопление.

Гащеризонът поклати глава.

– Нищо не поправят. Вчера си е бил още на мястото. Свалили са го, докато е станало отвличането. Вероятно същият този рус младеж.

Човекът от ФБР се усмихна.

– Сам не си вярваш, Луис. За да се откъсне един такъв елемент е необходима силата на слон. Или на два.

Гащеризонът вдигна рамене.

– И все пак това се е случило. Крадецът е хванал едната част на радиатора и я е отскубнал от стената. Ако се вгледаш добре, ще видиш, по шевовете личи, че са били откъснати с огромна сила. Работил е не с кислород, а... с ръце!

– Глупости!

– Така е, разбира се. И аз го знам. Ала друго не мога да кажа.

– Значи си представяш, че разядосаният крадец се е нахвърлил на радиатора, хванал е единия му край и е отскубнал една част от него?

– Нещо по-добро идва ли ти наум?

– И най-силният човек на света не би могъл да го направи.

– Може тоя рус хлапак с обувки с катарамии да е най-силният човек на света. Но има и нещо друго. Сглобихме парчетата на счупения радиатор. Защо да го казвам, но същата тая ужасна сила, която е откъснала

елемента от другите, го е извивала, както си ще. Сякаш е изстисквала парче гъба!

– Невероятно!

– Извила го е и е отчупила от него едно парче. То всъщност липсва.

– Искаш да кажеш, че му е трябвало парче радиатор? Затова го е свалил от стената и го е надробил на парчета, за да си вземе едно?

– Кой знае... Липсва само едно парче. Сам виждаш. – Обърна се и показа сложените на земята наредени железни парчета. – Онова парче там.

– Хм. Имаш ли някакво обяснение?

– Че не е взел железото със себе си.

– Не е ли? Къде е тогава?

– Унищожил го е.

Човекът от ФБР изпсува през зъби.

– Я го кажи още веднъж!

– Колкото и пъти да го казвам, същността е това.

Виждаш ли това малко черно петно на пода? Тук е било железното парче от радиатора.

– А сега къде е?

– Изчезнало е. Изпарило се е.

– Как ти идват наум такива безумия?

– Химически анализ. Заповядай – и пхна под носа на човека от ФБР къс хартия. – Има следи от желязо.

Човекът от ФБР се облегна на стената.

– Нещо тук не ми харесва, Луис. Да не би Лисицата да е измислил някой нов трик?

– Едва ли. Трябва да хванем русия тип, ала... ще бъде много трудно.

– Оня знае нещо, което ние не знаем.

– Кой може да е?

– Няма съмнение – или руснаците, или кубинците! Охранявай мястото, Луис!

Гашеризонът приседна на останалата част от радиатора и замислен се заслуша в отчаяната сирена на отдалечаващата се кола.

Бирмингам. 2 юни

Щом прочете пристигналата по спътника новина от Америка, Уормуотър така изрева, че кафето от чашата на Ронълд Кули се разплиска по килима.

– Ето го! Най-сетне!

– Кое, господине? – осведоми се почтително Берни.

Уормуотър разходи по тях поглед.

– Русият тип. Появил се е в Америка.

– Откъде... дойде новината?

Уормуотър поглади мустак.

– От военното разузнаване. Я слушайте!

Изправи се, подпря се с лакти на масата и им прочете съобщението, което съдържаше подробностите около изчезването на Джуди Максвел и Лисицата.

Когато свърши, погледът му срещна два чифта смаяни очи.

– Какво мислите, Берни?

– Че... не са ли тъпи американците?

– В случая едва ли. Какво ще кажете? Русият тип... който пак е отвлякъл човек. Изтръгнатият от стената радиатор и изпарилото се парче желязо. Сякаш поразително напомнят за отровата върху портрета на Нейно величество кралицата и за това, как е попаднала там... Загадъчно пневматично оръжие и т. н.

Кули поклати глава.

– Кога се е случило, господин главен инспектор?

Уормуотър хвана листа с два пръста и изведнъж го изпусна. Гледаше със стъклен поглед как хартията се носи из въздуха. Проговори с пресипнал от вълнение глас едва когато листът се приземи благополучно на земята.

– Ами... ако няма грешка, в същия ден, когато бе отвлечен инспектор Уолтър Кули. Даже в същия час... На 29 май.

Барселона. 1 юни

Типът с развалените зъби и физиономия на пор седеше пред капитан Педро Гомес така, сякаш чакаше присъдата на Страшния съд.

Педро Гомес реши засега да не го пердаши. Ако го напердаши, ще свикне да го бият и няма да му казва нищо. Стига му накрая един шамар. Без това го интересува не джебчийството, а Еспиноза.

Бащински поклати глава и, протягайки се над масата, го потупа по рамото.

– Ах ти, Ескамильо, момчето ми! В какво си се забъркал пак? Тоя път няма да те измъкна от лайната, да знаеш!

Ескамильо го дебнеше хитро.

– Даже и за сто хиляди ли?

Сърцето на Гомес трепна, но кимна отрицателно.

– Ще трябва да те хвана, Ескамильо. Отдавна ми вадят душицата

зарад теб. Районният прокурор иска да те изпрати в Испанско Мароко. Казват, че не им достигала работна ръка... Няма кой да копае във фосфорните мини. На районния му се ще да изпрати там няколко души. Ама от кого бих могъл да се лиша тук, Ескамильо, момчето ми? Най-много от теб. Всеки друг гледа да е полезен с нещо, ти само ми се мотаеш из краката. Ама не увесвай нос, не са чак толкоз лоши тези мини. Някои изкарват и по три години живи. Вярно, че този беше шампион по борба и попадна там, защото беше убил тъща си, не беше мършав като теб, ама няколко месеца и ти ще изтраеш. И да не те е страх, цял ще си останеш, казват, че топлият пясък добре консервира труповете. Е, сбогом, приятелю Ескамильо, жалко, че не можахме да се разберем!

Стана, понечи да извика пазача.

Ескамильо разбра, че е загубил. Този ден нищо не може да се измъкне от лейтенанта, бетон е.

– Какво бихте искали да знаете, сеньор Гомес? – изрече с треперещ глас, мачкайки шапката си. – Ще ви кажа всичко, което зная.

– Къде е Еспиноза? – изгърмя Гомес.

– Кълна се в толедската Пресвета Дева, не знам! Не съм го виждал от два дни!

„Лошото е, че и аз не съм – мислеше си лейтенантът. – И за онези петстотин долара нищо не знам, които би трябвало да ми отчете. А е оскубал американците, двама германски туристи, моряци и т. н., петстотин долара са съвсем прилична цена.“ Ала Еспиноза се беше стопил, напразно прашаше хората си, от него нямаше и следа.

– Питам те за последен път – рече със злобно спокойствие. – Или ще кажеш, каквото знаеш, или фосфорната мина. Избирай, Ескамильо!

Ескамильо избра. Прекръсти се, после кимна.

– Добре тогава. Всичко ще кажа. Но няма да ми повярвате.

– Остави това на мен! Говори!

– Бях се скрил под един чувал, така че не ме забележах. Там бях през цялото време.

– Къде?

– Където играеха карти.

– Защо си се скрил под чувала?

– За да не ме забележат.

– Не те питам това, говедо такова! – изгуби търпение лейтенантът. – Какво си търсил там, където Еспиноза играе карти?

Ескамильо се захили.

– Ако все пак им остане нещо по джобовете след картите. Тогава не

внимават. Толкова са възмутени, че са ги обрнали, че на нищо не обръщат внимание.

– Хм. Какво видя?

– Ами... играеха карти.

– Друго какво?

– По едно време дойде един тип. Рус, висок, млад, с обувки с катарамата.

– Американец?

– Не знам. Говореше испански. И започна да играе с Еспиноза.

– Продължавай!

– Обра го!

– Кого?

– Оня тип Еспиноза.

Лейтенантът се изкикоти.

– Отиваш във фосфорната мина, Ескамильо! Лопес не може никой да го обере!

– Кълна се, господин лейтенант, той тип беше по-добър от него. И щеше да му вземе всичките пари, ако...

– Ако?

– Коста не беше го наръгал.

– По дяволите, той Коста! – разгневи се лейтенантът. – Къде е трупът? Значи затова се е изпарил Лопес Еспиноза...

Бродягата разтърси силно глава.

– Не, не! Коста не го уби. Само го наръга. Доста силно.

– Къде е раненият?

– Сеньор... не зная, как да го кажа... Той не беше ранен.

Лейтенантът погледна мрачно към Ескамильо.

– Много пиан ли беше?

– Кълна се в толедската Дева, не бях! Коста вкара ножа си в типа, а той дори не прокръви. Хем видях как острието влиза. Видях добре, защото бях наблизо под чувала!

– Продължавай!

– Тогава оня хвана ръката на Коста... и му капна нещо.

Лейтенантът изтри чело.

– Капна му?

– От показалеца си... кълна се в Девата, че не лъжа, господин лейтенант!

– Значи му капна, а? А Коста какво направи?

– Изпари си.

– Накъде?

– Наистина се изпари, господин лейтенант, не само така, както обикновено казват. Изчезна във въздуха!

Лейтенантът се надвеси над масата и сграбчи ризата на Ескамильо.

– Ще идеш в Мароко, шмекер такъв! Там и ти ще се изпариш на слънцето!

– Кълна се, че казвам истината!

– Кълнеш ли се? Тогава тръгвай с мен, ще търсим Еспиноза!

– Русият тип... го взе със себе си. Лопес не искаше, но го накара насила. Каза му, че ако не отиде, и него ще изпари.

Педро Гомес се стъписа. Дълбокото му познаване на хората му подсказваше, че този път не го лъжат. Ако ли пък не...

– Хайде! Показвай пътя!

Половин час по-късно съдебният лекар изпълзя изпод масата за карти с разнищена на парцали подметка на обувка в ръката и с няколко кости, които изглеждаха досущ като човешки.

– Това намерих, господине. Сякаш някаква киселина е изгорила Коста. Има още някакви останки, ако пожелаете, може да ги разгледате. Например част от чене...

Гомес отпусна глава върху масата за карти и се замисли. Чудеше се дали и Еспиноза не се е изпарил с петстотинте долара?

Бирмингам. 2 юни

Уормуотър остави слушалката върху телефона и погледна многозначително.

– Ето го и следващият! От Испания. И там е бил русият тип със златната катарамата... приблизително по същото време. Отвялякъл е някакъв покерджия, Лопес Еспиноза. А един друг, който се е опитал да помогне на картоиграча, е бил изпарен. Някой е видял как типът му е капнал нещо от показалеца си.

– Както върху парчето радиатор в Америка – изстена с възхищение Берни и приглади огромния си мустак. – Няма ли да ми се смеете, господине, ако кажа нещо?

– Давайте, Берни, кажете смело! – окуражи го Уормуотър.

– Господине, аз, повече имам чувството, че...

Изправи се, поглади пак мустак и плахо погледна към главния инспектор.

– Кажете спокойно, Берни – кимна Уормуотър. – Знаете, че цена много наблюденията ви. Е, хайде! Как ви се струва русият тип?

Берни гледаше объркано главния инспектор.

– Ами, че... не ми се смейте, господине, но ми се струва, че не е земен човек!

II. ПРОКЪЛНАТИЯТ КОРАБ

На кораба. Юни.

Уолтър Кули се събуди с усещането, че светът около него се клати, сякаш земетресение разтърсва града. Отначало помисли, че спи в полицейското, в стаята за нощно дежурство, и пристигналата в ранни зори чистачка блъска леглото му. След това му се стори, че е в Бей сити, на яхтата, която всъщност е на брат му, ала и той може да я ползва, когато поиска. Не му беше ясно защо е спал на кораба, след като обикновено го правеше на горния етаж на къщата, но още преди да успее да размисли добре, съвсем са разсъни. И с разсънването вече знаеше какво се е случило с него.

Светкавично отвори очи – тъкмо в момента, когато леглото му заплашително се наклони.

– Къде сме, по дяволите? – изръмжа полугласно, опипвайки. – Ей, има ли някой тук?

– На вашите услуги, господине – чу гласа на Аш. – Аз съм тук, Аш.

– Тихо!

Опипва още малко, докато намери старомодно нощно шкафче с настолна лампа. Бутонът тихо щракна и из кабината се разля бледа светлина.

Кули установи, че е облечен в сивкав гащеризон от пран дънков плат, както и Аш. Средновековното му снаряжение бе безследно изчезнало подобно на широкия лежясан панталон на сержант Аш, по крачолиите, на който бе представено цялото меню на съседния ресторант „Хелюу, Доли“ под формата на някое и друго петно.

Аш увеси босите си крака от леглото и погледна отчаяно към него. Искаше нещо да попита, ала Кули сложи пръст на устните си.

Пристъпвайки внимателно, за да не срита с босите си пръсти някоя част от мебелировката, обиколи помещението. Нищо не пипна, но огледа всичко основно. Особено двамата непознати, които спяха на двете съседни легла.

Когато завърши разузнавателната си разходка, седна обратно на леглото си и подвиг крака. Завъртя бавно глава, дали няма да види някъде камера. Вдигна дясната си ръка и показа на Аш знака, с който в полицията бележат наличието на подслушватели.

– Аш!

– Да, господине?

– Не знаете ли къде са ми дрехите?

Аш го погледна с недоумение.

– Представа нямам, господине. Цял късмет е, че не взех със себе си пис...

– Аш! Вие сте длъжен да знаете къде са ми дрехите! Един гримьор, особено ако преди това е бил артист, е длъжен да знае, че костюмите му се водят по опис и трябва да се отчита с тях. Къде ми е облеклото, Аш?

Аш най-сетне разбра всичко. Ухили се и кимна, че всичко е окей.

– Не знам, господине. Някой го е откраднал.

– Кой?

– Който ни доведе тук.

– Тук? Къде? Къде сме всъщност, Аш?

– Струва ми се, господине, на някакъв кораб.

Уолтър Кули искрено се ядоса.

– Как така на кораб? Сто пъкъла, какъв кораб? И какви са тези хора, Аш? Събудете ги, дявол да ви вземе!

Аш щеше да изпълни заповедта, ала от едно от отсрещните легла се надигна една мръсна червенокоса глава и ги изгледа с подозрение.

– Ей! – рече образът и на лисичата му физиономия пробяга пълна с подозрение гримаса. – Кои сте вие?

Кули продължи да си играе на артист.

– Вие кой сте, човече? И какво правите в моята кабина?

Това единствено изречение беше достатъчно на Лисицата, за да разбере: тия двамата, високият с характерните черти и набитият са на същото дередже като него. Констатира доволно, че не са му взели палтото и ножът му си е там, в ръкава между парчетата вата. Обходи с поглед другото легло и спящия или преструващ се на такъв мъж и прозореца на кабината. Веднага разбра, че се намира на кораб, че са го отвлекли, при това най-вероятно с Джуди Максвел.

За момент се обърна към стената, сякаш искаше да скрие мислите си от тях. Всъщност само измъкна ножа от ръкава си и го мушна под дюшека. За по-сигурно.

Когато се обърна, вече и чернокосият, четвъртият тип, седеше на ръба на леглото си и, без да продума, ги гледаше със замъглен поглед.

Уолтър Кули реши, че е по-добре да вземе инициативата. Протегна ръка към Лисицата.

– Нека се запознаем. Казвам се Кули. Вие кой сте?

Лисицата се намуси недоверчиво – и през ум не му минаваше да

поеме подадената му ръка.

– Защо ви интересува?

– Всъщност не ме интересува особено – каза Кули и се опита с другия. – Само дотолкова, че живеем заедно. Казвам се Кули.

Чернокосият тип му стисна ръка.

– Еспиноза. Лопес Еспиноза. Не говоря добре английски.

– От Лос Анжелис ли сте? Или от Ню Мексико? – запита примирително Лисицата. – По дяволите... тъкмо за там се готвех, когато... ми се случи тоя малшанс.

Еспиноза заклати глава.

– Не разбирам. Говорете бавно, сеньор.

– Сеньор? – попита Лисицата със съмнение. – Откъде, от пъкyla ли ви изровиха?

– Как така откъде? Ама не сме ли в Барселона?

Настъпилата кратка тишина бе достатъчна, за да се опитат да схванат чутото. Във всеки случай Кули отново се опита да поеме в свои ръце инициативата.

– Добре ли чух? Вие... сте от Барселона, така ли?

Лицето на Еспиноза помръкна.

– Къде сме сега?

Кули разпери ръце.

– Кой знае? Вчера следобед... или дявол знае кога... трябваше да играя в бирмингамския театър.

– Това къде е? – попита Еспиноза.

Аш зяпна от изненада.

– Не знаете къде е Бирмингам?

– Колкото и да ви е смешно – каза Лисицата, – и аз не знам.

Аш млъкна като попарен.

– А вие? – въпроса зададе Кули, обръщайки се към Лисицата.

Хитрият червенокос тип няколко секунди преценяваше дали да отговори, после сви рамене.

– От Блуменуил.

Даже не трябваше да го питат къде се намира Блуменуил. От акцента на Лисицата беше очевадно, че е в Съединените щати.

– Вас кога...

– Слушайте – каза Кули и снижи гласа си до шепот, – възможно е да ни подслушват. Ето защо трябва колкото се може по-бързо да се опознаем. Колкото повече знаем един за друг, толкова...

– Не съм толкова сигурен в това – прошепна Лисицата. – Понякога

е по-добре човек да не знае нищо за другия.

– Аз все пак бих казал...

Испанецът мятеше глава ту насам, ту натам, и щом разбра за какво става въпрос, взе бързо да нарежда:

– Аз съм Лопес Еспиноза. Чиновник.

– Аз Ронълд Кули, артист.

– Реджинълд Аш... такова... гримьор.

Лисицата мълчеше сърдито.

– А вие?

На Лисицата му се щеше да му каже какво го засяга това, ама се въздържа.

– Живея от лихви – това каза.

Кули, естествено, не повярва на нито една дума от чутога.

Даже не беше убеден дали и те са отвлечени, или напротив, те са тези, които са го отвлекли.

Във всеки случай ще бъде страхотно внимателен, реши той.

С това спря да ги разпитва и, подлагайки глава под брадата си, се опита да размисли.

Скочиха едновременно, когато след дълги за тях мигове в ключалката щракна ключ и вратата бавно и церемониално се отвори. Заедно със светлината в стаята влезе рус, тънък и висок младеж. Наведе се, оправи килима и застана срещу тях с гръб към вратата.

На лицето му сияеше същата онази усмивка, с която вече бяха свикнали. Решителна, самоуверена и все пак празна усмивка.

– Как сте? Надявам се, спяхте добре?

Кули погледна към Аш. „Само спокойствие – изразяваше погледът му. – Спокойствие и внимание!“

Еспиноза се облегна на стената. Не питаше, не псуваше, звук не обели. „Би бил чудесен картоиграч – помисли си Кули, – истинско лице на покерджия.“

Лисицата обаче изкрещя заради всички. Скочи пред русия и размаха юмрук пред носа му.

– Настоявам да ме пуснете на свобода! Настоявам да говорите с адвокатата ми! Настоявам...

Русият мъж продължи да се усмихва празно и машинално. Вдигна ръка едва когато му се стори, че Лисицата ще го удари.

Светкавично, без да видят движението, той хвана китката на Лисицата и я стисна. Лисицата се строполи на пода сякаш го е блъснала кола.

Кули скочи и беше готов да му се притече на помощ, ала докато се

реши да нападне, русият пушна Лисицата. Усмиваше се хладно и, изглежда, не обръщаше внимание на случилото се.

– Мистър Кули... намерихме оръжието ви. Не беше много мъдро от ваша страна до го вземате със себе си.

Кули размърда рамене.

– Защо пък да не е? Човек опитва всичко.

– И защо въобще имате пистолет?

– Защо да нямам? Един артист най-често се прибира нощем у дома си. Не един от колегите ми е бил нападат след представление.

Русият се замисли.

– И по време на представление ли го носите със себе си? Защото беше в панталона ви... Друг има ли оръжие? Моля, ако имате оръжие, предайте го!

Еспиноза обгърна коляното си, все едно, че не разбира бързата реч на русия. Лисицата невинно го гледеше в очите, сякаш не знаеше какво е това оръжие.

Русият кимна и въздъхна.

С въздишка, с която обикновено се констатира очевидната лъжа.

Това, което последва, още дълго време беше тема за разговори между тях.

Русият младеж, неуловимо за погледите им, вдигна показалеца си. Тихо жужене мина през стаята сякаш наоколо се изпълни с пчели. На Кули му се зави свят и притисна с длани ушите си, Аш се килна назад, Лисицата извика ужасено.

Кули изсъска, когато жуженето утихна. Виждаше ясно всичко, но някаква невероятна сила потискаше гласа му.

Видя, че някакъв черен предмет се надига от сложените до леглото на Еспиноза ботуши, разкъсва кожата и, преминавайки със страховтна сила през стаята, се забива във вдигнатия показалец на русия. Плътно зад него лети нещо продълговато, което идва изпод леглото на оня с лисичата мутра, раздирайки дебелия дюшек, и с шумен трясък прилепва към другия предмет.

Кули ужасено гледеше пръста на русия, който доволно наблюдаваше заловените предмети. Инспекторът чак тогава разбра, че двата летящи обекта представляват два ножа, които по всяка вероятност Еспиноза и лисичата мутра са криели.

Русият мъж с доволна усмивка свали от пръста си ножовете и ги сложи в джоба си.

Еспиноза и Лисицата потресени се гледаха един друг.

Русият младеж не закусваше с тях. Кули наблюдаваше келнера, който ги обслужваше със спокойни, церемониални движения. Понякога погледите им се срещаха. Кули се опита да развие дали и той е пленник, или доброволно служи на кораба, ала очите му не издаваха нищо. Безупречният му правилен английски – още по-малко.

Когато привършиха закуската и си изпиха кафето, русият се усмихна.

– След три минути ще бъде девет. В девет часа капитанът ви очаква.

Кули бе забелязал, че, откакто русият влезе в кабинета им, не беше поглеждал към часовника си. Даже не беше сигурен дали въобще има.

В просторната кабина, която трябваше да бъде нещо като приемна, вече имаше някой. Даже не един, а двама. По-едрата от жените скочи от канапето, на което се бяха свили, и се отправи към тях.

– Ами вие?

Кули установи, че по-често е срещал такива жени по страниците на илюстрираните списания, отколкото в действителност. Косата ѝ беше меденоруса, а дънките ѝ, които на тоя кораб явно бяха провъзгласени за пленническа униформа, аха да се пръснат по нея. Движенията ѝ бяха решителни, макар в очите ѝ да се четеше страх.

Другата беше доста по-ниска и по-слаба, ала преди около десетина години навярно би могла да премери сили по красота с нея. В настоящия момент обаче бе започнала леко да повяхва и не беше далече времето, когато щеше да попълни лагера на добре поддържаните жени на средна възраст.

– Аз съм Джуди Максвел – изрече бързо момичето, после посочи другата жена. – Това е Кети Хауард. И вас ли ви отвлякоха? Аз всъщност не зная защо...

Щеше да продължи да шепне, ала я прекъсна мощен мъжки глас:

– Веднага всичко ще узнаете, дами и господа!

В ъгъла на каютата до зеленеещата се палма стоеше висок слаб мъж с морска униформа. Трябва да беше на възрастта на русия младеж, който ги беше отвлякъл, макар че и неговите години не беше лесно да се отгатнат. Кули, който имаше богат опит в това отношение, ги слагаше някъде в края на двадесетте или началото на тридесетте години.

– Настанете се удобно – кимна им морската униформа и извади иззад палмата кресло с извити крака. Седна и кръстоса крака. – Моля, запядайте. Възможно е да не бъда кратък.

Изчака всички да седнат, после се усмихна и започна да говори.

– Най-напред трябва да ви помоля за извинение, че въпреки волята ви, накарах да ви доведат на моя кораб. Но не можех да постъпя другояче. Името ми знаете всички: аз съм капитан Немо.

Спогледаха се слисани: един за едно, друг за друго. Капитанът с подрязаната брадичка и неопределима възраст констатира със задоволство объркването им.

– Знаете ли въобще кой е капитан Немо?

Тъй като на Лисицата му се стори, че пронизителният поглед на морския се забива право в него, почувства се длъжен да отговори:

– Вие. Нали току-що ни казахте.

Капитанът се наведе в креслото си.

– Да не би да искате да кажете, че никога не сте чували за капитан Немо?

Уолтър Кули, естествено, бе чел романа на Жул Верн. По лицата на останалите обаче се виждаше, че хабер си нямат кой е той.

Главата на капитана внезапно клюмна върху гърдите му и несвързано заизрича като в скоропоговорка:

– Информацията безсмислена... безсмислена... безсмислена. Приемашката среда няма информация с изключение на един... с изключение на един. Липса на базова информация... липса.

Кули слисано се беше вторачил в клюмацията все по-дълбоко глава-та си мъж. Тъкмо искаше да се спусне към него, когато капитан Немо дойде на себе си и, като че ли нищо не се е случило, им се усмихна.

– И така, аз съм капитан Немо. Героят на няколко романа от Жюл Верн... сега съм пред вас.

Еспиноза напрегнато внимаваше, за да разбере какво става. Все повече се затвърждаваше съмнението, че е попаднал сред луди. Най-напред си помисли, че е обрал до грош тоя тип на име Верн в някоя лунна барселонска нощ и сега иска да му отмъсти. Но тогава какво правят тук другите?

– Знаете ли за какво се е борил капитан Немо?

Кули се огледа крадешком. Виждаше се, че Еспиноза и Лисицата представя нямат за какво става дума; Джуди Максвел гледаше морския със свити устни и остър поглед; а мис Хауард с болезнено самоотрицание се взираше във въздуха. Кули чакаше с любопитство дали капитанът ще получи нов пристъп, но Джуди неочаквано се обади:

– За свобода.

– Така е – кимна мъжът. – Капитан Немо се е борил за свобода. Както е известно, той е бил индиец и се е борил срещу британските

колонизатори, превземал е английски кораби...

– Господи – мислеше напрегнато Еспиноза, без да дава външен израз на ужаса си – да не би това говедо Коста да ми е докарал някакъв индиец някога? – беше му казал няколко пъти, че с такива от изтока не се занимава! Пълни са с магии и трикове и редом с тях се губи европейската му наука.

– Пред вас седи продължителят на делото на капитан Немо. Позволете ми да ви разкажа една кратка, ала доста тъжна история. От нея ще разберете кой съм и защо вие сте на кораба ми... И така, за да опростим нещата, нека кажем че и аз съм роден от индийка. Знаете ли къде се намира Махарашвар?

Джуди Максвел неволно кимна отрицателно.

– Няма значение. В Средна Индия. Приятен край, най-вече с хубава почва. Глинеста. Това е много важно. И знаете ли защо?

Изчака малко, после продължи.

– Изолира добре водата. Това е много важно... много важно... много важно. – Главата му клюмна върху гърдите и млъкна.

Погледът на Уолтър Кули се кръстоса с този на Джуди и като че ли очите на момичето му даваха някакъв знак. Мис Хауард се втрени в капитана: по лицето ѝ избиваше на вълни безмилостен гняв. Кули се уплаши, че ще му се нахвърли, но, преди да успее да го направи, морският отново дойде на себе си. Не поиска извинение; виждаше се, че не осъзнава какво се е случило с него.

– Изолира добре водата – повтори с усмивка. – Освен това Махарашвар се намира в обширна долина сред планините. Дължината ѝ се мери в километри, а дъното ѝ е покрито с вече споменатия изолиращ слой. Преди трийсет години в околността работеха европейски и американски геолози, които търсеха минерали, тогава бяха открити отличните качества на Махарашварската долина.

Капитанът вдигна глава, отвори уста, после отново се килна напред така, че шапката му се търкулна в краката.

– Отлични... отлични... качества... отлични.

В този миг вратата се отвори, през нея се втурна високият рус мъж и отпрати пронизващ поглед към капитана.

– Капитане! Капитан Немо!

Морският потръпна и вдигна глава. Усмихна се. Вяло поглади подрязаната си брадичка.

– ... Тогава бяха открити отличните качества на Махарашварската долина – изрече.

Русият мъж пристъпи към него и хвана ръката му.

– Моля ви капитане, елате с мен.

Извинително се обърна към пленниците.

– Капитан Немо неотдавна прекара тежка малария. Моля ви за пет минути търпение.

Хвана ръката на капитана и го поведе след себе си. Видимо бавно, но Кули и останалите знаеха каква сила се крие в слабото му тяло.

Щом вратата се затвори, смаяно се спогледаха.

– Тоя е луд – изрече бързо Лисицата. – Спор няма. Аз познавам симптомите на лудостта. Толкова е луд, че и учебници могат да се напишат за него.

Джуди Максвел поклати глава.

– Това не е малария. По-скоро някакъв пристъп на амнезия.

– Какво имате предвид? – попита мис Хауард.

– Болест. Кажете нещо и забравя какво е казал. Склероза или втвърдяване на кръвните артерии.

– Аз ви казах, че му има нещо – въздъхна Лисицата, – ама от нас какво, по дяволите, иска?

Още преди да получи отговор на въпроса си, вратата се отвори и през нея спокойно влезе капитан Немо. Свеж, жизнен – и следа нямаше от предишната му неувереност.

– Извинявайте, имах маларичен пристъп. Но сега вече всичко е наред. Взех необходимото лекарство. Докъде бях стигнал? Да, да... До отличните изолирани качества на Махарашварската долина. Значи така. Предполагам всички знаете, че моята страна е много бедна. Населението нараства кошмарно; увеличаването на производството не може да догони демографския бум. Ето защо имаме нужда от пари на всяка цена, за да можем да изхраним стотиците милиони хора. Даже с цената на разпродажбата на националните ни богатства, здравето и сигурността на нашите наследници.

Виждам, че не разбирате за какво става въпрос. И така, когато геолозите установиха с какви отлични изолиращи качества разполага Махарашварската долина, възникна идеята, че от нея би могло да се направи първокласно гробище за опасни отрови. Беше изчислено, че стотици милиони тонове течни отпадъци могат да се заровят в долината, такива отпадъци, които не се приемат никъде по света, а унищожаването им би струвало кошмарни суми, да не говорим, че обезвредяването на по-голямата част от материалите е просто невъзможно. В някои съединения съдържанието на циан е толкова високо, че с няколко литра може да се

унищожи една цяла държава.

Но не искам напразно да хабя думите. Известни концерни направиха предложение на моята страна – в най-дълбока тайна – да им представи за ползване Махарашварската долина. Разбира се, срещу астрономически суми, които пак бяха само трошици в сравнение с това, което би трябвало да платят, ако на други, „по-цивилизовани“ територии бяха изхвърлили отпадъците си.

Преди двайсет години се роди споразумението. Построеният в долината град бе изселен, а населението обезщетено. Всички бяха доволни, тъй като всеки, който живееше в долината, получи многократно повече от това, което в действителност струваше къщата му. Така че си държеше езика зад зъбите, който пък не – на него му затваряха устата. Доколкото знам, в околността станаха поне петдесет политически убийства и винаги жертвите бяха хора, опитали се да узнаят тайната на Махарашварската долина.

Капитанът млъкна и изтри чело. Кули се уплаши да не му прилошее пак, но Немо преглътна и продължи разказа си.

– Ала дори и специалистите не знаеха и не можеха да знаят каква е издръжливостта на такъв един изолиращ слой. Той е подложен на все по-голямо налягане. Трагедия още не е станала, повтарям: още! Но може да се случи всеки момент. Ако изолиращият слой се размекне, Индия ще бъде залята от отровното море.

Вие се намирате на един танкер. Осемнайсетхилядитонен. В него има осемнайсет хиляди тона от веществото, което изпомпахме от Махарашварската долина. Осемнайсет хиляди тона свръхотровна течност. Съставът е непознат, тъй като отровните материали са се смесили отдавна под земята. Но зная, че, ако изсипя осемнайсетте хиляди тона в морето, ще последва такава екологична катастрофа, каквато човечеството още не е преживявало. Атлантическият океан ще умре. Може би за столетия, но може и завинаги. Ако някой ме нападне и унищожи кораба ми – ще погуби самия себе си. Може да настъпи краят на света. Не бързо, за мигове, както при атомна война, а бавно, постепенно и навярно много по-болезнено. Представете си, от морската вода ще стане дъжд: истински отровен дъжд. Не само киселинен, от който ще опадат листата на дърветата, а такъв, който опустошава всичко.

На Кули всеки момент щеше да му прилошее. Аш безмълвно се беше втренчил пред себе си. Лицето на Еспиноза изглеждаше неподвижно като на статуя. Виждаше се, че Лисицата чак сега се опитва да схване казаното. Джуди Максвел гледаше вцепенено капитана, а другата жена

просто се намираще в несвяст.

– Естествено възникват въпросите, какви са ми плановете и защо доведох на кораба си вас, точно вас. И така, веднага ще получите отговор и на това. Дълго си блъсках главата и стигнах до извода, че, ако само заплашвам международните концерни, няма да постигна много. Наистина няма да нападнат кораба ми, ако не искат да извършат самоубийство, ама и аз ще изпадна в тежко положение. Рано или късно трябва да пристъпя към действие. Или ще изсипя отровата, или ще се споразумея с тях: ще се върна в някое пристанище заедно с обещанията им, там ще ме заловят, ще пристъпят обещанията си, а мен ще ме изхвърлят от играта като опасен терорист. С една дума, всичко ще си остане по-старому. И отпадъците ще продължат да се стичат в долината Махарашвар. Ако имам малко ум, трябва да търся друго решение. Дори с цената на това, че мнозина ще умрат. Искам ли да спася Индия и цялото човечество, вероятно ще трябва да убия няколко хиляди души. Но какво се те в сравнение с милиардите? Ето защо реших засега да не обявявам за какво се готвя. Първата част от моя план ще осъществя с ваша помощ.

– Вие сте луд! – изрече решително Джуди Максвел. – Не знаете какво говорите!

– Знам, и то много добре – каза капитанът и лицето му се разведри. – Решил съм да избира няколко по-големи града и... да пусна по един-два литра от течността във водната им мрежа. После, след катастрофата, ще преговарям за изпразването на Махарашварската долина и ще поискам гаранции, които да не могат да се нарушат. Това вече е моя работа.

Кули вече беше съвсем сигурен, че капитан Немо или каквото и да е името му, е действително луд. Какъвто впрочем е бил и истинският капитан Немо. Верн напразно го е оправдавал, омразата и параноята са го лишили от разум.

Обаче се въздържа да се намеси. По-скоро с любопитство очакваше да разбере каква роля им е отредил капитан Немо.

– Очевидно желаете да узнаете защо съм ви довел тук, защо точно вас. Ако разберете, навярно ще бъдете горди, че съм ви избрал.

Кули отново хвърли поглед към другарите си. Не видя на някой да му се пръскаат гърдите от гордост.

– И така, внимавайте моля! Преди малко казах, че искам да пусна един-два литра от тази течност във водоснабдяването на няколко големи града. Така е... ала само в краен случай. Най-напред ще ги заплаша, после ще започна преговори с тях. През това време аз ще съм на кораба,

в морето, с осемнайсет хиляди тона отрова под задника и ще остана тук, докато не ликвидират махарашварското хранилище и не почистят околността. Да, знам, че може да продължи години, даже десетилетия... Ала аз мога да чакам.

Кули и Аш кимнаха колебливо, останалите седяха вцепенени.

– Ще определя три големи града и ще изпратя делегации за преговори.

– За какво? – думите се откъснаха от Джуди Максвел.

Капитан Немо, усмихнат, кимна отрицателно с глава.

– Макар че най-напред мислех и за това, тази няма да бъде вашата задача. Няколко души сме, които... с една дума, мнозина се присъединиха към мен, приемайки за свои целите ми. Нека ги наречем зелени, природозащитници. Ала си взех известна беля с тях. Как да се изразя...

Огледа се внимателно, сякаш се безпокоеше да не би да го чуят тези, за които се отнася.

– Те са съвсем обикновени хора с непосредствени и понякога неударжими изблици. Вие всички бяхте свидетели на някои неприятни сцени, които в бъдеще на всяка цена трябва да се избегнат. Например вие, мистър Кули. Един от приятелите ми, който ви доведе...хм... скандално, както и да се погледне, взел със себе си няколко капки от течността, която се намира в кораба ми и с помощта на устройство, задвижвано от състен въздух, се прицелил в английската кралица, в портрета на Нейно величество. И тогава почти откряха що за отрова се съдържа в картината. Виждате, че приятелят ми се е поддал на гнева си.

Струва ми се, че и вие има какво да добавите за буйния характер на приятеля ми, мис Максвел. Да се счупи един радиатор и после да се унищожи част от него... с няколко капки от течността, това надминава всякакво варварство! А за вашия случай, сенър Еспиноза, може най-много да се съжалява. Вашият другар и снабдител по неприятен начин стана жертва на гнева и нетърпението на моя приятел. Това имах предвид, когато казах, че... те трудно могат да представляват моите интереси. Просто те са необразовани хора, за това става въпрос.

Кули се вслушваше в гласа на морския офицер. Как реди дума след дума, как се аргументира. И стигна до извода, че тоя тип ги лъже. При това монотонно и без фантазия. Липсва му каквато и да било идея или внезапен аргумент, които да потвърдят лъжата му. Неведнъж беше наблюдавал това явление сред примитивни престъпници без въображение.

– Затова реших – продължи капитан Немо – да доведе на борда няколко души, които могат да научат моите хора как да се държат.

Откровено казано, измислих определени типажи и вие трябва да оформите приятелите ми по тях! Все едно имате восък в ръцете си. Сякаш сте скулптори. Получавате една снимка – естествено, образно казано – и мек, поддаващ се на оформяне суров материал. Задачата ви е да извадете по снимката статуята. Разбирате ли ме?

Никои не отговори. Всеки бе потънал в собствените си мисли.

– Вие ще подготвите моите хора. Ще работите с тях както доктор Франкенщайн с хомункулуса. Разбира се, не става въпрос за хирургическа намеса. На мен ми трябва подходящи хора, способни да водят преговори, и вече съм скицирал за себе си какви желая да бъдат. Не ме съдете, ако съм малко патетичен.

– А ако не сме съгласни? – попита Джуди Максвел.

– Ще се съгласите – усмихна се капитанът. – Вие и тук не искахте да идвате.

– И... какво ще стане после?

Това беше въпрос на Кули, който любопитно бе наклонил глава.

– Ако акцията е успешна, вие, естествено, сте свободни.

– Каква е гаранцията?

– Хайде, хайде, драги мистър Кули. Какво друго да правя с вас и най-вече защо. Вие няма да знаете някаква тайна, заради която да се наложи да ви убивам. А какво друго да ви правя?

Кули не че нямаше идеи, но мъдро ги премълча.

– Следващият и последен въпрос е защо сте ми нужни точно вие. Ами ще ви призная, че се спрях на вас след продължителен избор и ще ви кажа защо. Да започнем може би с дамите. Мис Хауард е управителка на голям козметичен салон, където се дават консултации за поддържане на косата и тялото. Така ли е, мис Хауард?

Кети Хауард кимна.

– И така много е важно хората ми да изглеждат добре. Козметика, фризура и т. н. Не бива да създават впечатление на протрити и съдрани скитници. Не бива да ги гледат с пренебрежение. На приятелите ми трябва да гледат като на равноправни партньори!

Най-голямата задача се пада като че ли на мис Максвел. Тя трябва да създаде в тях индивидуалност, и то въз основа на данните, които ще получи от мен. Приятелите ми... те ще се държат така, сякаш... са забравили миналото си. Хора без собствени качества. Вие, мис Максвел, трябва да оформите техните личности. Вие сте психолог и имате сериозни резултати в изследванията за личността. За вас това е голямата възможност да направите крачка напред. Останалото ще обсъдим по-късно

в подробности. Всъщност щастлива случайност е, че мистър... т. е. Лисицата, тъкмо беше при вас. Известно ни е, че мистър Лисица... хм... не е от хората, които са любимци на блюстителите на закона. Мистър Лисица има едно чудесно качество: по един артистичен начин той умее да завоалира и прикрива личността си и да се претворява в съвсем друг човек. Успява да заблуди даже и детектора на лъжата.

– Има някаква грешка – опита се да доуточни нещо Лисицата.

Капитан Немо само се усмихна.

– Възможно е. Възможно е да съм сбъркал някъде. В такъв случай, колкото и да не ми е присърце, не бих могъл да щадя живота на онзи, когото по погрешка съм довел на кораба. Разбирате ме, нали? Защото, ако не сте този, мистър Лисица, за когото съм ви взел, тогава кой сте? Възможно е да сте опасен за мен и тогава нямам причина да ви оставям жив. Ясно е, нали?

– Напълно – каза Лисицата. – Само се пошегувах. Естествено, че аз съм Лисицата и мога да заблудя и най-рафинирания детектор на лъжата.

– Разбирам – каза капитанът. – Така мислех и аз. Ще обучите и моите приятели. Тук е и сеньор Еспиноза. Той така владее лицето си, както мистър Лисица чувствата си. Искам и приятелите ми да усвоят изкуството на мимиката. Лицата им да не бъдат неподвижни, а да играят с израженията както музикантът с инструмента си. Разбирате ли ме, сеньор Еспиноза?

Картоиграчът кимна.

– Мистър Еспиноза е покерджия. Надявам се, че не съм ви обидил с това.

– Не, сеньор.

– Останаха само двама. Мистър Кули е артист. Струва ми се, не трябва подробно обяснение защо имам нужда от него. Трябва да обучите, мистър Кули, другарите ми на жестове: как да държат ръцете си, тялото, лицето и как да придадат живот на думите си. На практика, разбира се, нещата са по-сложни...

– И още как! – изръмжа Кули.

– Моля?

– Това, което вие искате, се учи в течение на години във висшите училища.

– Приятелите ми са много надарени и изключително бързо усвояват, както ще имате възможност да се убедите, мистър Кули. Струва ми се, че в това отношение ще бъдете изненадани. Що се отнася до мистър Аш... положението с него е както с мистър Лисица. Попадна наистина

случайно при нас, но в случая можем само да бъдем благодарни на случайността. Мистър Аш е гримьор. Смятам, че чудесно ще се сработите с мис Хауард.

Аш погледна усмихващата се вяло дама и кимна объркано.

– Що се отнася за по-нататък, позволете ми да ви обърна вниманието на някои неща. Общо взето, свободно можете да се движите из кораба, но само по първия каютен коридор и на палубата. По-надолу, моля ви, да не се спускате, във ваш интерес е. Споменах, че другарите ми, хм... все още са пленници на настроенята си. Те живеят на втория каютен коридор, точно под вас. Моля ви не ходете при тях... Макар че съм взел всички предпазни мерки, за да се избегнат случайни сблъсъци, не се знае кога може да се отприщят страстите... Така че имайте предвид, че освен първия каютен коридор и палубата всички останали помещения са забранени за вас. Надявам се да не вземете за неучтивост моята предпазливост.

– Моля ви се! – рече Джуди Максвел иронично.

– Трябва освен това да ви помоля, чуете ли камбанен звън, незабавно, на момента се оттеглете в кабините си и останете там, докато двоен камбанен звън, не ви съобщи, че опасността е отминала.

Възможно е да ни връхлети ураган със страшна сила или подводница да се спотайва под нашия кораб. А за никого от нас няма да е добре, ако ни забележат.

Наклони глава, сякаш се беше объркал, повъртя пръстите си и накрая изрече:

– Сега идва най-тежката част. Моля ви, каквото и да кажа, не губете ума и дума, нито животът ви, нито свободата ви са в опасност. Естествено, само в случай, че следвате указанията ми. И така, докато спяхте, в един от вас, но в кого това е само моя тайна, вградих едно взривяващо се микроустройство. Съвсем случайно се добрах до такъв хирургически метод, с който безкръвно и без следа мога да прикрия малки рани. И така, у един от вас съм сложил такова устройство, което мога винаги да взривя дистанционно.

Млъкна и зачака реакциите им. Очакваше да скочат, да го нападнат, да плачат, да заплашват. Пленниците обаче само седяха вдървени, като че ли не можеха истински да схванат смисъла на думите му.

– Вие сте в известен смисъл живи мини; носите в себе си смъртта. Защо направих всичко това? Бих искал да предотвратя всякакви необмислени постъпки. По-конкретно – става въпрос за бягство. Възможно е

да се наложи да пуснем котва недалеч от брега, пред пристанище, да речем, някой може да се изкуши да се хвърли във водата, за да изплува до брега. Може да се случи хора от пристанищните власти или от крайбрежната охрана да дойдат на кораба, за да го претърсят... Може да ви мине през ума да им обърнете вниманието върху себе си. Естествено, бих могъл да ви държа и затворени, ала... мисля, че това непременно би попречило на работата ви. Ако можете да се движите свободно, и настроението ви ще е по-добро, и психически ще сте на гребена на вълната, а не в дъното ѝ. Смятам, че това е правилното разрешение.

Еспиноза, който трудно схвана за какво става въпрос, пребледня и преглътна.

– Казвате, сеньор, че в мен има мина?

– В някой от вас. Не се знае в кой. Възможно е, наистина да е във вас, сеньор Еспиноза.

Лисицата подскочи и закрещя почервенял:

– Това е подлост! Да знаете, че е подлост!

Капитан Немо се усмихна и разтвори ръце.

– Ами... възможно е в известен смисъл да сте прав. Но повтарям, че това е по-доброто разрешение, отколкото да ви затворя в кабините. Впрочем, мистър Лисица, не бих желал да споря с вас относно оценката ви за нравствените норми, но...

– Аз още не съм враждал мина в никого – преглътна с мрачна физиономия Лисицата.

Кули бавно дойде на себе си след първия ужас. Видя и почувства гнева на Лисицата, смразяващия страх на Еспиноза, героизма на Джуди Максвел и това, че Кети Хауард сякаш не се интересуваше от всичката работа. От цялото ѝ същество бликаше аристократичното презрение, което изпитваше към капитан Немо.

Кули помръдна внимателно.

– Не може ли да избухне случайно?

– Изключено е. Само с дистанционно управление.

– Къде се намира то?

– На сигурно място.

– Значи у вас.

– В моите ръце е, ако това имате предвид.

– Нищо няма да ни се случи, ако... да речем паднем или нещо подобно?

– Повтарям, устройството може да избухне само ако аз дам заповед. Нито от удар, нито при друг физичен или химичен ефект не експлодира.

Не се тревожете. Ако се придържате към указанията ми, няма да се случи нищо. Впрочем отсега ще ви настаним по двама... Предполагам, че мистър Кули и мистър Аш биха желали да останат заедно. При това положение мистър Лисица и сеньор Еспиноза ще бъдат в една кабина. Имате ли нещо против?

Никои не отговори, ужасът ги беше вцепенил.

– Дамите, естествено, ще останат заедно – продължи капитан Немо. – А сега моля елате с мен. Каня ви на малка демонстрация.

Мек, следобеден вятър браздеше морето. Огромното, дълго неколкостотин метра туловище на кораба се огряваше от светлината като гърба на грамаден кит. Недалеч от туловището на кораба подскачаха летящи риби и учудено гледаха тромавия великан.

Капитан Немо ги изведе на невероятно широката палуба на танкера. Корабът леко вибрираше под краката им. Беше направо ужасно човек да си помисли, че е стои над осемнайсет хиляди тона гадост.

Мек вятър галеше лицата им, Джуди Максвел затвори очи и си представи, че отново е в лабораторията по криминалистика.

Дай Боже, всичко да е само сън, потискащ, лош сън! Дай Боже, да се събудя и да отида да си сваря едно кафе в кухнята! Дай ...

Кули се старееше нищо да не му убегне и добре да запамятава. После си помисли, че май е излишно, защото, ако капитан Немо казва истината, ще могат свободно да се движат по палубата.

Изведнъж във въздуха над тях задрънча камбана.

Капитан Немо вдигна ръка.

– Това е камбаната, която ще ви предупреждава да се затворите в кабините си. Чува се навсякъде, където и да се намирате. Минута след последния звън трябва да сте сторили това. Ако за съжаление някой не уважи молбата ми, ще бъде принуден да натисна известното ви вече копче. А това много бих искал да избегна.

В този момент пак се обади камбаната. Звънът ѝ беше приятен и напомняше звън на селска камбана в лятна вечер. Стихна за малко и пак прозвуча. Даже още по-приятно и дружелюбно.

– Чуете ли това, пак ще можете да излезете на палубата. Надявам се, че не представлява проблем различаването на сигналите. А сега идва втората част на демонстрацията...

Обърна се назад към водещия към палубата отвор на стълбата, където в същия миг се появиха трима моряци и един цивилен. Кули не можеше да се освободи от мисълта, че капитан Немо и другите имат загадъчна връзка помежду си. Колкото и да се взираше, не можа да открие

по капитана нещо, което да наподобява микрофон или минирадио.

Разбира се, микрофонът можеше да е вграден в което и да било от лъскавите копчета на униформата – помисли той и отклони погледа си от Немо. Другарите му наблюдаваха малката групичка, която носеше продълговат, приличащ на метален ковчег сандък. Носеха го внимателно, сякаш беше пълен с взривни материали. Стъпваха в крак и телата им се движеха едновременно. Дяволската съгласуваност на движенията им би възхитила всяка добре подготвена гвардейска част.

Кули разгледа подробно моряците. Цивилният не го интересуваше много: беше русият тип, който ги отвлече.

Тримата моряци, донесли ламаринения сандък, не познаваше, но му се струваше, че ги е виждал. Беше сигурен, че това е невъзможно, но не можеше да се освободи от мисълта, че са му стари познайници.

Моряците сложиха ламаринения сандък на палубата, съвсем близо до парапета. Едновременно се изправиха, едновременно пуснаха сандъка и едновременно отдадоха чест.

Капитан Немо не отвърна на поздрава им. Вместо това сложи крака си върху сандъка и доволно се огледа наоколо.

– В този сандък има една малка акула. Виждали ли сте вече акула?

Епиноза кимна колебливо. Другите едновременно отстъпиха назад. Сякаш искаха да имитират моряците.

– Не се безпокойте, не хапе... разбира се, не трябва да си пххате пръстите в устата й. Хайде, момчета!

Моряците се наведоха и с няколко сръчни движения махнаха капак на сандъка. Макар и от прилично разстояние, Кули виждаше добре виещият се като змия гръб на рибата.

– Обърнете я!

Моряците и русият тип с безстрастни лица повдигнаха сандъка и изсипаха водата, заедно с акулата.

Кули и Аш се спогледаха. Като се имат предвид размерите на сандъка, и десет души с нормална сила не биха били в състояние да изнесат пълния с вода съд на палубата, да го повдигнат и да го изсипят без никакво видимо усилие, така както малките деца носят пълните си с пясък кофички на детската площадка.

Водата изтече, а акулата взе да се мята по палубата. Прищрака с грозната си уста с гъсто наредени един до друг зъби, сякаш за да ги сплаши.

Кули с безпокойство следеше животното. Какво иска да прави този смахнатия с рибата?

Немо наблюдаваше с усмивка как с всяко движение акулата се приближаваше към края на палубата. Не показва никаква изненада и когато след силен удар, рибата се издигна във въздуха и падна в морето.

С няколко бързи стъпки стигна до фалшборда и им махна да го последват. Докато се надвесят над водата, рибата вече не се виждаше никъде. Под тях, в изглеждащите зловещо дълбочини, вълни връхлитаха тялото на кораба.

– Да почакаме няколко минути – рече усмихнат капитанът, – да се отдалечи достатъчно. Имат навика да остават известно време близо до кораба.

Кули се надвеси над водата и вдиша дъха на морето. Докъдето му стигаше погледът, се виждаше само вода. Представа нямаше в кое море биха могли да бъдат. Навярно през нощта, ако въобще тогава могат да излязат на палубата, ще успее да определи по звездите. Какво беше казал тоя смахнатият, дето се е обявил за капитан Немо? Че ако пусне в морето осемнадесет хиляди тона отрова, Атлантическият океан ще умре. Значи са в Атлантическия океан. Разбира се, ако не е искал съзнателно да ги заблуди.

– Мисля, че е време... – рече капитанът и, щом всички погледи се заковаха върху него, извади от джоба си предмет, наподобяващ орех. – Внимавайте моля. Наблюдавайте хоризонта.

Какво направи с кръглото нещо, Кули не можа да види, защото и той като другите гледаше към хоризонта.

Изведнъж на около неколкостотин метра от тях във въздуха се издигна тънък, в долната част надебелен воден стълб. Кули като че ли видя да летят и по-тъмни петна в средата на стълба.

– Това... какво е? – простена момичето. – Торпедо ли е?

– Нещо такова – кимна капитанът и махна на моряците, че могат да си вървят. Изчака да потънат в изхода заедно с русия тип, после кимна доволно.

– Не сте далеч от истината мис Максвел. В тялото на тази акула също бях вградил взривно устройство, каквото има в един от вас. Искан само да демонстрирам, че няма смисъл да мислите за бягство. А сега, ако нямате нищо против, ще ви оставя. Корабът е същият като Наутилус от романите на Верн. Има библиотека и зала за игри. Занимавайте се и ... ако имате някакъв проблем, на стената на първия коридор ще намерите един алармен домофон.

Наведе се и се спусна по стълбата към кабините.

Мис Хауард се отпусна на парапета и заудря с юмруци.

– Аз не мога! Просто... усещам, че ще се побъркам! Ако е в мен това взривно устройство...

– Във всеки от нас може да е – рече утешително Джуди. – Даже и в мен. Лисицата се огледа от долу до горе, сякаш искаше да се отърве от тялото си.

– Дявол да го вземе, не може ли да се разбере някак?

– Как? – попита ужасеният Еспиноза.

– Да се съблечем и да се огледаме.

– И? – остро запита Кули. – И тогава какво?

– Останалите ще могат да се изметат – каза Лисицата.

– Вие ще се изметете ли?

– Че как не? Да не си въобразявате, че ще остана тук, ако знам, че бомбата е във вас!

– Стрийптизът е излишен – рече иронично инспекторът, – макар че, ако искате, може да се попощите. Да не си мислите, че е толкова тъп? Ако толкова лесно можеше да се разбере трикът, цялата работа няма никакъв смисъл.

– Като че ли сте прав, сеньор – съгласи се Еспиноза.

– И още как! – кимна Аш.

– Какво по дяволите да правим тогава? – разочаровано блъсна парапета Лисицата. – Да чакаме със скръстени ръце, докато смахнатият ни взриви ли?

– Засега едва ли можем да правим нещо друго, освен да чакаме – каза Кули. – И да сме нашрек.

– Поне ще видим как ще се разхвърчим из въздуха! – беснееше Лисицата.

Джуди се въртя напред-назад, докато не намери един шезлонг зад купчината въжета. Разпъна го и настани махачата с юмруци мис Хауард.

– Полегни... Навярно ще е по-добре.

Но не й беше по-добре. Кети Хауард се надигна с мъка и помоли Джуди да я заведе в кабината.

Щом двете момичета изчезнаха, Кули се обърна към останалите трима.

– Най-добре ще е, ако сме единни.

– И какво ще стане тогава? – осведоми се Лисицата.

Еспиноза мълчаливо вдигна рамене. Аш следеше инспектора, готов да му се притече на помощ, ако се наложи.

Кули беше прекарал голяма част от живота си сред престъпници:

четеше душите им като отворена книга. Знаеше, че общата опасност може да ги сплоти, ако е умел в приказките и още по-умело се аргументира.

– Ако искаш да се измъкнеш, Лисицо, по-добре ще е да ме послушаш. Бил ли си въобще в пандиза?

– Охо! – каза Лисицата. – Ама какво те засяга?

Кули прехвърляше наум целия американски каталог с криминални досиета. Най-сетне се спря на Патрик Бръснача.

– Познаваш ли Патрик Бръснача?

Лисицата се усмихна внимателно.

– Чувал съм за него. И какво от това?

– Той имаше един човек, викаха му Голямата Цигулка...

– Цигулката умря – реагира Лисицата. – Или поне така казват – поправи се бързо.

– Видял ли му е някой трупа?

– Никой – каза Лисицата. – Хвърлили го във водата. Сложили му бетонен блок на краката и го пуснали в Залива. Така знаят всички. Но вас какво ви интересува?

– Какъв белег имаше Цигулката?

Лицето на Лисицата помрачня.

– Хей, ама вие какво? Кой сте вие?

Кули хвана врата на Лисицата и го стисна. Аш се приготви да обезвреди Еспиноза, ако пожелае да се притече на помощ на другия.

– Какъв белег имаше Цигулката? Ще те хвърля във водата, ако не говориш!

– Пуснете ме... – гърчеше се Лисицата в едрите му като лопати длани. – Срязан му беше коремът.

Кули го захвърли на палубата. Лисицата скочи и се готвеше да падне, но навреме се сети, че му няма ножът.

Кули се обърна към Лисицата, разкопча гащеризона си, измъкна ризата и посочи огромната рана на корема си.

– А това какво е, глупако?

На Лисицата му се сви гърлото. Запелтечи, и простена с мъка:

– Цигулко! Как попадна тук? Откога искам да те срещна. Господи! И точно така...

– Аз съм Кули, артистът – рече твърдо инспекторът. – А това е Аш, гримьорът ми. Добре е да го запомниш. И ти! – посочи към Еспиноза.

Испанецът кимна в знак на съгласие.

– А сега да поговорим.

В този миг на вратата се появи Джуди Максвел.

– Шшт! Пред момичето нищо! Ясно ли е?

Джуди дойде до тях и тежко въздъхна.

– Исусе Христе! Съвсем е отпаднала. Както я сложих, веднага заспа. А сега накъде, господа?

– Най-напред да седнем – каза Кули и, давайки пръв добър пример, седна на палубата. – И да се опитаме да поговорим. Вероятността да ни подслушат е малка. Вятърът отнася звука.

Останалите послушно се настаниха около него.

– Вас кога ви отвлякоха? – обърна се Кули към момичето.

– Кога ли? Ами... на 29-и. За тогава имаше призовка този човек – и показва към Лисицата.

Лисицата се захили.

– Значи на 29-и – изсумтя замислено Кули. – А вас, сеньор Еспиноза?

– И мен на 29-и.

– Напълно ли сте сигурен?

– Сигурен съм, сеньор.

– И вас, мис Максвел, кой ви отвлече, ако ми позволите да попитам?

– Как така кой? Ами този тип! Който беше тук преди малко с моряците. Русият. А вас?

– Колкото и да ви е смешно – каза бавно Кули, но в гласа му се чувстваше, че сам ще се учуди най-много, ако момичето наистина се разсмее, – и мен, по-точно нас, той ни принуди да дойдем тук.

Момичето облещи очи.

– На 29-и май?

– Точно така, госпожице.

Лисицата се изсмя. С невярващ нервен смях.

– Искате да ми кажете, че всичките ни е отвлякъл един и същ тип и по едно и също време? От Англия, Америка и Испания ли? Абсурд!

– Несъмнено. Кажете ми!

– Хайде де, Цигулко...

Кули му хвърли смразяващ поглед. Лисицата млъкна и сведе очи.

– Вие познавате ли се? – запита смаяно момичето.

– Обърках го с някого – заобяснява Лисицата. – Прилича на едни мой стар клиент.

Еспиноза завъртя глава и с ръце закри лицето си.

– А сега да чия подробностите! – каза Кули. – Хайде!

Най-напред Джуди Максвел разказа всичко, после Лисицата и накрая Еспиноза. От Кети Хауард трябваше да се откажат.

– Същият тип, това е бетон – каза Аш. – Държи се по типичния начин, все така невероятно силен, едно и също оръжие използва...

Нещо не даваше мира на Кули. Обърна се към Еспиноза и сложи ръка на рамото му.

– Вие твърдите, сеньор Еспиноза, че съдружникът ви, как му беше името?...

– Коста, сеньор.

– Че този Коста го е намушкал?

– Си, сеньор. Съжалявам, ама така беше.

– А той не забеляза?

– Ами, това не мога да твърдя. Навярно точно затова изпари Коста. Иначе не му обърна много внимание, даже не трепна.

– Кръв не потече ли от раната?

– Нито капка.

– Не може да бъде! – изпъшка Лисицата. – Значи не го е намушкал!

– Заби му острието до дъно, чак до дръжката. И пак не прокърви.

Джуди Максвел закри устата си с ръка.

– Възможно ли е... да...

– Какво? – запита нервно Аш.

– Че... Летящи чинии или нещо? Извънземни хора?

Въпросът се отрони и остана във въздуха.

Помълчаха малко, като се опитваха да мислят. Накрая Еспиноза разчупи тишината.

– Видяхте ли като донесоха металния сандък с акулата? Как мислите, колко килограма може да тежи един такъв сандък, пълен с вода? А акулата? Четирима земни хора не могат да вдигнат сандъка, пълен с вода и с акулата. Даже ако и четиримата бяха световни шампиони по вдигане на тежести.

– И окото им не мигна – каза Лисицата.

– Мили Боже! – молитвено допря ръце момичето. – Да не би да ни отведат на Марс?

Лисицата завъртя глава и се изплю в морето.

– Какво ще кажете за капитана?

– Казах ви, че това за маларията беше лъжа! – скочи момичето. – Имаше пристъп на амнезия, нищо друго. Главата си залагам.

– От какво се получава? – осведоми се Аш.

– От много неща. Причините може да са различни, от вирусна

зараза до духовна деградация. Склероза също например.

Лисицата стана, отиде до фалшборда, изплю се пак във водата и клекна срещу тях.

– Страшен физиономист съм... Забелязвам и най-малките тънкости. Имам направо инстинкт, що се отнася за тънкости.

Кули слушаше напрегнато, но не можеше да отгатне накъде бие рижиат.

– Какво искате да кажете?

– Виж, Цигу... мистър Кули... няма защо да се отрича, моята професия е тясно свързана с историята на изкуството.

– Мистър Лисица е най-гениалният крадец на картини в света – каза Джуди Максуел. – Ако не беше крадец, щеше да е най-добрият историк на изкуството. Но и така заслужава някоя добра университетска катедра.

– Това е вярно – самодоволно хихикаше Лисицата. – Срещу вятъра от петстотин ярда надушвам фалшификатите!

Кули все още не можеше да схване накъде избива Лисицата.

– Е и?

– Нали ви казвам, добре различавам разни лица. Но на келнера и на моряците не можах. И сега не бих могъл. Странно.

– Хм. А не знаете ли защо? – попита, замислено Кули.

– Защото просто нямат лица.

– Как така нямат?

– Направете опит... Затворете си очите и концентрирайте. Представете си келнера, после моряците. По какво се различават?

– Нищо не става – предаде се Джуди след краткотраен експеримент. – Лош физиономист съм, това е всичко.

Кули и Аш се понапънаха, но доникъде не стигнаха. Еспиноза наблюдаваше морето с отворени очи, сякаш не искаше да вземе участие в играта.

– Е?

Кули отвори очи.

– Ами... какво да ви кажа? Няма нищо характерно в лицата им.

– Напълно са еднакви – каза Лисицата.

– Близнаци ли са? Еднояйчни ли? – избухна Джуди. – Всичките ли?

– Това не е по моята специалност – отстъпи Лисицата. – Аз знам само това. Приличат си като манекени. Сякаш са излени от пластмаса!

– Сравнението с манекените не е лошо – каза Кули. – И манекените изглеждат различно на витрините, защото... ами, защото гледат не

лицата им, а дрехите, с които са. И на нас можеше да не ни направи впечатление приликата, ако трима от тях не носеха еднакви морски униформи.

– Опитали са се да им придадат известна индивидуалност – размишляваше Лисицата, – ама мен не могат ме излъга. Ако ги измият и им свалят перуките... ще се види, че са съвсем еднакви като манекени.

– Непрекъснато си мисля: дали не сънувам? – изрече ужасено Джуди.

– Ако се събудите, забравете ме завинаги – захили се Лисицата. Отиде до фалшборда, погледна към водата и горчиво разтегна устни.

– По дяволите всичко! Спомнете си за оня идиот капитана! Как му викаха?

– Немо – каза момичето.

– Спомнете ли си как русият го изведе? Защото имал маларичен пристъп.

– И още как – каза Еспиноза. – Разбира се, че си спомняме.

– И после като... се върна? Ако щете вярвайте, ако щете не... дръжте се здраво, ама който дойде, не беше същият капитан Немо, който излезе!

На Кули и на останалите трима дъхът им спря. На Кули междувпрочем и затова, защото сега разбра защо имаше някакво странно усещане във връзка със завърналия се капитан.

Очите на Джуди щяха да изхвъркнат, така се беше втреничила в Лисицата.

– Не е... същият? Ами... кой?

– Хубав въпрос. Ама откъде да знам? Казах само, че този капитан Немо, който се върна, не беше същият капитан Немо, който излезе.

– И как ще обосновеете тази... безсмислица? – протестна момичето.

– Безсмислица не безсмислица, това е истината – каза донякъде обиден Лисицата. – Влизам в галерията, виждам някоя картина и казвам, че е фалшификат. Да речем Рубенс или Ван Гог. Така е написано и в каталога, стилът ѝ е същият, но аз чувствам, че не е нарисувана от майстор. Дланите ми се изпотяват, пот ме избива, черни точки ми излизат пред очите. Знам, че картината е фалшива. Ако пък сложат пред мен един оригинал и един фалшификат, веднага познавам оригинала, макар че фалшификатите са обикновено по-съвършени. Въпрос на дарба. И значи, когато такова, капитан Немо се върна, сигурен бях, че не е същият, който уж имаше пристъп.

– Тогава кой е?

– Навярно някой от моряците – каза Аш. – Стига да му облекат дрехите и да му залепят мустак.

– Ами речта му? – запита почти истерично Джуди. – С нея какво? А това, което каза?

– Може да го е научил – каза Лисицата. – Не знам.

Аш погледна към Кули.

– Знаете ли какво мисля, господине?

– Какво... серж... мистър Аш?

– Че тези са само доверени лица или нещо такова.

– Какво имате предвид?

– Че те не са истинските господари на кораба. Те само изпълняват задача. Роботи.

– Божичко... – припадна момичето и ако Лисицата не беше се притекъл на помощ, щеше да се изгърколи по палубата. – Андроиди ли са?

Еспиноза не знаеше тази дума, но схвана безпогрешно смисъла ѝ. Облекчено въздъхна, изправи се и отиде до фалшборда. Когато се обърна към тях, лицето му беше направо весело.

– Ако така стоят нещата, тогава е съвсем друго. Вече... си мислех, че трябва да зарежа занаята. Но щом тоя, дето ме обра, не е земен човек, още имам шанс да се върна!

Бирмингам. 5 юни

На пети юни в осем сутринта главният инспектор Уормуотър получи картбланш и един американец, агент на ЦРУ, в добавка. На първото се зарадва, на агента от ЦРУ – никак. Особено когато оня пристигна. Казваше се Майкъл Джексън, но беше бял и не можеше да пее. Поне толкова бе проявил такт, ала на твърдото му и арогантно американско „р“ и тримата едновременно сбърчиха носове.

Джексън седна на един стол и качи краката си на масата на Уормуотър, поиска чаша вода с лед и като разбра, че няма вода с лед, свъси вежди, после измъкна пищова от джоба си и с отмерени и изпипани движения го закачи под мишницата си.

– Ами тогава да се захващаме, народе!

Телексите бълваха информация: русият тип обаче не се появи повече.

Чак до два и половина следобед. Тогава им съобщиha по телефона, че три пресечки по-нататък в районното полицейско една старица иска да направи донесение по повод някакво изчезване, но разказът ѝ е така объркан, че почти нищо не може да се разбере от него. Сред бъркотията,

която бълвала из устата си следователите като да са се натъкнали и на мъглявия образ на русоляв тип.

Уормуотър затръшна слушалката.

– Тръгваме!

Бабката бе едва забележимо сенилна и не изглеждаше да е впечатлена от изобилието на полицаи. Весело разказваше за къртиците, дето безочливо ѝ разравят градината, откак внучката ѝ, нали така...

Държеше се съвсем храбро до момента, в който Джексън измъкна изпод мишницата си пистолета. Тогава започна да пищи, да вдига ръце към небето и да вика полицията. Костваше им цял половин час, докато я успокоят.

– Ех, когато и моят мъж... знаете, той беше капитан в Индия. В добрите стари времена...

– Изчезналата дъщеря ли ви беше, мисис Кокс? – попита Берни.

– Как ще ми е дъщеря! Тя почина, мир на праха ѝ, внучка ми е. Живееше при мен, след оня ужасен нещастен случай с родителите ѝ.

– Кога изчезна внучката ви?

– Почти една година има.

– Хм. И защо сега правите оплакване, мисис Кокс?

– Защото сега взех да се съмнявам. Дали не е попаднала в лоша среда. Оня тип не ми вдъхва много доверие.

– Значи ви е потърсил един рус, строен младеж?

– Вие откъде знаете? – запита бабката недоверчиво.

– От колегите.

– Дойде миналия месец. Каза, че го праща внучката ми.

– Бихте ли ни разказали за обстоятелствата, при които изчезна внучката ви, мисис Кокс?

– Ами... така беше, че аз я изпратих на гарата.

Всички се втренчиха в нея, в това число и Джексън.

– На гарата ли?

– Там, ами. За да отиде до летището. И оттам в Канада, ако не се лъжа.

– Защо?

– Ами... не ги разбирам аз тия неща, миличък. В някакъв завод, където правят атоми.

– Атомни бомби?

– Атоми.

Берни погледна към Уормуотър, той към Ронълд Кули, той пък към Берни, а Берни обратно към мисис Кокс.

- Какво стана след това?
- Ами... внучката ми изпрати две-три картички. Последната беше за Коледа.
- Пазите ли ги?
- И тях трябва да е откраднал.
- Кой?
- Ами тоя човек. Русият.
- Казвате, мисис Кокс, че е откраднал и тях? Какво още е откраднал?
- Ой-ой, никак не съм сигурна, че той ги е откраднал! Ама докато правех чая, беше влязъл в стаята. В стаята на внучката ми. Мислеше, че не го виждам, но аз го видях. После изчезнаха и картичките, и великденската, и видеокасетите.
- Мъжете се наведоха напред.
- Какви касети, мисис Кокс? – попита пресипнало Берни. Ами... такива, видеокасети. С внучката ми, с кучето, дето умря, с Франк, който ухажваше внучката ми Бетси. Имаше и филм, но той не му е трябвал.
- Защо сте така сигурна, мисис Кокс, че гостът е откраднал касетите а не друг, да речем, някой крадец?
- Жената помрачня: черните ѝ птичи очи възбудено светнаха.
- Защото го видях, когато ги взе и ги сложи под дрехата си. Ама не посмях да се обадя. Дадох му и снимките...
- Какви снимки?
- Ами затова дойде, да ми донесе поздравии от Бетси и да вземе старите снимки. На Бетси ѝ трябвали... И каза, че Бетси ще се върне след година.
- Какво казахте, къде работи дъщеря ви... т. е. внучката ви, мисис Кокс?
- В Канада. Вече ви казах. Написа ми адреса на един лист и ми го даде...
- Пазите ли този лист, мисис Кокс?
- Старицата поклати глава и в очите ѝ заблестяха сълзи.
- Ако ви кажа, ще ме вземете за луда, за изкуфяла старица.
- Берни се усмихна и погали ръката на бабката.
- И през ум не ни минава, мисис Кокс. Значи...
- Ами... написа адреса на внучката ми на един лист и го остави на масата. После си отиде. Преди това ме успокои, че Бетси е добре, ще се върне и ако някой пита за нея, това да му казвам. Изпратих го и си мислех защо ли открадна касетите. Тогава реших да видя адреса на Бетси.

Отидох до масата, взех листа, на който беше адресът... Тогава... тогава...

Старицата се задави.

Берни я прегърна и я потупа по рамото.

– Успокойте се, мисис Кокс... Какво стана после?

– Ами... исках да видя адреса и взех листа. Беше го написал дебело, с мастило... щях да мога да го прочета и без очила...

– Щяхте?

– Когато взех листа и исках да го прочета, ами, на него нямаше нищо!

Мъжете се спогледаха.

– Абсолютно нищо ли? – Внимателно попита Берни.

– Нищо. Нито точица даже. Нищо. А преди това имаше... Видях го с двете си очи! Смятате ме за луда, нали?

– Никак даже – увери я Берни, което в крайна сметка беше истина.

Мисис Кокс не беше луда.

– И какво стана после? – осведоми се Берни.

– Ами... сега вече ще ме вземете за луда!

– Ама, мисис Кокс! Вече се разбрахме, че...

– Добре тогава – рече бабката самоотвержено. – И въобще, мислете си, каквото щете. Само внучката ми... – Извади носна кърпа от дамската си чанта и си изтри очите. – Държах листа в ръка и не вярвах на очите си. И изведнъж забелязах, че не държа нищо.

– Как така нищо? – наклони се възбудено Берни.

– Както ви казвам. Нямаше нищо в ръката ми. Само малко пепел на върха на пръстите. Това беше останало.

Уморено се отпусна назад и се разплака с все сила.

В дома на Елизабет Абрамс нямаше какво толкова да се види. Навсякъде беше покрито с доста дебел слой прах; само тук-там се виждаше как някой, тършувайки внимателно, е нарушил прашния слой. Уормуотър не се учуди, когато дактилоскопите му съобщиха, че не са могли да фиксират нито един отпечатък от пръсти. Този, който е тършувал, или е бил с ръкавици – установяването на факта вече не беше тяхна работа, или въобще е нямал кожа на пръстите си.

Скромната плячка, с която трябваше да се задоволят, бяха няколко снимки. На едната от тях се виждаше Елизабет Абрамс на брега на морето в компанията на мускулест мъж с бански костюм и дружелюбен поглед.

– Този кой е? – попита главният инспектор, сочейки към момчето.

– О, ами това е Франк.
– Той ли ухажваше внучката ви?
– Той. Симпатично момче, нали? Жалко, че нищо не стана.
– С какво се занимава Франк, мисис Кокс? – попита сякаш между другото Берни.

– О, ами и той прави атом.
Уормуотър, който беше коленичил на килима, се изправи, подушвайки нещо.

– Атом ли? Къде?
– В института, миличък.
– В какъв институт?
– Ами... не зная точно. Елизабет не ми е казвала. Само така го споменаваше – Института. Сега пък накъде хукнахте, милички? Нали преди малко ме помолихте да сложа чай!

Франк Заблоцки трудно се съгласи да се хване на хорото. Беше необходимо всевластният Нобелов лауреат професор Стокенхаймър да го убеди, за да се принизи до тях. Ледът взе да се топи едва когато, заковал студените си сини очи на лицето на приятния, среден на ръст мъж, Уормуотър му разказа за какво са дошли.

Заблоцки мълчеше, после изведнъж изригна като вулкан.

– О, по дяволите, разберете най-сетне, вие не сте виновни, но се чувствам така, сякаш някой върти нож в бъбрека ми!

Уормуотър и този път изтика на преден план Берни с апостолската му физиономия.

– Ние, естествено, разбираме вашите чувства мистър Заблоцки – каза меко Берни. – Мис Абрамс обаче е изчезнала и именно позовавайки се на тези ви чувства, ви моля...

Заблоцки направи отрицателно движение.

– Не е нужно да се позовавате на нищо, господин полицаи. Просто мислех, че вече ми е минало. А изглежда, че въобще не е така. И това малко ме разстрои. Обаче вече всичко е наред. Питайте!

– Откога познавате мис Абрамс?
– От около три години.
– Къде се запознахте?
– Тук, в института. И двамата бяхме стажанти. Наскоро след завършване на университета бяхме попаднали тук.
– В един университет ли сте учили?
– О, не. Аз съм завършил в Съединените щати. В Станфорд.
– Разбирам. И ако може да попитам, само така в общи линии, каква

ви беше работата?

– Фузия на ядрото.

– Доколко е секретна тази програма?

– Ами... за това би трябвало да попитате мистър Стокенхаймър.

Лабораторията, в която бяха седнали сред епруветки и тонове стъклени съдове с неизвестно предназначение, приличаше по-скоро на склад на стъklarска фабрика, отколкото на лаборатория в институт по атомна физика.

– И все пак каква е целта на експериментите?

– Откриването на нов източник на енергия. Повторение на процесите, които се извършват на Слънцето. Създаване на чиста енергия.

– Занимават ли се с тази тема и в Канада? – прекъсна го Уормуотър.

– Навсякъде по света. Това е голямата енергийна надежда на бъдещето. Защо пък точно там да не се занимават с нея?

– Окей – взе отново думата Берни. – Според мисис Кокс, вие, така да се каже, сте били сгодени с мис Абрамс.

– Така беше, Бога ми!

– Мистър Заблоcki, повтарям, не бих искал да разочоплям незаздравяла рана, но трябва да ви попитам: защо се развали годежът ви?

Заблоcki хвана една епруветка, която стоеше пред него на лабораторната масичка, загледа я, сякаш сега за пръв път в живота си виждаше такова нещо, и я запрати в ъгъла.

– Отнеха ми я. Не сте ли чували за такова нещо?

– Как да не съм – усмихна се Берни. – Даже сам бих могъл да ви разказвам. Как?

– Ето това е, което и аз не знам. Повярвайте ми... о, по дяволите, ами... а така се обичахме.

Берни изчака няколко мига, преди да зададе следващия въпрос.

– Кой беше въпросният?

Заблоcki търсеше друга епруветка, която да запрати в ъгъла, но нямаше нито една наблизо.

– Хансен. Ернест Хансен.

– И той ли ви беше колега?

– Дойде тук преди около две години, гръм да го порази дано!

– Знаете ли откъде е дошъл?

– От Дания. Някакъв роднина на Нилс Бор.

През мозъка на Уормуотър със светкавична бързина премина цялата криминална картотека, но за престъпник с такова име не си спомни.

– Хм. Какво стана после?

– Какво да стане? Отне ми Елизабет, а беше само един русоляв ливав никаквец. Ето това стана.

– Ще може ли да разговаряме с него?

– Поне опитайте. Защото той избяга заедно с Елизабет.

– Какво?!

– Преди една година. Наскоро след като ме остави, един ден Елизабет ме спря в коридора и... се сбoguва с мен.

– Какво каза?

– Че тя и... Хансен заминават. Намерили си работа другаде. Ще се оженят и там ще се заселят.

– Не си ли спомняте случайно дали мис Абрамс не ви е споменала, къде се намира бъдещото ѝ работно място?

– Разбира се, че си спомням. В Австралия.

От изненада Берни се хвана за мустака си.

– Къде?

– Нали ви казвам – в Австралия!

– Не е ли в Канада?

– Поне на мен Австралия ми каза. Защо?

– По дяволите всичко! – беснееше Уормуотър и сега той търсеше наоколо някоя епруветка, за да я запрати в ъгъла. – Канада, Австралия, добре че не е направо на Северния полюс!

Върху масичките епруветките злорадо блестяха ...

Професор Стокенхаймър се оказа любезен и отзивчив, макар че след изминалата една година трудно можа да си спомни за някогашния си сътрудник.

– Рядко съм тук – оправдаваше се той. – Нали знаете, конгреси, политически живот, Дружество на Нобеловите лауреати, учени против атомната война...

След един жест на безнадеждност изчака, докато кльощавата очилата стара мома издири съответните досиета. Щом ги намери, Стокенхаймър ги подаде на Уормуотър.

– Заповядайте. Тук са и двамата. Ернест Хансен и Елизабет Абрамс. Били са на щат научни сътрудници. Миналата година на 13 март са обявили, че напускат, и след изтичане на предупредителния срок са заминали.

– Не знаете ли къде?

– О... мисля, че нямаме право да ги питаме.

– Значи не сте ги питали?

– Не.

– Можете ли да ми дадете домашния адрес на Ернест Хансен?

– Тогаващният – естествено. Ако обичате, мис Уолти...

След десет минути вече бяха на път към жилището на Ернест Хансен.

Уормуотър винаги се бе досещал, че без късмет следователят не е следовател. Ако Фортуна само му се зъби насреща, а не му се усмихне, тогава всичко отива по дяволите.

Този път Фортуна бе обърнала към тях веселото си и дружелюбно лице.

На получения адрес намериха семейство Хансен.

Мистър Хансен говореше лошо английски, мисис Хансен никак. Сестрата на Ернест Хансен обаче можеше да удовлетвори и най-изтънчения вкус: и като млада дама, и като чужденка, която говори английски.

Берни претегляше възможностите. Реши момичето да поеме главната роля по време на разпита, а участието на мистър и мисис Хансен да се сведе до статута на мълчаливи наблюдатели.

– Пише ли ви понякога? – зададе той рутинния въпрос.

– Само картички – каза Виолета. – За последен път, когато ни съобщиха, че се е оженил за онова момиче.

В гласа ѝ прозираше известно презрение, което, естествено, не убегна от вниманието на Берни.

– Струва ми се, че не сте били добри приятелки, вие и Елизабет Абрамс – изрече дръзко.

Момичето се усмихна.

– Че не сме били, не сме били! Не я обичахме, истина е. Тя откъсна Ернест в Австралия.

– Откъде знаете?

– Ернест ми каза. Не го криеше. Каза, че който иска да бъде англичанин, трябва да се ожени за англичанка.

– Може ли да видя някое от писмата му?

– За съжаление, не.

– Защо?

– Няма да ми повярвате, но... изчезнаха.

Берни се престори на учуден.

– Изчезнаха ли?

Момичето смутено човъркаше дантелата с датски мотиви на масичката пред тях.

– Глупава история. Преди няколко седмици дойде един мъж.

Честно казано, не си спомняме името му. Твърдеше, че идва от Австралия и ни носи поздравии от Ернест. И едно писмо, само няколко реда.

Инспекторите се спогледаха.

– В писмото пишеше, безспорно с почерка на Ернест, че има нужда от старите си фотоалбуми и няколко видеокасети.

– Имаше ли в писмото адреса на Ернест?

– Навярно. Само че писмото... се изпари. Като в приказките. Хоп – и се стопи във въздуха!

Берни установи, че момичето е адски чаровно, когато се опитва да ги убеди, че това, което им казва, не е измислица.

– Изпари ли се?

– Мъжът току-що си беше отишъл и писмото се изпари. Видях го със собствените си очи. Беше на масата и посегнах да го взема... и когато го докоснах с ръка, стана на прах. Като в някое от по-добрите криминалета.

– Как изглеждаше мъжът, мис Хансен?

– Беше рус, строен и симпатичен. Като че ли малко затворен.

– Значи взе касетите, писмата...

– Пардон. Тях ги открадна. Държахме ги в една кутийка. Картички, които нищо не казват. Няколко реда поздравления. Без адрес.

Уормуотър хвана с ръце главата си и му се стори, че ще полудее. Рус мъж, изчезващи писма, Канада, Австралия... Господи! Какво още?

Бяха вече до вратата, когато Ронълд Кули, воден от вътрешен глас, се усмихна на мис Хансен.

– На какъв език ви говореше русият младеж, мис Хансен?

– Как? Естествено, на датски. Каза, че работи заедно с Ернест и те, датчаните, винаги се поддържат.

Инспекторите се гледаха слисано. Телексите спряха, не изтракваха нито ред повече за изчезнали мъже и жени, отвлечени от неизвестен рус мъж.

Следствието също бе спряло подобно на телексите.

Майкъл Джексън си чистеше пистолета, а Уормуотър нервничеше в очакване да изгърми насреща му.

– Руснаците са, няма съмнение, руснаците са били – каза за кой ли път довереникът на ФБР. – Типът е рус и това е вече доказателство. Руснаците са руси, нали?

– И датчаните са руси – каза Берни.

– О, и те са почти руснаци! Нали са им съседи.

– Както и вие.

– Ние ли? Как така?

– Доколкото знам Съединените щати имат граница с Русия.

Майкъл Джексън се усмихна и продължи да чисти пищова си.

Кули реши вечерта да се върне в театъра и да поеме главната роля в пиесата, която отказа преди два дена.

Берни реши да се върне при мис Хансен и да ѝ зададе един два въпроса от лично естество.

Уормуотър реши да се наспи.

Следствието спря в задънена улица.

На кораба Докато келнерът приготвяше кафето, Лисицата прошепна на Кули:

– Това е капитан Немо!

– Какво?

– Първият. Оня, дето получи пристъп.

Около масата бяха петима. Мис Хауард лежеше в кабината си, засега на чай и бисквити. Опита се да се изправи на крака, ставаше вир-вода и ѝ се повдигаше.

След закуска излязоха на палубата. Слънцето напичаше, сякаш отиваха все по на юг. Тихо, безмълвно наблюдаваха вълните, когато Лисицата изрече замислено.

– Имам едно особено усещане.

– Аз пък повече – въздъхна Джуди Максвел. – Ама кажете си го!

– Струва ми се, че са малко. Може би само тези, с които се срещнахме досега.

Не отговориха веднага, макар че това вече се въртеше в главата на всеки. Къде са останалите? В машинното? На втория етаж, където им е забранено да слизат? Защо никога никой не се появява на палубата. Сякаш под нозете им се люлееше един призрачен кораб...

– Колко може да са общо? – попита Кули.

– Ами... русият, дето ни отвлече. Капитан Немо I, капитан Немо II и тримата матроси.

– Шестима на един осемнайсетхилядитонен кораб?

– Какво ще стане, ако вдигнем малко гюрултия, примамим едновременно всичките и ги изловим? – изрече възбудено Лисицата.

– Сериозно? – запита Кули. – А ако капитан Немо натисне онова копче?

– Може да е само блъф!

– С акулите не беше блъф! – възпротиви се момичето.

– Каза, че само в един от нас има взривно устройство...

– И ако е във вас?

Лисицата преглътна и замълча.

Еспиноза поклати глава.

– Аз видях как се изпари Коста. Стоеше срещу мен с нож в ръка и след миг вече го нямаше. Що се отнася до мен, не ми се ще да стана на мъгла!

– Ами тогава какво да правим? – ядосваше се Лисицата. – Да си седим със скръстени ръце, докато се разбере какво искат да правят с нас ли?

– Какво друго бихме могли да направим? – сви рамена Еспиноза.

– Поне да разузнаем наоколо!

Кули се замисли.

– Не е лоша идея. Какво ще кажете за една малка нощна разходка?

Вечеряха, качиха се на палубата и гледаха морето. Когато взе да се смрачава, прозвуча предупредителният, подканящ глас на камбаната.

– По дяволите, господо! – прокле Аш. – Искат да ни приберат!

– Откакто ни домъкнаха тук, не съм виждала звезди – оплака се момичето.

– Точно затова трябва да слезем – измърмори Кули, – за да не можем да разберем къде се намираме.

– Защо, по дяволите, са толкова потайни?

Кули се огледа, после бързо зашепна:

– Всички да се разотидат по кабините си. Ще ви почукам... Моля ви, там вътре не продумвайте нито дума...

Отправиха се тихо към входа.

Докато изтече едната минута, смятано от първия камбанен звън, на палубата нямаше никой.

Русият строен мъж се разхождаше по палубата със застинал поглед: не забелязваше нито вятъра, нито летящите риби, нито звездите.

Като че ли и не ги усещаше.

Аш подложи ръце, Кули стъпи на тях и сантиметър по сантиметър прегледа тавана на кабината. Аш стенеше, пшккаше, но проговори чак когато Кули се изправи до него.

– Какво е положението, господине?

– Мога да се закълна, че тук няма нито камера, нито подслушватели – прошепна Кули.

– А ако има все пак?

– Ще разберем веднага. Елате с мене, Аш!

С твърди отекващи стъпки преминаха по коридора. Аш имаше

уещането, че Еспиноза и Лисицата, затаили дъх, следят стъпките им, но нито единият от тях не отвори вратата.

– Какво искате да правите, господине?

Кули дума не обели, докато не стигнаха до апарата, който според указанията на капитан Немо можеха да използват само в случай, че спешно се налага да установят връзка с него.

Кули огледа телефона, който приличаше на някогашните апарати с фуния. Свали слушалката и чу, че на другия край на жицата задрънча звънец. Звъня поне десет пъти, докато я вдигнаха.

Кули изчака да се обадят.

– Вие ли сте, капитане?

– Тук е Немо. Говорете!

– Кули се обажда.

– Какво обичате, мистър Кули?

– Капитане... ще пукна, ако не ми помогнете. Ще пукна и край!

– Какво обичате, мистър Кули?

– Говоря не само от мое, а и от името на всички. Всички сме заклетви пушачи. Нямаме цигари... Вие пушите ли, капитане?

– Казвайте мистър Кули.

– Капитане, ако не се снабдим веднага с цигари, ще почнем да вършим глупости. Що се отнася до мен, ще скоча в морето и ще изплувам на брега, колкото и далече да е. Оцелея ли, ще намеря един проклет, скапан павилион и ще го оберат! А на продавачката ще прегриза врата или ще я изнася. После ще запала и ще вдишвам дима, докато вие не ме взривите. Повярвайте ми, без цигари е по-добре да си на парчета, отколкото цял. Или ще ни намерите цигари, или ще се сбoguваме с този плаващ карцер. Можете да избирате капитане!

Усмихна се на Аш и закачи слушалката на вилката.

Когато стройният рус тип влезе в кабината им, Аш и Кули бяха на ръба на нервния пристъп. Аш си смучеше пръста, сякаш пушеше пура. Кули крачеше напред-назад като разярен тигър.

Русият застана на вратата и ги загледа с присвити очи. Кули, сякаш задвижен от взрив, се втурна към него.

– Донесохте ли цигари?

Русият недоумяващо завъртя глава, после бръкна в джоба си и измъкна оттам пет пакета Марлборо и пет запалки.

– Защо не сте казали досега?

– Сгрешихме – рече Кули.

– Защо?

– Ами... не искахме да се поставяме в зависимо положение.

Русият се облегна на стената. Личеше по лицето му, че се опитва да се концентрира.

Кули посегна към цигарите. Не му беше трудно да разиграе ролята на лишен от цигари закоравял пушач.

– Какво имате предвид? – запита русият.

Кули преглътна дълбоко и пот изби на челото му.

– Вижте, човече, ако не пушите, така и няма да разберете.

– Кажете все пак.

– Решихме да се откажем от цигарите. За да не ни изнудвате с тях. Признавам, че това беше грешка. Още повече, след като вашият достоен за обич капитан ни превърна в гърмящи акули, няма никакъв смисъл да се правим на супермени. Може ли да запаля? Кажете най-сетне, за Бога!

По лицето на русия пробегна презрително недоумение и отвращение.

– Естествено. Нали затова ги донесох. Раздайте и на останалите – обърна се и с бавни, спокойни движения отвори вратата.

– Капитанът ви моли, ако имате проблем, да го съобщавате по възможност през деня или на келнера, или на мене. Лека нощ!

Щом вратата се затвори след него, смъртнобледен Аш се обърна към Кули.

– Пет пакета донесе, господине! Иисусе Христе, това означава...

Кули сложи пръст на устните си и тихо прошепна.

– Това означава, Аш! Точно това означава.

Изключиха осветлението и изпушиха по една цигара. Нито Аш, нито Кули не бяха закоравели пушачи, можеха да издържат колкото искат без никотин. Ала сега трябваше да се правят на такива. Пушеха марлборо, докато очите им се насълзиха.

После легнаха и продължиха да пушат в леглото. Размениха банални думи, най-вече на театрални теми. Накрая Кули се прозя широко, смачка цигарата, пожела лека нощ на Аш и се обърна към стената.

Сержантът измърмори нещо с цигара в уста. После затвори очи и с небрежно движение пусна едната възглавница на пода. Раздвижи врата си, високата възглавница сякаш го беше убивала, и вече със затворени очи, ръмжейки, смукна още няколко пъти. Мигове по-късно вече хъркаше: горящата цигара падна от ръката му право върху възглавницата.

След минута и половина гъст дим изпълваше каютата. От възглавницата излизяха пламъци, червената им светлина оцветяваше неуютните стени. Кули се събуди и се втурна към мивката: намокри края на

чаршафа и го притисна към устата си.

Аш посочи към възглавницата, но Кули му кимна: спокойствие!

Инспекторът се оттегли в ъгъла и взе да брои. Когато стигна до петстотин, кимна на сержанта. С общи усилия започнаха да тъпчат и поливат пламтящата възглавница. Димът като да бе станал още по-гъст и дращещ гърлото отпреди. Кашляха, плюеха, давеха се, сетне внимателно отвориха вратата.

От вътре се извиха димни змии и весело полазиха по коридора.

След половин час в кабината цареше пълен ред. Кули се усмихваше и тъпчеше остатъците пепел в калъфката на една възглавница.

– Е, господине? – попита Аш доволен. – Добре ли го направих?

– Първокласно, Аш! Сега трябва само да се упражнявате да спите без възглавница.

– Аз ли? – смая се сержантът. – Че тя вашата възглавница изгоря, господине!

– Как така моята? Ето я моята на вашето легло!

– А-а, така ли било, господине – кимна Аш, примирявайки се. – Сбъркал съм, господине.

– Аз обаче не съм сбъркал – рече Кули весело, – или поне се надявам, че не съм. Кабината ни е чиста и ако не се лъжа, и на другите. Ако имаше камера, подслушвател или каквото и да било тук вътре, щяха да усетят огъня и да се стурнат да го гасят, особено като се има предвид, че ние видимо спяхме праведен сън, докато вашата възглавница гореше.

– Моята ли, господине? – попита жално Аш.

– Вашата – кимна Кули. – Ала важното е, че не ни следят. Значи спокойно можем да говорим.

– Защо не ни следят? – недоумяваше Аш. – Ако бях на тяхно място...

– Навярно не са имали време да направят алармена инсталация. Тук всичко изглежда скалъпено надве-натри. Сякаш корабът е бил подготвен за няколко дни.

– А течният химикал?! Помислете само, господине, осемнадесет хиляди тона! И откъде е трябвало да го изпомпат? Изпод земята... Дока-то са го правели, сто пъти можеха да сложат една затворена система.

– Ами ... ето това е Аш! Това е, което мира не ми дава!

Кули тихичко почука на вратата на кабината.

Щом чукането спря, вратата се откряна и в процепа се появи червената глава на Лисицата.

– Тръгваме ли?

– Пуснете ме вътре!

Еспиноза седеше на леглото си, забил угрижено очи в пода.

Кули му пъхна в ръцете пакет цигари и запалка.

– Мерси – каза Еспиноза, – но пуша само от дъжд на вятър. Най-вече като работя.

– Като мен – каза Лисицата. – Ама, дявол знае, сега добре ще ми дойде една.

Гласовете им бяха съзнателно безизразни и като на хора, които знаят, че ги подслушват.

Кули се усмихна успокояващо.

– Спокойно може да говорите. Няма нито микрофони, нито камери. Успяхме да се убедим в това.

Разказа с няколко думи за случилото се.

Еспиноза явно се преборваше с граматическите проблеми, очите на Лисицата обаче грейнаха.

– Голям вагабонт си Цигу... значи, поздравявам ви, господине. Идеята е била блестяща. А сега накъде?

– Ще посетим мис Максвел. После ще видим.

Намериха мис Максвел сама в кабината. Благодарни за цигарите, но не показа никакво намерение да запали.

– А мис Хауард? – попита загрижено Кули. – Какво ѝ се е случило?

– Занесоха я в друга кабина – изрече момичето покрусено. – Направо невероятно, толкова е отчаяна! Сякаш са я натровили! Дали пък не си правят някакви експерименти с нас.

– Какви експерименти? – възкликна се Лисицата.

– Откъде да знам! Говори се много как по клиниките крадат органите на мъртъвците. Още преди да е изстинал, и току му задигнали сърцето, черния дроб, всичко, приберат ги, консервират ги и, наложи ли се, ги присадят на някой паралия.

– Е и? – пребледня Лисицата. – Да не би да мислите, че...

– Как да не мисля, за Бога, как да не мисля? Ще ни накълцат, ще разпродадат това, което им трябва, а останките ще хвърлят в морето. Ами ако този кораб е една плаваща доноропреработвателница! Както едно време китопреработвателните кораби.

– Какво се е случило с мис Хауард? – попита дрезгаво Кули.

– Беше толкова зле, че се изплаших да не умре.

– После?

– Гледах я, колкото можах. Давах ѝ да пие вода, слагах ѝ влажен

парцал на челото и всичко каквото трябваше. А по едно време онзи русият тип просто дойде и я отведе със себе си.

– Вие ли го повикахте?

– Викала съм го, грънци! Просто изведнъж се появи пред вратата. И не беше сам. Представете си, с него имаше и една милосърдна сестра с касинка на главата. Казаха, че ще я вземат, за да бъде под постоянен лекарски контрол, тъй като не й понасяло морето. Милосърдната сестра каза още, че...

– Какво? – прекъсна я Кули.

– Че навярно нея не е бивало да я докарват тук. Друг е трябвало да изберат на нейно място. Че има хронично не знам какво си от морето.

– После.

– Отведоха я.

Кули се обърна към Аш.

– На това какво ще кажете, старши гримьоре?

– Блестящо, господине – рече Аш и потри длани. – Дотук всичко потвърждава вашата теория!

Промъкваха се като сенки по тъмния коридор. Кули се учуди, че никъде не светеха дори малки сигнални светлини.

Сякаш тези, които скитаха нощем по коридорите, въобще нямаха нужда от светлина...

Кули вървеше отпред, след него момичето. Кули спря, щом стигнаха до стълбата, която водеше към втория коридор. Искеше нещо да каже, ала Лисицата го докосна по ръката.

– Бих искал да мина отпред – каза.

– Вие ли? Защо?

– Не мога да ви обясня. Имам особен усет за някои неща. Мога да установя коя картина е фалшива и усещам най-рафинираните алармени съоръжения. Мене никога не са ме хващали по време на кражба.

– Окей, Лисицо – кимна Кули. – Минете отпред.

Подът бе покрит с килим, който поглъщаше шума на стъпките им.

– Пресвета Богородице! – прошепна момичето. – Тъмно е като в пъкъл!

Кули посегна към нея и окуражително стисна ръката ѝ.

След което смаян установи, че момичето плъзва дланта си в неговата.

Продължиха да се промъкват ръка в ръка като преследвани влюбени.

Пред вратата на първата кабина Лисицата даде знак да спрат. С

ръка запита дали да я отвори. Пред бялата врата движенията на червено-косият крадец личаха ясно.

Кули размисли и реши да постави всичко на карта.

Лисицата притисна длан към бравата и бавно, напредвайки сантиметър по сантиметър, я натисна надолу. Когато повече не можеше да се натиска, внимателно бутна вратата навътре.

Беше заключена.

Кули, колкото и да му беше трудно, пусна ръката на Джуди Максвел и приклепна. Със светкавична бързина изу маратонките си, извади покриващата вътрешната част на подметката от изкуствена материя, поставена там против изпотпяване. Стисна я между пръстите си и внимателно я напъха между бравата и касата. Ключалката се отвори с тихо щракване.

В кабината от доста време никой не беше влизал. Личеше по тънкия слой прах, който покриваше всичко. Нагънатото спално бельо върху леглото също издаваше, че стаята отдавна не е била обитавана.

Кули вдигна вежди и се замисли с какво да натисне обратно езика на ключалката. Докато останалите чакаха навън, той се върна в стаята и се огледа. Напразно обаче шареше с очи, не можа да открие нищо, което да му свърши работа. Тъкмо щеше да се откаже, когато погледът му падна на една празна плесенясала саксия. В саксията стърчеше тънка метална пръчка, вероятно спица на колело, на която някога са привързвали цветето.

Вратата зад него се затвори, после щракна ключалката.

Корабът се люлееше и напредваше по неизвестния си път.

Кули се облегна на стената на коридора. Усети, че е ужасно уморен. Бяха претърсили всичките десет кабинни, но не намериха никъде никого. Значи капитан Немо ги е лъгал, когато ги плашеше, че приятелите му живеят на втория коридор...

В края на коридора нови стъпала водеха надолу към дъното на кораба.

Кули стисна устни и кимна на останалите. Еспиноза пое леко въздух, а Лисицата нервно душеше въздуха, сякаш усещаше нещо.

– Какво е това там?

– Трябва да води към дъното на кораба. Където са товарите и машинното отделение.

– Те къде биха могли да бъдат? – прошепна момичето.

– Навярно долу – измърмори Лисицата. – Значи, Циг... мистър Кули, как стоят нещата? Ще отиваме ли, или се отказваме?

Кули усети, че капки пот се стичат по челото му.

– Тръгваме!

Внимателно, един след друг, стъпка по стъпка, тръгнаха към стълбата, когато Лисицата се закова.

– Тихо! Пазете тишина!

Затаиха дъх. Не се чуваше нищо освен биенето на сърцата им и неоприличимият с нищо звук на кръвта, която течеше из вените им.

Лисицата се обърна и посочи към първото стъпало.

– Ей там! Усещам алармена инсталация... Сякаш някакъв лъч!

– Инфрачервен ли?

– Представа нямам. Само усещам. Усещам, че е там.

Безпомощно тъпчеха на едно място като стреснати чапли на брега на заледено блато.

– Какво да правим?

Кули се обърна към Аш.

– Да направим ли оня трик? – запита със съмнение.

– Слушайте, Лисицо – погледна към рижия инспекторът, – вие познатите капаните с лъчи. Как мислите, ако прелети пеперуда, дали ще даде сигнал?

– В никакъв случай – каза Лисицата. – Знаете ли каква каша ще настане, ако сигнализира за всеки комар или пеперуда.

– Тогава може да изпробваме оня трик, господине – рече след многозначително прочистване на гърлото Аш. – Дето го научихме в оная пиеса.

– В каква пиеса? – смая се момичето.

– Играх веднъж в един мюзикъл – вирна нос Кули. – Заглавието му трябва да беше нещо като „Завръщането на мъртвеца“. Не сте ли го чували?

– За щастие, не съм – рече Джуди, цялата настръхнала.

– Там приложиха един лек трик. И хванаха с него един фалшив експеримент. Гот, нали?

– Не разбирам нито дума – отбеляза Лисицата.

– И аз – присъедини се бързо Еспиноза, на което обаче никой не се учуди.

Кули бръкна в джоба си и извади една цигара. Разви й хартиятката, а филтъра и тютюна прибора грижливо пак в джоба. Вдигна хартиятката на височината на главата си и я пусна.

Бялата хартийка се носеше из въздуха като огромна пеперуда с фосфоресциращи крила и телесен цвят.

– Разбирате ли вече?

Лисицата се почеса по върха на носа.

– Няма ли да ни дойде нанаягорно това удоволствие?

– Имате ли по-добра идея?

– Ами, ами...

– Внимавайте тогава! Извънни ли предупредителният звънец, всеки презглава да тича в кабината си. Трябва да се държим така, че все едно нищо не знаем. Сякаш току-що сме се събудили. Случва се инсталацията да се повреди, нали така? Ясно ли е?

– Е, да – каза Лисицата. – Особено ако се хванат.

Кули не отговори. С цигарената хартийка в ръка внимателно приближи до първото стъпало. Напразно пулеше очи, не успя да открие зловещия източник на лъчение. Коленичи и се опита да разбере откъде може да идва лъчът. И не след дълго се досети: на отвора на стълбището имаше рамка без врата. За какво друго бяха сложили рамка за врата на един отвор, на който няма врата, ако не, за да го използват за нещо? Например, за да прикрият източника на лъчението.

Изправи се, махна им да стоят спокойно и вдигна ръка чак до напечната гредна на рамката. Знаеше, че толкова на високо не може да има лъч, тъй като надхвърля нормалния човешки ръст. Знаеше още, че някъде под вдигнатата му ръка са източниците на лъчението. Кой знае колко?... Може да са три, но може и повече. Освен ако в бързината не са се задоволили с по-малко от обичайното...

На коридора нямаше течение; въздухът беше застоял като във вътрешността на пирамида. Въздъхна, изпусна въздуха от дробовете си, изчака няколко секунди, после пусна цигарената хартийка.

Потни капки течаха от челото му и лютяха на очите му, но нямаше време да ги изтрие. Наблюдаваше хартиятата как леко като пеперуда се плъзга из въздуха. Като парашутист на организирани в напълно безветрен ден въздушни демонстрации.

Джуди гледаше хартиятата като омагьосана и нищо не разбираше. Едва не извика от изненада, когато на гърба на парашутиста – цигарена хартийка, нещо проблесна. Сякаш се бе блъснал в светулка. Блясъкът се видя може би за десети от секундата, след което, сякаш нищо не се е случило, парашутистът продължи да се спуска с разтворени платна.

Спиноза също видя светлината и за разлика от момичето всичко разбра. Видя и когато на около двацет сантиметра от пода синкавият блясък се повтори.

– Е? – запита Кули Лисицата. – Какво ще кажете?

– На двайсет сантиметра от земята и на около един и шейсет. Само две шпионки са скрили в рамката.

– А ако има и трета?

– Изключено.

– Аз все пак бих опитал още веднъж.

Лисицата вдигна рамене.

– Може и да сте прав.

Кули коленичи внимателно, с ръка върху хартийката я придърпа към себе си. На няколко сантиметра над дланта му беше невидимият лъч.

Изтри потта от очите си и повтори експеримента. Едно проблясване, после още едно.

– Както виждате в рамката са вградени два индикатора. Единият – на около един и шейсет, другият – на двайсет сантиметра височина. Между тях, слава Богу, няма нищо. Ако искаме да продължим, трябва да преминем между двата лъча.

– С един обикновен тигров скок и готово – измърмори Аш.

– Вие можете ли го? – попита Кули Еспиноза.

Покерджията се ухили.

– Правя от място задно салто.

– Джуди?

– Не се занасяйте! Шампион съм по карате.

– Лисицо?

– Шегувате ли се? Ако не беше тъмно, щяхте да видите пред себе си истински обучен алпинист. Мога да се изкача и по стената като муха.

В способностите на Аш Кули бе убеден и все пак нещо го безпокоеше. Всичко вървеше прекалено гладко досега.

– Кой ще тръгне пръв?

Дотук Лисицата бе добър разузнавач.

Засили се, отскочи леко и прелетя между двата лъча. Даже направи дъга, сякаш щяха да го оценяват по точки.

Изстена чак когато заби петата си в едно от стъпалата.

– Внимавайте, да го вземат дяволите! – изсъска. – Теренът е доста неравен.

Еспиноза не създаде дори и толкова грижи, колкото Лисицата. Плъзна се като стрела между двата невидими светлинни лъча.

– Кой е следващият?

Още преди Кули да може да избере, Аш беше вече отгътък. Шкембестото му тяло се справи със задачата с неочаквана лекота.

Джуди въздъхна, прекръсти се и се приготви за скок. Кули, за да ѝ вдъхне кураж, стисна ръката ѝ и навярно това беше грешката.

Момичето отстъпи назад няколко крачки, засили се и както си му беше редът, се блъсна в стоящия твърде близо инспектор. И падна под долния сигнален лъч.

Лисицата извика. Еспиноза захапа устни и се сети за Мадоната от Толедо; Аш протегна ръка на момичето, но бързо я дръпна.

Кули коленичи на пода.

– Добре ли сте, Джуди? Не се движете, моля ви, не мърдайте...

– Какво стана?

– Малко произшествие. Спокойно, не мърдайте, това е най-важно-то... Не губете ума и дума! Спокойно!

Почувства как крака на момичето потрепери изпод ръката му.

– Слушайте, Джуди. Лъчът е там над вас, на няколко милиметра. Разбирате ли?

Джуди кимна.

Кули въздъхна. Момичето лежеше по гръб, което всъщност не е незгодна поза, но при настоящите обстоятелства можеше да се окаже и опасна.

– Приберете си циците! – молеше Лисицата от другата страна. – Господи, защо на някои им растат такива?...

– Допреди малко въобще не сваляхте очи от тях...

– Приберете ги, за Бога! – умоляваше рижавият.

– Лесно ви е на вас – дишаше тежко момичето, докато правеше отчаян опит да удовлетвори молбата. – Ако лежахте по гръб, нямаше да се страхувате, че лъчът може да спре в някоя ваша стърчаща част!

Аш не можа да се съдържи да не се изкикоти.

– Какво казва? – прошепна Еспиноза. – Голяма ли е белята?

– Какво да правя? – прошепна момичето. – Боли ме гърбът...

– Спокойно, Джуди. Лисицата и мистър Аш... Хванете я за рамената и я издърпайте внимателно! Броя до три, окей? Сnižете се колкото можете! Едно, две...

След двайсет секунди Джуди почиваше при другите. Кули, без да си позволи ни минута пауза, полетя след нея.

– Бога ми – пхътеше момичето, – какво ми става?

– Всъщност, аз съм виновен – почеса се Кули зад ухото. – Починете си малко и продължаваме! Потърси ръката на момичето и я взе в дланта си.

Джуди изтръпна и изплашено я притисна до туптящото си сърце.

Промъкнаха се на третия, застрашително тъмен коридор без каюти, който се затваряше с грамадна, черно боядисана желязна врата.

– Пазете тишина! – прошепна Кули.

Затаиха дъх, но не чуваха нищо. Дебелата врата попиваше звука като гъба.

– Ще опитате ли? – запита Лисицата.

Кули поклати глава с мрачно лице.

– Прекалено е дебела. Трябват по-стабилни инструменти.

Еспиноза посочи дупката на ключалката.

– Не искате ли да надникнете?

Кули разгледа дупката на ключалката. Беше покрита с дебела капачка от лято желязо и беше толкова масивна, че не би пропуснала в коридора светлина, дори ако вътре светеха хиляди лазерни лампи.

Кули се поколеба. Отмести капачката, като се надяваше, че този, който я е затворил отвън, отвътре може и да я е забравил.

Напразни надежди, никакво чудо не стана. Вътрешната капачка си беше на мястото: не пропускаше никаква светлина към коридора.

Не беше така със звуковете. Това ги накара да се хвърлят на пода. Отреща се изля такава канонада от звуци, предизвикващи ужас и отвращение, които ги изплашиха не на шега.

Кули протегна ръка и бутна капачката на мястото ѝ.

– Това пък какво е, за Бога? – изпъхтя Лисицата. – Какво по дяволите става вътре?

– Исусе Христе! – прошепна момичето. – Аз ви казвам да изчезваме оттук. Света Богородице, ще се побъркам!

– Недейте! – измърмори Лисицата, връщайки се поляка на себе си. – Досега го правех само аз, и то не как да е.

– Санта Мария – изстена Еспиноза. – Това е... като... като инквизицията. Като мистър Лойола...

Аш не каза нищо, само преглътна и хвърли поглед на Кули.

– Спокойно – каза Кули. – Успокойте се. И аз не знам какво е. Но трябва да узнаем всичко, което може да се научи на този прокълнат кораб, ако искаме да избягаме. Както вие, така и аз не знам какво правят там вътре. Който не издържа да запуши с ръце ушите си.

Никой не ги запуши.

Кули завъртя капачето на ключалката. Звучите отново ги обвиха като порой.

– Ох, ох! – плачеше пълен с болка женски глас. – Помогни, Майко!

После един мъжки глас:

– Много боли, Майко!

Думата „майко“ произнасяха така, сякаш беше собствено име. Писък, пълни с болка въздишки, охкане и после подмамващ женски алт:

– Кои бяха приятелите ти, Фредерика?

Вместо отговор чуха странно пищене, което напомняше нещо на Кули, но не знаеше какво. След това последва тихо изщракване.

– Какви дрехи ти харесваха, Фредерика?

Пищене, щракане, охкане.

– Много боли, Майко.

Мъжки глас:

– Ще умра, Майко.

Сякаш бяха надникнали в дъното на ада, където дяволите измъчват жертвите си.

Пращене, щракане...

Чуваха се и други гласове, които говореха едновременно с тези, които вече бяха различили, ала като че ли източникът на звук бе по-далеч от вратата. Въпросите поставяше същият мек женски алт, но на тях отговаряше мъжки глас, който говореше с акцент.

– Кое беше любимото ти ядене в Дания, Ернест?

Пищене, щракане...

– Ой, много боли, Майко.

– Коя беше приятелката ти в Дания, Ернест?

Пищене, щракане...

– Много боли, Майко.

Отдалече, някъде много отдалече, чуха гласа на третия страдалец. Кули можеше да се закълне, че забуленият, едва различим женски глас, бива разпитван от същия ласкав алт, който питаше и другите двама.

– Кое беше любимото ти четиво, Елизабет?

Доста далечно пищене и тракане.

– Ох, Майко, много боли, Майко! Помогни, Майко!

На Кули ужасно му пречеа другите два по-силни гласа и се концентрира, за да се съсредоточи само върху най-слабия.

– Кога напусна института, Елизабет?

Пищене, щракане...

– Ох, много боли, Майко!

После изведнъж настана странна тишина. Гласовете замлъкнаха сякаш капачката на ключалката беше паднала на мястото си.

– Какво стана? – запита Джуди с отвращение, но преди някой да успее да ѝ отговори, сцената започна отново. Ала участниците бяха

променени.

– Коя беше приятелката ти в Алабама, Джордж?

Гласът на разпитвания мъж извънтя ясно:

– Казваше се Тереза. Тереза беше италианка. Имаше двама братя, Салваторе и Ренато. Ренато играеше карти и го тикнаха в затвора...

– Мадоно! – измърмори ужасен Еспиноза. – Винаги картаджиите ли ги затварят?

Каза го на шега, но не излезе така.

– ... Салваторе обичаше виното.

– Какво вино?

– Най-вече кианти. Но обичаше и френско вино...

Кули се старееше да се абстрахира от най-силния глас, за да може да чуе и по-слабите.

– Какво куче имаше?

– Най-напред един малък дакел – каза забуленият женски глас. – Казваше се Джими. Приятелят ми не можеше да го понася, защото Джими беше ревнив. Щом дойдеше, и увисваше на крачола на панталона му.

Кули затвори уши и за този глас.

Третият, доста далечен разговор, едва можеше да се различи.

– С риба... червено вино... месо... бяло вино... черен хляб... с нож и вилица... малкият пръст встрани...

Кули сви рамене: не искаше да покаже колко е потресен. Единствено Аш почувства колко е развълнуван инспекторът.

– Предлагам да продължим нататък – изрече бързо. – Утре горе на палубата, ще обсъдим всичко... повече няма смисъл да подслушваме.

Всички се съгласиха.

Върнаха се обратно по коридора до следващия вход надолу.

Цигарената хартийка, падайки, просветна два пъти.

После всичко мина гладко като по вода.

Джуди леко прелетя между лъчите.

В дъното на четвъртия етаж също имаше затворена желязна врата. На нея обаче нямаше нито брава, нито ключалка: монтираното на желязна рамка огромно червено копче подсказваше, че действия автоматично.

Лисицата изду лице и очите му изпъкнаха смешно.

– Продължаваме ли?

На Кули му мина през главата, че навярно би трябвало да се върнат, защото какво ще правят, ако натиснат копчето и някъде горе изреве сирена, но пък си помисли и това, че може никога повече да не им се удаде случай да се спуснат до дъното на кораба.

– Натиснете го!

Лисицата кимна и сложи пръст на червеното копче.

Еспиноза, Джуди и Аш едновременно замижаха, без да се бяха уговаряли.

Лисицата раздвижи пръста си, загледа се внимателно в нокътя си и се усмихна на Кули.

– Спокойно! Не е алармен!

Кули искаше да каже нещо, но Лисицата не го изчака. С решително движение натисна копчето.

Вратата потрепери като зажадняло за ласка бездомно куче, когато някой минувач, надмогвайки отвращението си, го докосне по гърба, и безшумно се плъзна в стената.

В първия миг Кули помисли, че са попаднали в баня или сауна. Веднъж, когато разследваше случая на един контрабандист на кокаин, избягал в Брега на Слоновата кост, бе попаднал в подобна парна баня из африканската джунгла. Оттогава отдалече заобикаляше такива бани. И ето сега – попадна пак сред нещо подобно.

Лисицата отново се появи: правеше движения, сякаш плуваше из гъстата пара.

– Намерихте ли копчето?

– Какво копче?

– С което вратата може да се задвижи отвътре. Ако димът излезе в коридора и наблизо има някакъв индикатор...

Еспиноза не се виждаше, чуваха само гласа му:

– Ей! Тук е копчето. Да го натисна ли?

– Чакайте!

Кули и Лисицата пробиха мъглата. До стената стояха и останалите трима: Джуди кашляше, Аш триеше чело, Еспиноза се суетеше край вратата.

– Какво по дяволите е това? – запита дрезгаво. – Чак и... и панталоните ми са вир-вода.

– Банята на капитан Немо – захили се Лисицата и сложи ръка на червеното копче. – Внимавайте!

Вратата безшумно се плъзна на мястото си.

– Какво може да е това? – прошепна Еспиноза, клатейки неспокойно глава. – Не ми харесва на мен...

– Не сте единствен – измърмори Аш и посегна към несъществуващия си револвер. – Винаги съм мразел...

Какво е мразел сержант Аш не узнаха никога. Някъде, на невидима

височина над главите им, се задвижи устройството, изпълвайки със силно бучене помещението. Неволно се притиснаха до стената, сякаш със стената зад гърба си се чувстваха по-защитени.

Кули нямаше да се учуди, ако от безкрайната височина на тавана изплува капитан Немо, придружен от матросите си, и им поиска сметка за среднощната разходка. После парата взе да се разпръсква и, докато се окопитят, мъглявите облаци като разбита армия се оттеглиха през отдушниците, скрити в ръба между тавана и страничните стени.

Лисицата изтри потта от челото си.

– Въздушна помпа. През определени интервали от време автоматично изсмуква парата.

Сега въпросът вече беше откъде идва парата и защо. Щом последната пара се изплъзна от сауната, получиха отговора и на този въпрос.

Едва тогава видяха размерите на залата, в която бяха попаднали. По преценката на Кули дължината ѝ беше най-малко сто метра, а ширината ѝ трийсет-четирийсет метра. При проектирането на кораба очевидно е била предвидена за склад или пък за спалня на екипажа. За втората възможност подсказваха и бяло боядисаните железни куки, разположени на равни разстояния една от друга по стената, които е трябвало да служат за фиксирането на койките.

В огромната зала обаче нямаше легла. Беше абсолютно празна, ако се изключи отсрещната стена, край която, наредени един до друг, лежах лъскави метални ковчези, същите или подобни на онзи, в който капитан Немо държеше взривяващата се акула. През отдушниците, изрязани в горната част на „ковчезите“, извираха облаци мъгла и пара, сякаш във вътрешността им бе поставено действащо устройство за сценични ефекти.

Кули усети как Джуди уплашено стиска ръката му.

– Това... какво е?

– Акули – рече Еспиноза. – Поне сто акули.

На никой не му се щеше да отиде по-близо до сандъците.

– Какво, по дяволите, ще правят с толкоз риби? – чудеше се Аш, почесвайки червендалестата си физиономия. – Света ли ще взривяват?

– Защо не? – попита Джуди. – С тези могат да го направят. Особено ако им вържат по една атомна бомба.

Идеята не беше неосъществима, но на Кули все пак не му хареса. Защо трябва да се връзва атомна бомба на гърба на акула, когато би могло, да речем, да я хвърлят и от самолет...

– Тръгваме! – каза Кули и пое напред. – Преди да се е замъглило

пак всичко.

Кули се наведе над първия метален ковчег и почука по капака.

– Боже Господи! Като Дракула. Ако вътре има някой вампир, Бога ми, ще изкрещя...

– Я по-добре се откажете – предупреди го Лисицата. – Такива глупости има само в приказките...

Кули направи знак на Аш да му помогне да вдигнат капака на най-близкия сандък. Ала напразно търсиха някаква дръжка, беше гладък и студен, сякаш току-що е бил изваден от огромен хладилник.

Лисицата спря да утешава Джуди и протегна длан към ковчега. Изчака малко, после посочи една почти невидима, голяма колкото маково семе, черна точка върху гладката повърхност.

– Усещам. Сякаш нещо... и аз не знам... навярно индикатор...

Кули бързо сложи ръката си върху маковото семе.

Металният ковчег леко потръпна, след което тихо, като фин часовников механизъм, взе да тиктака. Кули бе готов да се закълне, че вътре работи компютър.

В следващия момент капакът се отвори.

Кули предпазливо, ако се наложи да може мигновено да дръпне главата си, се наведе напред.

Бълващите от железния сандък облаци пара скриваха вътрешността на ковчега и тъкмо беше протегнал ръка да разчисти парата, когато езичите ѝ литнаха нагоре.

Кули извика, Джуди изпищя, напразно Лисицата се опитваше да хване устата на момичето; Еспиноза се прекръсти: само Аш запази самообладание. Застана в каратистка поза, за да може да се защити, ако лежащият в ковчега образ изскочи от гроба си и се нахвърли върху тях като кръвожаден вампир.

Кули се изправи и сложи ръце на кръста.

– Сега поне вече знаем къде се намираме – изрече, насилвайки се да изглежда спокоен. В същото време усещаше как сърцето му е спряло в гърлото.

– Къде, за Бога, мистър Кули, къде!?!

Кули погледна към мъжа, който лежеше в ковчега и сви рамене.

– Ами, май че... в плаващия замък на граф Дракула!

III. ПЛАВАЩИЯТ ЗАМЪК НА ГРАФ ДРАКУЛА

Бирмингам. 6 юни

Валеше дъжд като из ведро. Човекът от ФБР погледна през прозореца и спря да чисти пистолета си.

– При вас все така ли вали? – попита потиснат.

– Само зиме, през пролетта, лятото и есента – пошегува се кисело Уормуотър.

На американеца обаче чувството за хумор, изглежда, не бе много развито, защото не се опита да направи даже и гримаса.

– Нищо чудно, че ръждясват – каза и нагласи пищова си под мишницата. – Вече дни наред няма никаква сваятна новина. Какво сте си направили телексите, а?

– Спрели са – рече лаконично Уормуотър.

– Имам още пет дни – каза сънливо американецът. – После се връщам в Калифорния. Четирийсет градуса, палми и синеещо се море.

Погледна към дъжда и потръпна.

Берни, макар и да ненавиждаше старата колониална политика, както и американците, взе да съжалява, че Великобритания бе загубила империята си.

На кораба. През нощта.

Металният ковчег бе наполовина пълен със силно изпаряваща се, виеща се на кълба желирана течност, която се възстановяваше чрез тръба, водеща към стената. В желето лежеше капитан Немо: с лице нагоре, с отворени очи и неподвижен.

Кули прокара ръка пред погледа на Немо: капитанът не шавна, очевидно не реагираше на външния свят.

Еспиноза се втренчи с отвращение в потопения в желето образ, Джуди преглъщаше тежко и й се повдигаше. Лисицата стреснато се въртеше наляво-надясно, търсейки сигнални устройства по стената.

С възпалени очи Аш се обърна към Кули.

– Това... какво е... господине?

Със силно изхълцване Кули се освободи от бремето на изненадата и се строполи на колене пред ковчега. С бавни предпазливи движения протегна ръка и близо до крака на капитан Немо потопи показалеца си в желето.

– Хладко е – каза. – А исках да се закълна, че е ледено.

– Ковчегът е ледено студен – каза Лисицата.

– Значи има вградено хладилно устройство... Сигурно трябва да се изстудява, за да не заври.

– Умрял ли е? – уплашено попита Джуди. – Един... истински мъртвец?

– Мъртвият никога не излиза от ковчегата си. И не го държат в хладно желязо.

Металните ковчези блестяха предизвикателно, сякаш искаха да ги примамят към себе си.

– Не мога повече да издържам – простена Джуди. – Лекар съм, наистина, ала психиатър. Това е нещо съвсем друго...

Лисицата пристъпи по-нататък и се наведе над следващия ковчег. Потърси отстрани голямата колкото маково семе черна точка и прокара ръка над нея.

Капакът се отмести и зад кълбетата от пара се появи старият им познат, който ги бе отвлякъл: лицето на русия младеж.

Бяха облени в пара и лепнеща пот. Стреснаха се, когато над тях отново заработи вентилационното устройство.

– Какво ще правим? – прошепна Лисицата. Времето напредва. Не зная кога се събудят...

Изтръпнаха от ужас при мисълта, че изведнъж ще се отворят всички капаци и почиващите си в желязото ще станат и ще ги видят...

– Тези... спят ли? – запита Еспиноза с отврата.

– Така изглежда – каза Лисицата и прокара ръка над индикатора „маково семе“ на ковчегата на капитан Немо. Капакът на ковчегата се затвори.

– Какво правите? – учуди се момичето.

– По-добре да спи. Възможно е на светлината да се събуди.

Чак тогава осъзнаха, че отвъд мъглата, на височината на тавана невидими осветителни тела разпръскват извънземна светлина. Точно толкова, колкото да се виждат.

– Хайде! – подкани Кули Лисицата. – Отворете и останалите.

Лисицата изропта, затвори ковчегата на русия, после отвори третия поред.

В желязото плуваше млад мъж с матроска униформа, също както и в следващите два.

Това обаче, което последва по-нататък, отново ги поразя. Следващите ковчези съдържаха голи восъчни фигури, които бяха досущ едни и същи. Като манекени.

Край двайсет и първия ковчег Лисицата се закова и погледна към Кули, който разглеждаше предпоследния, плуващ в желе мъж.

– Мистър Кули...

– Какво ново?

– Тези... ковчези са по-други. Друго им е устройството.

Кули гледаше напрегнато, но не успя да направи разлика между металните съдове.

Лисицата посочи страничната стена на ковчеза.

– Досега индикаторите бяха като маково семе.

Кули бе поразен. На двайсет и първия ковчег се аленееше червен индикатор колкото малина и на уморените му очи се струваше, че леко примигва.

– Какво означава това?

Лисицата повдигна рамена.

– Откъде да знам?

– Усещате ли нещо?

– Не. Не е капан. Нещо друго е. Я внимавайте!... Тука гледай, повече!

Кули гледаше как Лисицата прокара ръката си зад ковчеза. Чак сега видя, че нито от този, нито от следващите ковчези не излиза тръба, която да се свързва със стената.

– Какво означава това? – повтори Кули.

– Да го отвори ли?

– Дали да не... се махаме, по дяволите? – запита Еспиноза. – Мадоно...

Лисицата сложи длан пред малиновото око.

Капакът на ковчеза помръдна и бавно, много по-бавно от другите, се отвори.

Джуди вече се бе примирила с това, което не можеше да промени, а именно, че е заобиколена със страхотни ужасии, и не беше в състояние даже да изпищи, когато надникна във вътрешността на ковчеза.

Единствено Еспиноза простена, но и той един-единствен път.

В ковчеза лежеше трупът на слабичко русо момиче, погребано в лед.

Всички бяха готови да се закълнат, че момичето е истински мъртвец. Не беше като онези, които плуваха в желето.

Някъде над главите им на височината на отдушниците бясно затрака невидим часовник.

Лисицата прокара ръка над „малината“. Капакът бързо се затвори;

тиктакането спря.

Не знаеха кое да гледат по-напред: един друг, ковчезите или светлините от тавана, които се разпростираха и бавно огряваха всичко.

Лисицата погледна многозначително към Кули, който му хвърли ужасен поглед.

Треперещият глас на Аш ги накара да дойдат на себе си:

– Господине – посочи той към тавана. Ако това означава, че...

– Млък! – викна му Кули необичайно грубо. – Затвори си устата!

– Какво? – запита момичето. – Какво казвате? Кое какво означава?

Еспиноза объркано въртеше глава насам-натам, виждаше се, че нищо не разбира.

– Какво да правим? – спокойно запита Лисицата, ала в очите му блестеше ужас.

– Без паника, Аш – каза Кули. – Трябва да видим още един ковчег.

– Ама...

Преди другите двама да успеят да му попречат, Кули се приближи наслуки към един от многото ковчези, отвори капака му с помощта на „ягодката“ и се вгледа в лицето на лежащото в леда червенокосо момиче с плитка.

Горе невидимият часовник започна да тиктака с пъклена скорост. Кули прокара ръка пред „ягодката“ и междувременно забеляза, че тези ковчези са със съвсем различно устройство от предишните, в които почиваха капитан Немо и другарите му. Усети, че подплатеният с олово капак много трудно устоява на земното притегляне – на всяка цена иска да се сгромоляса.

От ковчезите на капитан Немо и другите се издигаха още по-дебели от досега снопове пара, които ги забулиха целите. Лампите примигваха, вентилационното устройство запищя.

Кули стреснато погледна към часовника си.

– Съмва се. Като че ли се събуждат. Да изчезваме, докато не е късно...

Запромъкваха се напред през дразнешката гърлото пара, която пак ги бе направила невидими, за да стигнат до вратата. Лисицата бе сложил вече ръката си върху червеното копче, когато откъм ковчезите се чу тих глас на флейта.

– Боже Господи! Побързайте! – подканяше Аш Лисицата.

Лисицата прокара още веднъж длан върху копчето, ала вратата даже не помръдна.

– Хайде де?!

– Не работи – пхтеше Лисицата, галейки огорчено индикатора. – Не работи мизерникът...

Откъм ковчезите за втори път прозвуча мекият, напомнящ глас на флейта, тон. Воалите на мъглата ги обгърнаха като живи змии и Джуди бе обзета от чувството, че едва ли не е настъпил краят на всичко. Не след дълго и те ще попаднат в ковчезите – сред леда или пък в онова от-вратително желе.

Гъстата пара скри от погледа им металните сандъци. Вратата не помръдна, а мекият глас на флейта се обади за трети път откъм ковчезите.

– Лисицо!

Рижият крадец на картини отчаяно натискаше червеното копче.

– Моля ви... Направете нещо! Много ви моля!

Лисицата безпомощно разпери ръце. После смени ръцете и взе да опитва с лявата ръка да съживи стачкуващия автомат.

Флейтата не се чу повече. Вместо това се чу метално изщракване, като че ли зъбчати колела се удряха едно в друго.

– Какво... е това? – запита колебливо Джуди. – Да... не би...?

Всички знаеха, че капаците на ковчезите се вдигат нагоре по заповед на тайнствено дистанционно управление.

– Аз... не... искам...

– Лисицо!

Крадецът на картини дръпна ръката си от копчето и се обърна към Кули. Джуди искаше да продължи изречението си, но думите ѝ пресекнаха. Пъкленото фортисимо на вентилационното устройство се сля с тракането от отварянето на капаците на ковчезите.

– Боже Господи! Не може да бъде! Гледайте! Аз...

Воалът на мъглата потрепна и разкри металните сандъци. От първите двайсет ковчега два бяха отворени и от всеки се бе измъкнало по едно човешко същество, покрито цялото с желирана маса.

– Иисусе! – стенеше Еспиноза. – Отвориха се вратите на ада, ангелът на смъртта ще стовари върху нас безмилостния си камшик!

Кули не разбираше много испанските му слова, но и да разбираше, пак нямаше да има какво да каже. От отворените ковчези парата се носеше към тях на гъсти облаци, закривайки отново покритите с желе чудовища.

– Лисицо, моля ви...

– Какво да правя, като не става!

Мъглата се раздели на две и от нея се измъкна капитан Немо.

Масата, която покриваше тялото и дрехите му, бясно се изпаряваше. Очите му бяха отворени, но се виждаше само бялото, застинало безизразно. Кули преценяваше за себе си колко ли може да трае това състояние...

Лисицата скочи към Джуди и ѝ сграбчи ръката.

– Бързо до стената!

Всички се хвърлиха в близкия до вратата и закрит от парата ъгъл. Мъглата около тях бе изтъняла, а в маранята ѝ се уголемяваше силуетът на капитан Немо.

Лисицата вдигна показалец.

– Ако...

Капитан Немо спря срещу вратата и клюмна глава. Докато я изправи, до него бе застанал и русият строен момък с празен, отправен в нищото поглед.

– Ако...

По-гъста отвсякога пара ги покри, задушавайки ги. Докато вентилаторът я изсмуче, капитан Немо и русият вече ги нямаше никъде. В този момент другарите им се измъкваха от ковчезите: желето се изпаряваше във вид на дим, създавайки впечатлението, че са се подпалили.

– Вратата! – изкрещя Лисицата. – Вратата!

Кули грабна ръката на Джуди и повлече момичето след себе си.

Крилото на вратата се задвижи и бавно и безмилостно се отлепи от стената.

Еспиноза обезумял се втурна през все по-стесняващият се отвор. Лисицата и Аш се опитаха да натиснат обратно в стената крилото на вратата. Тежката желязна маса потръпна, сякаш ще отстъпи на натиска, после безмилостно продължи пътя си. Лисицата изхвъркна на коридора, Аш успя само да измъкне крака си от затварящият се отвор.

Вратата се затвори.

Бирмингам. 6 юни.

През нощта В три часа призори телексите се размърдаха.

Заваля информация за всички атомни изследователски институти по света, за атомни реактори и занимаващи се с атомни изследвания звена. Ако досега лошото беше, че имаха малко информация, сега трябваше да се борят с бъркотията на изобилюето.

Даже и човекът от ФБР зарязва чистенето на пищова си и се загледа с подозрение в наредените кули от документи.

– Четох някъде веднъж – каза, – че информационният взрив ще

сложи край на света. Трябва да има нещо в това...

Уормуотър вдигна поглед от съобщение с подробности за норвежки атомен център и с признание огледа младежа от горе до долу. Даже и не предполагаше, толкоз ум у един американец.

– Съмнявам се, че доникъде няма да я докараме така – рече Майкъл Джексън и взе да играе с любимия си револвер. – Няма да можем да ги проверим всичките. Освен това да бяхте ми казали поне какво търсим! Да не би да чакате някой да съобщи, че тук при нас работи един такъв и такъв рус тип? Да речем в Свердловск или в Киев?

Берни изпита силно изкушение да го халоса с нещо, но го възпря погледът на Уормуотър, както и лъщящото в ръцете на американеца оръжие. Да не говорим, че за себе си трябваше да признае: много истина имаше в това, което казваше този идиот...

– Според вас какво трябва да направим? – запита любопитно Уормуотър.

– Трябва да се доберем до някой от тези, които са отишли да работят в такава атомна централа или де да знам къде.

– Сериозно? – запита главният инспектор. – И как, ако смея да попитам?

– Да ги примаим. Или един от тях. Кой да е.

– Кой да е? – повтори Уормуотър. – Как си го представяте, човече?

– Да им поставим капан. Или пък на тези, които са ги отвлекли. Такъв, в който да хлътнат като заек в трап.

– Бихте ли ни развили малко по-подробно мисълта си, мистър Джексън?

Мистър Джексън пхна пищова си под мишницата, както изморен щъркел клуна си.

– С удоволствие. Да пуснем една обява.

Берни зяпна.

– Обява ли?

– Аха. Във всички по-големи вестници по света. Избираме си едно име.

– Име ли?

– Да речем на оня, датчанина. Дания е може би по-трудно да се контролира. Какво ще кажете?

– Не разбирам нито дума – изстена Берни.

– Добре. Тогава ще кажа по-подробно. – Духна в дулото на пистолета си, който междувременно пак бе измъкнал от калъфа изпод мишницата си, и погледна през него. – Да хвърлим въдицата с нанизания на

нея червей в езерото.

– А кое ще е червеят? – запита главният инспектор.

– Какво може? Пари. Да дадем една обява, че от някакъв възрастен починал роднина датчанинът е наследил, да речем, пет милиона долара. И може да ги вземе само лично. Трябва да се яви тогава и тогава, там и там. Това е червеят. Ние пък – хващаме края на въдицата и чакаме. Някой, глава залагам, все ще се появи. В наше време няма човек, който ще остави пет милиона просто ей така да му се изплъзнат от ръцете. Е?

Берни безмълвно подръпваше мустак и дебнеше Уормуотър. Главният инспектор си свали очилата, изтри ги, за да спечели време, после със смръщено чело кимна.

– Добре, мистър Джексън. Да пуснем червея.

На кораба. През нощта – Господи – прошепна Джуди, лежейки на пода. – Останалите... и те идват!

Най-напред се размърдаха тримата матроси, зад тях още три манекена. Кули съзнателно не беше определил със думата идват действията на приближаващите се, защото движенията им бяха по-скоро ориентирани ране пипнешката, отколкото нормален вървеж. Сякаш невидим и развален часовников механизъм ги задвижваше.

– Ако се измъкнем живи... аз...

Онези шестимата застанаха срещу вратата и клюмнаха глави.

Когато тежката желязна врата се плъзна в стената и вдигащите пушечи и пара чудовища в редица излязоха на коридора, Кули направо отскубна момичето от земята.

– Хайде... ако не успеем...

Вече пъхтяха пред вратата и плътната желязна маса се приближаваше до стената, когато Джуди се подхлъзна в една димяща локва желе.

– Господи! Аз ще ум... Вървете, Ронълд... аз...

Кули с отчаяние видя, че след миг ще се затвори пътят за спасение.

С последни усилия дръпна с все сила момичето и буквално го извади през отвора.

Вратата безшумно се плъзна в стената.

Когато мъглата се разсея пред очите му, видя надвесено над себе си тясно лисиче лице.

– Цял сте. Ставайте вече! Трябва да изчезваме оттук, колкото може по-скоро.

– Джуди?

– Тук съм, Ронълд.

Намери ръката на Кули и я стисна.

Кули се изправи и се облегна на стената. В следващия миг се отърси, защото знаеше, че никога не са имали по-малко време за колебание.

– Защо не опитахте да отворите отвън?! – изгърмя срещу Лисицата.

Крадецът на картини почеса върха на носа си.

– Опитах. Не работи и отвън.

– Хайде! Дойдат ли на себе си, свършено е с нас.

– А ако ги срещнем?

– Молете се да не ги срещаме!

Не ги срещнаха.

По време на закуската проучваха обстойно келнера и се опитваха да го идентифицират с обитателите на някой от ковчезите. В главата на Кули всичко взе да се обърква. Дали наистина този беше страдащият от амнезия капитан Немо или друг? Напразно си блъскаше главата, не би могъл да каже дори дали келнерът е същият, който ги обслужваше и вчера.

На палубата ги посрещна ярко слънце и надбягващи се с кораба летящи риби.

– Летящи риби – показва Еспиноза. – Не може ли по тях да се установи в кое море сме?

– Летящи риби има навсякъде – изсумтя Лисицата. – С изключение на Ледовития океан.

– Мис Хауард? – попита Кули, обръщайки се към Джуди.

– Не са я върнали.

Гласът на момичето ехтеше глухо и обречено.

– Къде, по дяволите, може да е? – запита колебливо Лисицата. – Претърсихме всички кабинни!

Известно време помълчаха, после Аш сви рамена.

– Има още помещения, в които не сме били. Например... откъдето се чуваха онези ужасни крясъци.

Лисицата замислено се почеса по носа.

– А може и да я лекуват в някой от ковчезите с лед.

Джуди се отскубна от ръката на Кули и с гневен писък се нахвърли върху Лисицата. Пищеше и се опитваше да одере с нокти лицето на крадеца на картини. Лисицата изрева така, че навярно гласът му се чу чак до склада с отровата.

– Махнете я... тя е луда! Иисусе, отведете я оттук, че ще я блъсна в морето!

Момичето съвсем подивя от крясъците на Лисицата. Нададе боен вик на самурай и с един-единствен невероятен удар стовари Лисицата

на пода. Малкият риж мъж полетя, тялото му се опъна и се затъркала към края на палубата.

Кули се хвърли към Лисицата.

– Помогнете! Помогнете, за Бога! Иисусе...

Безчувственото тяло се плъзна под фалшборда и изчезна от погледите им.

Момичето бавно вдигна глава, от очите му бликаха сълзи.

– Убихте Лисицата – рече Аш сухо. – Бих искал да знам дали сте истински човек или андроид...

– Ако имах нож, щях да ви наръгам – каза побледнелият Еспиноза. – Око за око. Ако слушате мен, да я хвърлим във водата... Рано или късно и без това ще ни видят сметката. Акулите не са по-неприятни от ковчегата с лед.

Джуди притисна глава о пода и зарева.

Най-напред Еспиноза видя двете ръце. Щеше да извика, но, преди да успее да го направи, изпод фалшборда се появи главата на Лисицата.

– Изтеглете ме, де, най-сетне, само да изхвърляте ли знаете?

Джуди скочи, блъсна Кули и се спусна към Лисицата. Лисицата изкрещя и се успокои едва тогава, когато, събрала всичките си сили, Джуди го изтегли на палубата, прегърна го и взе да го целува, където свари.

– Оставете ме, моля ви! Обичта ви е още по-опасна от сръдната...

Задъхваше се като риба на сухо. Когато дойде на себе си, завъртя глава.

– Какво ви стана мис Максвел? Та аз само...

– Не ми се сърдете – преглътна тежко Джуди. – Загубих контрол. Просто... аз... милостиви Иисусе!

На Кули нещо не му хареса. Даже и това, че момичето плачеше, а още повече как плачеше.

Прегърна я и я погали по косата.

– Какво има, Джуди? Ковчезите ли? Повярвайте...

Момичето изправи глава, без да изтрие стичащите се сълзи.

– Моля ви... аз... аз... Всичките ще ни избият!

Лисицата стреснато се надигна от пода и се втренчи в момичето.

– Какво говорите?

– Аз... Иисусе – задъшаваше се тя. – Ами... така стана... че когато бягахме оттам, обувката ми падна от крака...

– И? – простена Лисицата.

– Остана вътре... в оная ужасна... морга.

Настъпи такава тишина, че плясъкът на летящите риби

проглушаваше ушите им.

След дълго мълчание Лисицата наруши тишината.

– Какво ще правим?

– Нищо – каза Кули спокойно. – Или ще забележат, или няма. Ако я намерят, ще реагираме според обстоятелствата, ако ли не, през нощта ще отида за нея.

Еспиноза сложи ръце на хълбоците си и с необичайно добро произношение изломоти:

– Струва ми се, че ще трябва да се придържаме към първата от възможностите.

– Защо? – изплашено запитва Аш.

– Гледайте!

Русият строен мъж беше застанал пред стълбичката с обувката на Джуди в ръка.

– Спокойно – прошепна Кули, следейки бавното приближаване на мъжа. – Главното е да не губим самообладание. Оставете нещата на мен.

Русият спря пред тях с мрачно лице.

– Това чие е?

Кули посочи към Джуди.

– Нейна. Загуби я вчера следобед. Искях да съобщя на капитана, но не ми се щеше да го безпокоя за щяло и нещяло. Радвам се, че сте я намерили.

Лицето на русия остана неподвижно.

– Вие сте нарушили първото правило. Промъкнали сте се там, където нямате никаква работа. Аз намерих обувката. Ще докладвам на капитана. Навярно ще натисне копчето на детонатора, за да ви покаже, че не се шегува.

Джуди се разходи към парапета.

– Дайте ми обувката.

Ръката на русия трепна, но не хвърли обувката, щом забележа искрящото зад гърба на Джуди море. Вместо това отиде до нея и ѝ я подаде в ръката.

– Заповядайте. Едва ли ще имате повече възможност да нарушавате заповедите ни. Повече няма да видите слънце. Нито да напускате кабините си. Няма...

Джуди се наведе, за да завърже обувката си. Междувременно бавно вдигна глава и погледна към Лисицата.

Червенокосият мършав крадец се строполи в краката на русия. Умолително протегна към него сключените си ръце.

– Моля... много ви моля! Аз не мога без слънце...

Изправи се със светкавична бързина и с все сила блъсна русия в гърдите. Главата на андроида се завъртя около врата му като полудяло колело, но вече беше късно. Загуби равновесие, прекатури се през коленичалата Джуди и с гръмък вик изчезна зад парапета.

Еспиноза сумтеше, Аш се втурна към Джуди и я прегърна.

– Браво, момиче!

Чуха пляска, с който тялото на русия потъна сред вълните.

– Каза, че капитанът още не знае. Само той. Дали може да му се вярва?

Кули вдигна рамене.

– Не зная. Възможно е... Струва ми се.

Изведнъж спря и застина с поглед към морето. Сякаш кораб се беше появил на хоризонта.

– Гледайте! Господи!

Напразно се зяпаха, не виждаха нищо, само бягащите в безкрайността вълни. Еспиноза беше първият, който видя вкопчилите се в палубата човешки ръце.

Джуди изпищя с все сила:

– Връща се! Иисусе, този се връща!

Кули не вярваше на очите си. Бяха чули пляска, с който тялото на русия потъна сред вълните. Господи! Ако тези са в състояние да излязат от морето...

Двете ръце с треперещи длани и свиващи и изправящи се пръсти се изкачиха на палубата. Зад тях обаче нямаше тяло, нямаше човек, нямаше нищо. Две откъснати ръце, това беше всичко.

Еспиноза се хвана за корема и се сгърчи.

– Мадоно! Ще се издрайфам!

– Първо се обърнете на другата страна, амиго – каза Лисицата и предпазливо се отмести. – Много невероятни неща съм видял вече в живота си...

Ръцете, опирайки се на пръстите, тръгнаха по палубата като слепи морски раци. Тръгнаха, спираха, душеха, сякаш търсеха изгубеното си тяло.

– Трябва да ги махнем оттук – измърмори Аш. – Ако ги види някой...

– Аз такова нещо не хващам – разклати глава Лисицата. – Освен ако те не ме хванат...

Кули се отправи към вратата със светкавична бързина. Спомни си,

че край стълбището в един ъгъл бе видял няколко метли.

Ритна небрежно закрепената врата, грабна две изглеждащи чисто нови метли, върна се при останалите и пхна едната в ръцете на Аш.

– Да се опитаме да ги хванем! Само внимавайте, Аш... Кой знае какво би станало ако...

Аш тръгна към една от безпомощно мърдащите ръце. Спря се на почетно разстояние от нея и ѝ протегна метлата.

Движенията на ръката се забавиха, сякаш с помощта на невидими анализатори бе установила приближаването на непознат предмет. Аш видя с отвращение, че от откъснатата ръка по палубата изтича лепкава бяла течност.

Преди да успее да проучи по-подробно какво има във вътрешността на ръката – дали жици и зъбчати колелца или нещо съвсем друго, осака-теният крайник тръгна към него. И то с такава бързина, че Аш едва успя да отскочи с мощен вик. Както скачаше, я цапна с метлата. Ръката спря, разтвори пръсти и с бясна сила се вкопчи в нея.

Аш пое дълбоко въздух, вдигна метлата и я изхвърли през парапета.

Кули също се опитваше да се приближи до неговата. Държеше пред себе си дръжката на метлата като хокеист стика си; готов, ако се наложи, да я стовари върху противника си.

Ръката се сниши изчаквателно. Навярно искаше да създаде впечатлението, че вече не е жива. Кули обаче знаеше, че колкото и да е само един изкуствен крайник, едва ли ще се даде лесно.

Протегна метлата и със сила натисна дръжката ѝ в обърнатата нагоре длан. Пръстите се вкопчиха победоносно. Кули замахна с метлата и ръката полетя през борда като другата.

Пожънаха първата си истинска победа, откак бяха попаднали на прокълнатия кораб.

Слънцето се вдигаше все по-високо в небето и у Кули се затвърди убеждението, че пътуват някъде на юг. Може би към Индия, откъдето бяха отпадъчните материали?

Лисицата се надвеси над фалшборда и с отвращение се изплю във водата.

– Кажете ми, че сънувам! От пет минути се щипя по ръката и търпеливо чакам да се събудя.

– Понякога и аз чувствам същото, което казва Лисицата. Че всички ние сънуваме един невъзможен сън – присъедини се към него Джуди.

Кули сви рамене.

– Възможно е. Това би било по-доброто разрешение. Ще се събудим и край. Макар че – и погледна към Джуди – не бих прекъснал контактите си с всички, с които се срещнах в този кошмар.

– Радвам се, че намековате за мен – каза Лисицата.

– Лошото обаче е това – продължи Кули, – че работите съвсем не изглеждат така, сякаш са сън. Даже никак.

– Вярвате ли в това, което Немо каза? – попита Лисицата. – Че толкова и толкова отровна течност има под задниците ни? И в цялата тази дивашка история?

– И ако не вярвам, тогава какво? Главното е това, че сме тук, на кораба.

– А... тези типове? – запита Еспиноза.

– Андройди.

– Какви?

– Изкуствени хора.

Испанецът изумено се втренчи в него.

– Ама нали такива няма! Само в приказките.

– Значи са излезли от приказките – каза Аш и завъртя глава. – Доколкото си спомням, преди малко воювахме с метлите с останките от един такъв приказан герой.

Кули замислено погледна момичето.

– Вие сте психолог, мис Максвел. – Не знаете ли докъде е стигнала в момента андройдната техника?

Джуди кимна отрицателно.

Лисицата се почеса по носа.

– Докъде ли? Ами дотук! Не беше ли достатъчна демонстрацията?

– Имах предвид в научните институти.

Джуди отново поклати глава.

– Зная само това, което пишат вестниците. Аз се интересувам от човека, а не от изкуствения човек.

– Жалко – рече многозначително Лисицата.

– Разгледах откъснатата ръка – изпъшка Аш. – Не видях в нея ни винтове, ни колелца, ни проводници. По-скоро такава... маса. Вижте по пода. Като желе.

– Е да – кимна Кули. – По-рано наистина се смяташе, че андройдът ще бъде човек машина; от винтчета, колелца и тръбички. По-късно обаче се установи, че истинска имитация, която да прилича на човек, може да се направи само от пластмаса, способна да замести човешките органи. Не толкова механичен, колкото химичен и биологичен проблем.

Еспиноза отчаяно се хвана за главата.

– Нищо не разбирам! Ала, честно казано, не ме и интересува. Искам да се измъкна оттук, надявам се, че и вие. Да говорим за това, как ще се отървем!

– Та нали точно за това говорим – каза Кули. – Ако искаме да се отървем, трябва да сме наясно кой е врагът и на какво е способен.

– Боя се, господине, че на много неща – сбръчка чело Аш.

Еспиноза спря и се опита да състави правилни изречения.

– Страхувам се, сеньор, че наистина сме попаднали на кораба на Дракула – каза. – И тези, както и мистър Дракула, нощем се оттеглят в ковчези.

– Защо? – гневеше се Лисицата. – Защо не си стоят в една нормална кабина?

– Трябва да отпочинат – каза момичето.

Аш се удари по челото.

– Ето това е! По дяволите! Мис Максвел е права. Нощно време ги зареждат.

– Какво? – втрещи се Лисицата. – С какво?

– Слушайте – махна им да се приближат инспекторът. – Мистър Аш напипа сърцевината. От нощната ни разходка насам разсъждавам върху това. Защо, да му се не видяло, трябва да лягат в оная маса? Е, и аз залагам на това, на което и мистър Аш. Че през деня се изтощават и нощем ги зареждат.

– С електричество ли? – смая се Еспиноза.

– С някаква енергия. Както хората. Само че в нашия случай зареждането става със сън, макар че в известен смисъл и те спят. Спомнете си, че не бяха в съзнание. Според мен енергията се съдържа в желето. Чрез тръбите, включени в стената, се излива в ковчега и им предава тази енергия.

– Не може да бъде! – поклати глава Лисицата. – Като във фантастична приказка.

– Имате ли по-добра идея? Мисля, че един централен мозък регулира събуждането им. Спомняте ли си за флейтата?

Джуди потръпна.

– Може ли да се забрави?

– Третият флейтов сигнал означава края на почивката. Капаците се отварят и някакъв импулс ги събужда. Няколко минути след събуждането още не са на себе си; не усещат външния свят.

– Това беше нашият късмет – каза момичето.

– Къде, да му се не видяло, може да са ги разработили? – недоумяваше Аш. – Аз чета какви ли не идиотщини. Все щеше да ми се набие на очи.

– Навярно са ги държали в тайна. Съвършена имитация на човека... Представете си: попълнение за армията – без морални задръжки, хили се, когато мине през него някой куршум, ще мине и през танк, ако се наложи... Защо да разгласяват, че са го открили?

– Мислите, че са избягали отнякъде ли?

– Или просто са ги откраднали.

– Да де – въздъхна Еспиноза. – Но кой?

Кули изтри чело.

– Мисля, че стигнахме до най-важния въпрос на деня. Кой движи марионетките. Можете да си заложите главите, че тези са изпълнители на една по-висша воля.

– Може би... онази стая... откъдето се чуваха така ужасните гласове, там може да е ключът от загадката.

Кули кимна.

– Възможно е. И още нещо. Едва ли са само толкова, колкото са ковчезите. Трябва някой да кара кораба...

– Останалите са съвсем достатъчни – каза Еспиноза. – Искам да кажа извън тези, които се занимават с нас.

Кули поклати глава.

Смятам за изключено едновременно да спят всички. Това е просто немислимо. Защото ако всички спят, кой кара кораба? Кой го управлява, кой отговаря на радиограмите, кой приема метеорологичните съобщения и дявол знае какво още трябва да се прави на едно такова корито. Аз смятам, че трябва да има още една такава спалня някъде. И сега там спят тези, които през нощта са били на служба.

– Значи не можем да ги нападнем по време на сън – заключи тъжно Еспиноза. – Винаги има неколцина от тях, които остават будни.

– А ако заловим този, който ръководи всичко това? – запита Лисицата. – И който според предположенията ни се крие зад непроходимата желязна врата.

– Като идея не е лоша – каза Кули. – Въпросът е само дали наистина се крие там?

– Защо? Според вас какво има там? Килии за изтезания? Може би там са измъчвали тези, които сега лежат в ковчезите с лед. А шефът...

– Наричайте го Майка.

– Как? – смая се Лисицата.

– Не си ли спомняте? Всички измъчвани викаха Майко.

– Искате да кажете майките си?

– Не ми се вярва. Някаква Майка. Една обща майка.

– Защо точно Майка?

– Кой знае? Спомняте ли си точно това, което чухте?

– Можете да сте сигурен – кимна Джуди. – Докато съм жива, няма да го забравя.

– Значи – каза Кули – прозвучаваше въпрос, после шракане, после пищене. Знаете ли на какво прилича това?

– На ада – рече с дълбоко убеждение Еспиноза. – Където дяволите измъчват ченгетата.

– Аз по-скоро бих казал, че на лаборатория за изучаване на езици. Прозвучава въпрос, после натискат копче – това е шракването, – после пищенето означава, че магнетофонната лента се върти с бясна скорост. Отговорът не чуваме, защото този, който пита, възприема отговора с такава скорост, каквато човешкото ухо не може да възприеме.

– Аз съм дотук – каза Еспиноза и разпери ръце, сякаш иска да се предаде. – Нищо не разбирам.

Лисицата, усмихвайки се, се почеса по носа.

– Продължавайте, започва да става интересно.

– И така, мисля, че там вътре се провежда обучение. Машината пита и в същото време учи някого на нещо. Спомняте ли си данните? На кого коя е била приятелка тогава и тогава, с какво се пие червено вино. Даже, струва ми се, че ги учи и на повече неща. При това едно и също лице. Защото един и същ глас поставяше по едно и също време въпросите и в един друг период чухме и отговорите, много отговори едновременно.

– За Бога, сеньори! – въздъхна Еспиноза. – Покажете ми човек, който може едновременно да говори с четирима други!

– Ето истината! – рече замислено Кули. – Не е и човек, това е сигурно.

– Ами тогава какво е? Също такъв андроид? От ковчезите?

– Изчислителна машина. Компютър с огромен капацитет. Той управлява всичко. Той е Майката.

Всички се втрениха в него. Еспиноза, който най-малко разбра от цялата работа, побеля.

– Какво? – запита бавно Лисицата като човек, който лошо чува. – Искате да кажете, че купонът се управлява от компютър ли? Че освен нас на кораба няма жив човек? Само тези желета и компютърът?

– Така изглеждат нещата – каза Кули. – Макар че е възможно един жив човек да стои все пак в дъното на нещата.

– Един жив човек ли? – запита Джуди. – И според вас къде се крие, та досега не сме попаднали на него?

– Ами между нас – каза Кули с естествена простота. – Тук, сред нас.

Не настръхнаха, не хванаха Кули за гърлото, как така си позволява такива глупости. Просто се вгледаха преbledнели един в друг, изпълнени със съмнения.

– Мисля – въздъхна Кули, – че тези, които са в леда... са наистина мъртви.

– Не са ли роботи? – запита Еспиноза.

– Не. Много приличат на истински мъртви. Умрели са. Роботите обаче имат нужда от това, което те някога са знаели. Имат нужда от знанията им, от личността им и така нататък.

– Нито дума не разбирам – избухна испанецът.

Лисицата го скастри.

– Млъкни, човече! Като че ли започва да се очертава нещо...

– Компютърът... как да се изразя, е извлякъл знанието от мозъка на мъртвите.

– Иисусе! – молеше се момичето. – Иисусе!

– И... сега го обработва.

– Ама онези говореха! Един мъртвец не говори. А онези говореха със своите гласове!

– Възможно е преди смъртта им да е извлякъл от тях огромната информация.

– Измъчвал ги е, а? Затова охкат...

– Не знам. Може и да не е. Всъщност по-скоро... умоляват за помощ Майката, не изглежда тя да е мъчителят им. Нещо ми се върти из главата, но не мога точно да се изразя.

– Какво имате предвид? – запита любопитно Лисицата.

– Не знам. Ето например тези кукли манекени. Няма собствена личност, нямат нищо. Сякаш само чакат да напълнят главите им с информация. А и ние...

– Ние ли?

– А ние ще им предадем индивидуалност.

– Господи, на кой?

– Навярно, на мъртвите.

– Разбирате ли това, което казвате? – запита, клатейки глава

Еспиноза.

– Не всичко – рече усмихнато Кули. – Само напипвам. Ала има и още нещо... Когато отворихме капака на ковчега на един истински мъртвец... защрака някакво устройство. Чухте ли?

– Има си хас – каза Аш. – Имате предвид някакво измервателно устройство ли?

– Вероятно за измерване на радиоактивност...

Момичето се хвана за гърлото.

– Боже Господи! Каква ли доза сме получили!

– Едва ли е голяма, капакът бе отворен само за миг. Нищо няма да ни стане от това.

– Щом още при първия капак ви се е сторило съмнително това тракане, защо отворихте и втория? – запита укорително Лисицата.

– Трябваше да се уверя дали наистина има връзка между устройството и отварянето на капака.

– Фантастично! А ако изпускаме заради това?

– Тук има толкова неща, от които бихме могли да изпускаме.

Еспиноза почукваше с нокти.

– Какво ще стане, ако ги избием? Ще ги примамваме един по един на палубата и ще ги блъскаме в морето.

– Сериозно ли мислите, че ще се хванат на въдицата? Смразявам се при мисълта какво ще стане, ако открият изчезването на онзи! – потрепера Лисицата.

– Струва ми се, нищо – успокои ги инспекторът. – Щом и Немо може да се повреди, значи всеки от тях може да се развали. Както изглежда, конструкцията им не е съвсем свършена. Защо да не може да се случи някой от тях да се обърка и сам да влезе в морето?

– Аз ще повярвам – каза Лисицата, – въпросът е, дали и останалите или тази Майка, или...

Смълча се и се загледа пред себе си. Ако този, който е замислил всичко това, е тук сред тях, тогава...

– Какво ще правим? – запита момичето, загубило надежда. – Не можем ли да ги убием, докато спят? Ще влезем и ще обезглавим всичките.

– С какво? – попита Лисицата.

– Ами...

– Те са по-силни, мис Максвел. Единственото ни оръжие бяха двете дръжки на метли, ала и тях хвърлихме в морето. А не съм сигурен дали, ако се опитаме да ги удавим в желето, ще успеем.

– Тогава какво ще правим?

– Ще чакаме – рече спокойно Кули. – Струва ми се, че непосредствената опасност премина засега. Очевидно имат нужда от нас. Затова са ни довели тук. Ще чакаме и ще бъдем нащрек. Все ще ни се отдаде възможност за действие.

– Амин – каза Лисицата. – Само да не изгорим.

Бирмингам. 8 юни

Телефонът върху масата на Уормуотър изпищя. Инспекторът го вдигна и със страшен трясък блъсна назад стола си.

– Какво?!

Всички вдигнаха глави; даже и американецът спря да си чисти пищова.

Уормуотър тресна слушалката, нахлупи си шапката и така изрева, че кротко подрямващият Ронълд Кули едва не падна от стола.

– Хайде, хванахме го!

С такава скорост се спуснаха по стълбите, че нямаха време да поемат дъх.

На входа Уормуотър нетърпеливо запристъпва от крак на крак, тъй като обещаният автомобил не се виждаше никакъв.

Дотогава Кули вече съвсем се разсъни и подозрително загледа нервно потропващия инспектор.

– Случило ли се е нещо, мистър Уормуотър?

Американецът с неизбежния пищов в ръка се облегна на горната напречна рамка на вратата и със замечтана физиономия се загледа в неприятния ръмящ дъжд.

Берни нервно подръпваше мустак, после намести на кръста си изхлузилото се оръжие.

Тъй като колата все не идваше, Уормуотър им махна да се съберат.

– Слушайте. Страх ме е, че идеята на мистър Джексън е дала плодове.

Американецът се захили.

– Нямахте съмнение, че така ще стане, инспекторе.

Уормуотър преглътна и продължи:

– От Сити Банк са се обадили в Центъра, че някой се е отзовал на обявата. За наследството, естествено.

– Кой? – осведоми се Берни.

– Няма да повярвате, сержант. Самият Ернест Хансен.

Не може да се отрече, че новината беше наистина изненадваща.

– Дали сме попаднали на добра следа? – попита артистът.

– Безспорно – изрече, галейки револвера си, Майкъл Джексън. – На добра следа попаднах.

– Къде е в момента Хансен?

– По дяволите, колата къде е? Хансен седи в банката и чака да си получи парите. Изглежда, документите му са в ред. В банката не знаят какво да правят... Директорът е отчаян, ако това наистина е Хансен и ако се разбере, че всичко е само уловка, нещата може да се разчуют и край на репутацията на банката.

– На какво? – попита Джексън.

Уормуотър махна с ръка, ала в следващия миг откъм ъгъла зави една полицейска кола и умишлено бавно се отправи към входа. Уормуотър отвори вратата и се натика на предната седалка.

– Хайде!

Кули се оказа в скута на едър и потен полицай, а на коленете на Берни седеше Джексън.

– Наред ли е всичко, Къртис?

Сержантът със заешки зъби и заешки устни натисна газта, щом вратата зад Уормуотър се затвори.

– Да, господине. Седи в банката. Не изглежда нетърпелив. Задържат го под някакъв предлог докато стигнем.

– Само да не му се изчерпи търпението! – молеше се Уормуотър. – Баретите по местата си ли са?

– По всичко изглежда.

– Тогава, дай газ до дупка, Къртис. Мишката най-сетне влезе в капана.

Полицейската кола си проправяше път с виещата сирена през задръстеното поради дъжда движение.

В Сити Банк се влизаше откъм Канал стрийт, една от най-оживените улици. Уормуотър, колкото и да се оглеждаше, не успя да открие баретите. Най-сетне зад един комин някой прошава, а от един прозорец блесна светлина.

Висок костелив мъж пристъпи към тях иззад една колона за обяви.

– Вие ли сте главен инспектор Уормуотър? Докладвам ви, че сме заели позиции. Изходът и прозорците са под наблюдение. Жива душа не може да напусне банката. Какво ще наредите, господине?

– Засега останете по местата си. Ще влезем и ще проучим терена. Казвате, че типът нищо не подозира?

– Един от хората ми го наблюдава с далекоглед. Току-що съобщи, че седи спокойно и чака. Ще ми позволите ли една забележка,

господине?

– Моля...

– Лейтенант Бей.

– Кажете, лейтенанте.

– Господине, по мое мнение поведението на този тип е противоестествено.

– Какво имате предвид? Да не би да е по-естествено да стреля или пък да вземе заложници?

– Не, господине, но след толкова чакане, редно е да се изнерви. Да стане, да се разхожда, от време на време да си поглежда часовника, да пита. А той си седи на мястото, гледа пред себе си и не помръдва. Вече цял час.

– За Бога, не можахте ли по-рано да кажете? Берни, Джексън, вие идвате с мен.

– А аз? – обиди се Кули.

Уормуотър кимна.

– Елате и вие. Имате ли оръжие?

– Откъде да имам?

– Още по-добре. Поне няма да ви хрумне да разиграете уестърн – загрижено се загледа след тръгналия към вратата Джексън. – Щях да съм много по-спокоен, ако и той нямаше...

В този миг входът пред тях почерня. Уормуотър отскочи, за да не се сблъска с нахлуващия като торнадо отряд монахини, които се спуснаха към банката като ято гарвани над посевите.

Проклятията заседнаха в гърлото на главния инспектор.

– Тяхната... какво да ги вземат мътните правят тук, и то точно сега?

– Това е църковна банка, господине – рече лейтенант Бей. – Тук се съхраняват парите им...

– Иисусе Христе! – молеше се Уормуотър. – Ако стане някаква бе-ля, няма да могат даже да избягат с тези поли.

Бей повдигна вежди.

– Очаквате ли безредици, господине?

Уормуотър се изкуши да каже на лейтенанта за изстреляната в портрета на Нейно величество отрова, за строшения радиатор и за изпарения Коста, но поради липса на време, трябваше да се откаже.

– Всичко може да се случи – рече мъдро. – Във всеки случай, бъдете готови.

– Тогава аз се връщам – рече лейтенантът. – Желая ви късмет,

инспекторе.

Уормуотър и малкият му тим влязоха в Сити Банк.

Русият, синеок и с безизразен поглед мъж седеше край ниска масичка, заобиколен с непопълнени бланки и чуруликащи монахини.

Уормуотър нервно смучеше устни.

– Този тип е наистина подчертано спокоен. Не може ли всичките тези монахини да се поразгонят някак?

– Как да не може – захили се американецът. – Ще се кача на масата и ще им го покажа. На бас, че след трийсет секунди и една няма да остане тук вътре!

– А пък вие няма да го имате – рече Уормуотър. – Да не би да искате да се изпарите?

– А ако сме хванали истинския Хансен?

– Дал Бог, Берни!

Уормуотър махна на другите да останат отзад и, провирайки се сред монахините, отиде при младежа. С крайчеца на окото си забеляза, че от прозорците на касите го следят изплашени погледи.

Главният инспектор седна до Хансен и взе една непопълнена бланка. Въртя я, разглежда я, сякаш я проучваше, а междувремежно обърна към Хансен дулото на скрития в джоба му револвер.

– Хелюу!

Оня вдигна глава и го загледа с противоестествено сините си очи. Устните му леко помръднаха, но нищо не каза.

– Вие ли сте мистър Хансен? – запита усмихнато Уормуотър.

– Аз съм.

– Мога ли да видя документите ви?

– Вие кой сте?

– Контрольор съм – излъга, без да му мигне окото Уормуотър. – Бих желал да видя документите ви.

– Вече ги гледаха.

– Бихме желали още веднъж, мистър Хансен.

Синеокият кимна и бръкна с дясната си ръка във вътрешния джоб, сякаш търсеше паспорта си. Уормуотър имаше невероятен късмет, че това движение не прикова цялото му внимание. Едва в последния момент забеляза как от показалеца на, един Бог знае кога, вдигнатата му лява ръка пръсва тънка струйка течност към него.

Главният инспектор никога не се бе отличавал с особена бързина или ловкост, ала този път Фортуна беше на негова страна. Щом забеляза струйката, се хвърли назад и въпреки че ужасно мразеше да попада в

неприятен контакт с твърдата майка земя, особено с мраморен под, нямаше друг изход. Така се стовари възник през столовете, че трясъкът отекна.

Тънката струйка мина над него и пръсна върху мрамора. Уормуотър видя смаяно как се издига сиво облаче пара и три огромни мраморни плочи изчезват, сякаш никога не са били на мястото си.

Уормуотър изрева колкото му глас държеше; монахините пищяха и се молеха, разливайки се върху мрамора като мастилено петно. Берни и Джексън с извадени револвери хукнаха към русия тип, разблъсквайки монахините.

Трясъкът от затварянето на прозорците на касите се стопи в писъците на монахините.

Изгърмя револвер, после друг.

Уормуотър се изправи и се опита да надвика шумотевицата.

– Трябва ни жив, Джексън. Не го застрелвайте!

Изведнъж настъпи тишина, сякаш беше паднала бомба. Уормуотър се завъртя на всички страни, търсейки Хансен с поглед, но не го намери. Настъпи една монахиня и се блъсна в гледащия към тавана Берни.

– Къде е?

– Гледайте там, господине!

Уормуотър вдигна глава.

Хансен обърна към тях захиленото си лице и като муха тръгна към тавана по отвесната стена. С лекота, сякаш вървеше по стълби.

– Къде, по дяволите, отива този?! – изкрещя Джексън в ухото на главния инспектор. – Кълна се, че не е нормален! Като Дракула!

На Уормуотър вече всичко му беше ясно. Хансен беше разбрал, че е попаднал в капан. Напразно ще е да се опитва да избяга било през входната врата, било през някой прозорец, ще попадне право в ръцете на чакащите го отвън. И се е насочил към шахтата на климатичната инсталация... Кой, по дяволите, би могъл да помисли, че е способен така да се разхожда по стената?

Хансен насочи показалеца си към решетката на климатичната инсталация.

Малък синкав облак пара – и решетката изчезна в нищото.

Монахините възбудено сочеха към готвещия се да се напъха в шахтата на климатичната инсталация Хансен. Уормуотър беше сигурен: те бяха убедени, че е станало чудо.

Що се отнася до случая, нещо подобно мислеше и той.

Хансен пхна глава в шахтата. Протегна ръка и опипа дали може да

се промъкне. Резултатът от проучването трябва да го беше удовлетворил, защото забързано тръгна напред.

Пъхна единия си крак и тъкмо щеше да изтегли и другия, за да изчезне окончателно от погледите им, когато избумтя pistolетът на Джексън.

Уормуотър искаше да му махне да се откаже, ала възпря движението си.

Кракът на Хансен потръпна, сякаш се счупи на две. Разтърси се от нервни и силни потрепервания. Като че ли някаква ужасна сила го принуждаваше да навлезе навътре в шахтата на климатичната инсталация, ала заклещеният навън крак не беше в състояние да се подчини.

Уормуотър се прицели и стреля. Залата се покри с прах от мазилката, запищяха алармени звънци, монахините отново писнаха с все сила и Уормуотър отново стреля.

Хансен прекрати отчаяната борба, извади главата и крака си, без да обръща внимание на стрелкащите се наоколо му куршуми. Хвана глезе-на си и се опита да пъхне ранения си крак в шахтата.

Джексън опря на лявата си ръка късото дуло на „трийсет и осмака“ си, прицели се внимателно и стреля.

Куршумът се заби странично в главата на Хансен. Русият мъж погледна нагоре към тавана и сякаш се усмихна.

– Не! – изкрещя Уормуотър на Джексън. – Не в главата! Трябва да го хванем жив!

Хансен се усмихваше, а в това време и другия му крак се изплъзна от шахтата.

Искаше да каже нещо, но от устата му излязоха само несвързани шумове.

– Ка... ка... ку... кук...

Джексън, без да му пука от виковете на Уормуотър, стреля и втори път. Уормуотър не видя къде, ала тялото на Хансен се разтърси от куршума. Отчаяно се вкопчи в ръба на шахтата, а от края на показалеца му взе да тече страшната течност. Инспекторът с ужас видя как около тялото на русия датчанин изчезват все по-големи парчета стена. Обърна се и скочи срещу Джексън, за да му измъкне револвера от ръцете. Преди обаче да успее да го направи, pistolетът на американеца изтрещя трети път и тялото на Хансен рухна върху мраморния под.

Уормуотър прибра оръжието си в джоба и се спусна към датчанина. На около две крачки от него спря и викна към окопитващите се монахини:

– Назад! Назад всички! Има опасна отрова...

Край тялото на Хансен няколко мраморни плочи сменяха агрегатното си състояние.

Русият датчанин обърна глава към главния инспектор и отвори уста. Съскаше като недоубита гърмяща змия.

– Ка... ка... ку... кук...

Джексън сложи ръце на кръста и весело изкукурига:

– Видяхте ли, момичета, мамицата му курвенска?! Застрелях един часовник с кукувичка, а?

Уормуотър скри с длани лицето си и се замисли. Останалите тихо сумтяха. Вече минути наред Кули не смееше да мръдне и да се настани по-удобно на стола.

Джексън си човъркаше пистолета; никак не му личеше да преживява душевно предишната сеч. В края на краищата благодарение на него бяха заловили Хансен. Ако беше влязъл в климатичната инсталация, имаше да го гонят!

Главният инспектор вдигна глава чак когато една хубава полицайка донесе папката с документите.

Уормуотър я пое и кимна на дамата да седне.

– Всичко ли проверихте?

– Тъй вярно, господине!

– Хм. Докладвайте!

Хубавата червеносока жена изпитателно погледна Кули, сякаш се опитваше да си спомни къде го е виждала.

– Ами... документите са истински, господине.

– Документите на Ернест Хансен ли?

– Да, господине.

– Отпечатъци от пръсти?

– Няма по тях, господине.

– Други?

– Нищо, господине.

– Свободна сте.

Полицайката си отиде.

Уормуотър се надигна и пъкна в джоба си документите.

– Който има здрав стомах, може да дойде с мене.

– Къде отиваме – попита Кули, откъсвайки поглед от вратата, зад която бе изчезнала хубавата полицайка.

– В моргата – рече кратко Уормуотър и си нахлупи шапката.

Ронълд Кули много добре си спомняше пиесата, в която трябваше

да играе италианец, чийто роднина е убит от мафията. Режисьорът намери решение, като сложи на масата за аутопсия един манекен, използван от гардеробистите. Самият той от време на време трябваше да се надвесва над него и да изрича: „Да, господине... Това е той, господине... Познавам го, господине...“ Изглеждаше добра и приятно побиваща с тръпки игра. Сега обаче пред него беше истинският, ужасяващ и преобръщащ вътрешностите свят.

Ернест Хансен лежеше разфасован на масата за аутопсия. Кули се преборваше едновременно с ужаса, погнусата и желанието да повърне.

Също както и ниският, лъхаш силно на ром, служител в моргата.

Слабият мъж с лице на любовник от популярна пиеса застрашително се приближи към Уормуотър с нож в ръка.

– Шеги ли си правите с мен инспекторе?

– Защо? – запита кротко Уормуотър.

– Защото сте ми изпратили това нещо. Можехте да го пратите и на вторични суровини. Или от утре вече ще ми носите и развалените полицейски коли, за да ги аутопсирам?

– Не се навивайте, Франк – рече миролюбиво Уормуотър. – Насадили сме се на пачи яйца и само вие можете да ни помогнете.

Служителят от моргата поомекна.

– Как така? Казвайте, инспекторе!

– Става въпрос за това нещо – показва към масата Уормуотър. – Бих желал да зная какво е.

– Как какво? Кукла! Като механизирани дядомразовци през декември.

Уормуотър поклати мрачно глава.

– Само че това не е кукла, Франк. Това е нещо... може да го наречем и човек, адски е силен, убива безскрупулно, стига да му хрумне! Бих искал да знам от какво е направен.

Служителят в моргата също помрачня.

– Ще се учудите, инспекторе. Не зная. Опитвам се да разбера, но не мога.

Изглежда, че е смес от органична материя и пластмаса. Преди малко тъкмо се опитвах да срежа мускула му. Не става. Сякаш е от стомана.

– Мозък има ли?

– Няма. Има някакъв пълнител в главата си, но не е мозък.

– Може ли да съхранява информация?

Служителят от моргата вдигна рамене.

– Откъде да знам? Ще има нужда от по-основно изследване.

– Знаете ли какво го управлява?

Човекът от моргата пристъпи към едно малко шкафче и пусна в ръката на главния инспектор голяма колкото кибрит кутийка, смачкана от всички страни.

– Това.

– Какво е това?

– Мозъкът и сърцето му заедно. Центърът на цялата система. Аз бих го нарекъл биоробот. Досега не бях виждал и не зная на какво е способен.

– И... какво има в това нещо?

– Ами... най-просто казано, един малък компютър с огромен капацитет. Макар че аз работя в морга и не разбирам много от компютри...

– И, естествено, не знаете къде се произвеждат такива неща.

– Представа нямам, инспекторе.

– Какво е причинило такава... смъртта му?

– Един куршум.

Уормуотър се смая.

– Искате да кажете, че това нещо... биороботът може да бъде застрелян?

– С голям късмет, инспекторе. Какъвто сте имали вие. Ако се уцели точно тази кутийка – както вие сте я уцелили – и куршумът повреди управляващия механизъм, свършено е с него.

– А... от какво се парализира кракът му?

– Това е пак късмет. Когато сте стреляли и сте улучили бедрото му, куршумът се е забил в „месото“ му...

– Месо ли?

– Ами в това органично нещо. После е продължил и се е заклецил между две яки като стомана сухожилия. Тях не ги е повредил, тъй като те са практически неповредими, но е попречил на свиването на крака. Човекът ви е бил парализиран с единия крак, инспекторе.

– Боже Господи! – изръмжа Кули. – Сякаш сънувам!

– Тогава аз какво да кажа? – запита изпод вежди служителят в моргата. – През цялото време животът ми е бил на косъм...

Уормуотър вдигна глава.

– Кога?

– Докато правех аутопсията.

– Отровата ли имате предвид?

Сега беше ред на служителя да се учуди.

– За каква отрова става въпрос?

Главният инспектор подробно разказа, че биороботите използват показалците си, за да изстрелват с тях някаква отрова или чудотворна течност.

Служителят кимна с присвити очи.

– Поне знам вече за какво служат празните резервоари над китката му. За съжаление, аз не намерих нищо в тях. Останките навярно биха могли да се анализират. Но не това имах предвид.

– А какво?

Служителят пак бръкна в шкафа и извади оттам подобен на цигара цилиндричен метален предмет. Държеше го внимателно, много по-внимателно от предишното устройство.

– Знаете ли какво е това?

Уормуотър сви рамене.

– Така на пръв поглед...

– И аз не знаех. Помощникът ми, който е служил при сапърите, разпозна в него взривяващо се устройство. Каза, че вече е виждал подобно нещо. И нека размерите му не ви заблуждават. Може да вдигне във въздуха цяла къща.

– Самоунищожител – измърмори Берни.

– Нещо такова. Според мен в определени ситуации мъжът е трябвало да се самоубие. Например, ако попадне в безизходица и по негова преценка няма никакъв шанс да се измъкне. Навярно е било достатъчно да натисне някоя част от тялото си и смъртоносното нещо е щяло да избухне. Мога да си представя и това, че детонаторът се е управлявал от някой друг. Еwentуално отдалече. Ала това е работа за специалист, инспекторе.

Уормуотър замислено разглеждаше малката бомба, макар че предпазливо не я докосваше. И дума не продума, когато служителят от моргата я затвори обратно в шкафа.

– Къде беше разположен взривният механизъм?

– В областта на кръста. В средата на тялото.

– А сърцето?

– Не на обичайното си място. Точно на извивката, където се срещат рамото и вратът..

– Искате ли да ни кажете още нещо, Франк?

– Ако и това не ви е достатъчно?...

Засега беше достатъчно.

От прага Уормуотър запрати шапката си към закачалката, за миг изглеждаше, че ще се задържи, люлеейки се грациозно, но в последния

момент размисли и падна. Американецът се наведе, вдигна я, хвърли я във въздуха и, подлагайки изпълнати си показалец, шумно щракна с пръсти.

Берни затвори очи, но въпреки очакванията му, главният инспектор не избухна. Просто взе шапката от ръката на агента от ФБР и я закачи на мястото ѝ.

Кули си човъркаше ноктите и рееше поглед из въздуха. От заранта в гърдите му бе заседнало неприятно чувство, сякаш силна призрачна ръка се мъчеше да му изкара въздуха. Дишаше определено трудно и се обливаше в пот и при най-малкото движение.

Тъкмо се чудеше дали да разкаже на главния инспектор една стара история, когато Уормуотър се обади:

– Изглежда, е време да поразмислим – каза той. – Това се отнася за всички: и за вас, мистър Кули.

– Естествено.

– Досега се тревожихме, че нищо не се случва, ала сега ме е страх, че ще ни отнесе пороят от събития. Време е да си изясниме някои неща.

Американецът кимна и си извади пистолета. Берни се почесваше по мустака и гледаше в очакване към главния инспектор.

– Време е да обобщим това, което знаем. Едва ли е необходимо да повтарям началните събития. Няма никакво съмнение, че русият младеж, който по едно и също време в три различни точки на света е отвлякъл трима души, е бил андроид или биоробот като Хансен.

– Това обяснява поредицата от необясними до тоя момент явления – намеси се Берни. – Според Франк, докторчето, жилите и мускулите му са като стоманено въже. Помислете си за радиатора...

– И Хансен стреляше от показалеца си както и останалите – рече Кули, преодолявайки неразположението си. – Това е най-опасното, най-могъщото оръжие. Даже не може да го загуби.

– Най-много да му свършат мунициите – каза Джексън.

– От всичко това органически следва, че съществува не един робот, а... ами трябва да са повече. И са като еднояйчни близнаци. Ясно е, че не един и същ робот е отвлякъл изчезналите, а...

– Велика идея – рече Джексън. – Жалко, че не беше моя.

– Въпросът е, макар че всъщност не е и въпрос, има ли връзка между изчезването на атомните изследователи, появата на русите им „колеги“ и отвлечането на инспектор Кули, например?

– Очевидно има – рече решително Берни. – Как няма да има?

– Каква?

– Конкретно не знам. Но вземете предвид и следното, господине. Хансен и Елизабет Абрамс заминават, за да станат сътрудници в някакъв тайнствен институт в Канада, Австралия или някъде другаде. После изведнъж пристига при семействата им един техен колега за старите им видеозаписи. Щом остава сам, открадва няколко картички, изпратени от Хансен и Елизабет Абрамс от новото им работно място. И знаете ли защо, господине?

– Кажете.

– Навярно марката или пощенският печат върху тях са били фалшиви. Ако започнете следствие, да не могат да се използват.

– Хм.

– Вследствие благотворната работа на русия колега се е унищожила и бележката, с която е удостоверил самоличността си. После колегата изчезва заедно с плячката. А на обявата ни се отзовава Хансен, за когото се оказва, че не е Хансен, а един биоробот с документите на Хансен. Моето мнение е следното: една и съща организация е отвлякла мистър Кули, мис Максвел и онзи испанец, както и сержант Аш и някакъв американски гангстер, и е примамила на неизвестно място, или нека го наречем с истинското му име, е отвлякла Елизабет Абрамс, годеника й Хансен и кой знае още кого. Зависимостта е очевидна.

– Защо? – запита Кули. – Защо? Какво общо може да има между няколко атомни изследователи, брат ми, детективски инспектор, сержант Аш...

– Почакайте, мистър Кули – рече замислено Уормуотър. – Те са имали нужда от вас. Трябвал им е артист. Сержант Аш спокойно можете да го отпишете, защото той случайно се е намирал наоколо. Не е бил предвиден за улов.

– Добре, тогава остават атомните физици, един артист, един психолог, един гангстер...

– И него можете да не го смятате – каза Берни. – И той е бил случайно там...

– Да започнем отначало! – въздъхна самоотвержено Кули. – Атомен физик, артист, психолог, покерджия. Готово. Каква е връзката?

В ръката на американеца кърпичката, с която галеше дулото на пистолета застина.

– Бабината ти трънкина! – изкряка. – Ама не виждате ли?

– Какво да виждаме? – запита спокойно Уормуотър. – Какво за Бога?

Американецът сложи настрана кърпичката и взе да размахва

пищова си.

– Оставете настрана атомните физици. Те са друга песен. Вземете тези силови артисти, скалъпени от пластмаса. Правят ги хора или какво, нали? Правят ги, натъпкват им сърца, пълнят им главите с помия, напompват ръцете им с киселина и после? А? Все още не са станали хора! Трябва да ги научат да се държат като хора. И кой би могъл да ги научи по-добре, ако не един психолог и един артист?

Всички стояха със зяпнали уста, даже и Уормуотър.

– Не вярвате, а? А е много вероятно. Артистът разбира от движенията, речта, ама вие и по-добре от мене го знаете, Хамлетчето ми. А мацето ще им напълни главите с всичко, което го има от само себе си в един човек. Е?

– А покерджията? – запита с мрачно лице Берни.

Американецът вдигна рамене.

– Ами има няколко възможности. Или и той е жертва на някаква грешка, или ги учи да играят карти. В края на краищата, който не знае да играе покер, не е цивилизован човек, не е ли така?

Уормуотър преглътна, друго не можеше да направи, трябваше да признае, че Джексън е прав. Поне по някои въпроси.

Извади лулата от джоба си и, както си беше празна, я засмука.

– Може и да има нещо в това, което казвате, мистър Джексън. Аз виждам известна връзка между атомните физици и биороботите.

Берни се наведе любопитно напред.

– Каква, господин главен инспектор?

– Да предположим, че в един институт за атомни изследвания започнат серия от опасни опити. Толкова е опасна работата, че хора не бива да има наблизо. Да предположим, че са решили да разработят такъв тип робот, който би могъл по съответния начин да замести човека...

– И в същото време няма опасност да умре от лъчева болест – вметна Кули.

– Точно така.

– Не разбирам защо е необходимо тези експериментални работи да приличат толкова на човек – зачуди се Кули.

– Това наистина е въпрос – рече главният инспектор. – Във всеки случай направихме крачка напред, спор няма. Значи трябва да търсим някъде някаква експериментална станция или институт, където правят атомни изследвания и едновременно с това се занимават с роботика.

– Къде?

– От Южния до Северния полюс.

– И който има икономически затруднения – добави Джексън.

– Това пък откъде го измислихте? – облещи очи Берни.

Американецът пощрачна с пистолета си.

– Не забравяйте капана, който устройхме! Ако Хансен беше отвлечен от някое преуспяващо предприятие, и през ум не би им минало да поемат такъв риск. Поне петдесет процента беше възможността обявата да е уловка. И въпреки това са били склонни да рискуват. А това не може да означава друго, освен че много са им трябвали пари.

– Мислите ли?

– Вижте, ако съм едно преуспяващо атомно предприятие, не бих се излагал по този начин. Ще стегна една малка бомбичка и ще я пусна на пазара и ето ти ги двацет милиона, а не пет. Повярвайте, имали са страшна нужда от пари!

– Да не би всичко случило се да е заради това? – размишляваше гласно Уормуотър.

Джексън духна в дулото на пистолета си.

– Мое дълбоко убеждение е, господине, че всички проблеми на човечеството още от Адам и Ева чак до наши дни произлизат от липсата на пари!

Уормуотър опря глава на ръката си.

– Какво би могло да се случи в един атомен център...

– Би могъл да експлодира например – намеси се Берни.

Уормуотър пребледнял вдигна глава.

– Полудял ли сте, Берни! Ако се случи нещо... то не може да остане в тайна. Поне за дълго време не. Спомняте ли си за Чернобил и останалите?

– Това бяха големи взривове, господине. По-малките не ги разгласяват толкова.

Уормуотър така удари по масата, че американецът уплашено насочи към него оръжието си.

– Кой измерва радиоактивността, Берни?

– Ами... не знам. Зелените сигурно.

– Узнайте, Берни!... После влезте във връзка със зелените!

– Къде, господине?

– От Южния до Северния полюс, Берни!

Берни угрижено поподръпна мустак.

– Готово, господине.

На кораба Кули се надвеси над фалшборда и се загледа във водата. Мислеше си, че ще е добре да се превърне в риба и да изчезне вдън

морето. Разбира се, заедно с другите. Всъщност най-добре ще е, ако всички се превърнат в риби.

Лисицата се облегна до него.

– Да няма някоя неприятност, Лисицо?

– Неприятност ли? Откакто съм стъпил на тоя прокълнат кораб, друго не става освен неприятности. Искам нещо да ти кажа, Цигулко.

– Изплюй камъчето!

Насилената усмивка отлетя от лицето на Лисицата и се стопи в нищото.

– Виж, Цигулко... Аз наистина не съм човек, който би се радвал, ако приятелят му е в беда, но в сегашното ни положение... Не знам даже...

Кули пусна фалшборда и се обърна към Лисицата. Погледна в очите крадеца на картини и почувства, че неприятност има, и то не малка.

– За какво става въпрос? – попита дрезгаво.

Лисицата се огледа, сякаш нищо на света не го интересуваше, така както препускащите вълни.

– Говори! – подкани го Кули. С удоволствие щеше да го захапне за врата и да го тръшка, докато не изкопчи от него думите му.

– Знаеш, че аз усещам капаните, светлинните шпионки, алармените сигнализации. Имам особен нюх за тези работи. Само да приближа някой, и главата ми започва да бучи, а космите на гърба ми се изправят. Не зная защо, но е така.

– Е и? – запита нетърпеливо Кули. – Знам, защото се убедих в това!

Лисицата поклати глава.

– Как да ти кажа? Трябваше по-рано да ти кажа... но понякога не съм съвсем сигурен. А защо да създавам паника? Не е ли така?

– Така е – кимна Кули мрачно.

– Ами, забелязах... още вчера и особено днес... Ако съм близо до теб, Цигулко... започва да ми бучи главата и усещам, че гърбът ми настръхва. Разбираш ли? Каквото зная, ще си трая и на никого няма да кажа, ама... положението е такова, че всъщност съм съвсем сигурен.

– В какво? – запита Кули с треперещ глас и почувства такава слабост, че коляното му се огъна.

– Че... в тебе са вградили мината, Цигулко... Искрено съжалявам, но го усещам...

Остана сам и опита да се концентрира. А ако не е вярно? И Лисицата само налучква? Може и да е научил кой е и сега да иска да му

отмъсти. Пък може и да бърка в усещанията си, в крайна сметка и интуицията може да греши.

После разклати глава и се опита да отпъди от себе си страха. Лисичката и вчера е усетил индикаторите. Тогава защо точно във връзка с него да го мамят предчувствията му? Значи у него са вградили бомбата... Потвърди се това, което досега бе само предположение. Ала доколко то може да промени същността на нещата?

Размисли и излезе, че може доста да ги промени. Ако останалите доловят истината, при първия случай ще се ометат, защото и без това той ще гръмне вместо тях.

Съдбата му е в ръцете на капитан Немо. Ако натисне копчето на детонатора, край на всичко... Ако го натисне...

Ами ако се опита да хване този тип? Да му вземе детонатора... Или да го бутне в морето както русия андроид?

Тръсна глава и прогони тази мисъл. Спомни си онези ръце на палубата. Каквото и да се случи с капитана, даже и да му отреже главата, на здравата му ръка ще ѝ остане достатъчно време, за да натисне копчето.

Пот се лееше от челото му, докато размишляваше.

Как беше казал капитанът? С микрохирургическа намеса, която не оставя следи... Хм. Не оставя видими следи. Но такива, които да се напипат? Ами ако...

Продължи да мисли, всъщност нямаше закъде да бърза. Корабът напредваше по неизвестния си път, от екипажа не се виждаше никой...

Щеше му се на палубата да дойде Еспиноза, дано...

Обърна се към вратата и даже не се учуди, когато в отвора се появи главата на испанеца.

Кимна му приятелски и Еспиноза отиде при него. И все гледаше в онова място на палубата, където неотдавна подскачаха откъснатите ръце на русия тип като някакви подивели октоподи.

– Мислите ли, че няма да забележат?

Кули засега не го интересуваха дали ще забележат липсата на русия или не. Засега се интересуваха от самия себе си.

Подхвана отдалече нещата, за да не се изплаши испанецът.

– Мистър Еспиноза, вие наистина ли умеете да мамите на карти?

Въпросът му бе прекалено официален и учтив, но за щастие Еспиноза не забеляза. Захили се доволно и седна на фалшборда.

– И още как! Да имахме карти, щях да ви науча на някой и друг трик. Как мислите, дали ще ни дадат, ако поискаме!

– Познавате ли картите отзад?

– Това е най-примитивното нещо – махна Еспиноза. – Има некадърници или съвсем начинаещи, които дращят с нокти по картите. Нали знаете, това са съвсем малки драскотини, които вашите пръсти не са в състояние да различат. Аз обаче веднага разбирам и я примамвам свинята в дупката, дето сама си е изрила. Всичко е въпрос на практика. Трябва така да се родиш, върхът на пръстите ти да е фин като уред. Моите закъсмет са такива.

– Наистина ли?

– Съжалявам, че не можем да пробваме.

– Можем да пробваме – каза Кули.

Еспиноза се смая.

– Сеньор, вие сте откраднали отнякъде тесте карти?

Кули въздъхна и окончателно реши да си разкрие картите. Без това няма какво толкова да губи. Засега не могат да зарежат нито него, нито кораба.

– Не става въпрос за карти – каза. – А за бомба.

Еспиноза едва си пое дъх от изненада.

– Това някаква шега ли е?

– Според Лисицата, бомбата е в мен. Тази, за която капитан Немо говори.

– Ами?

Испанецът несъзнателно направи няколко крачки назад.

– Не се плашете, ще гръмна само ако капитан Немо натисне копчето.

– Защо... сте толкова... сигурен?

Кули повтори с безстрастен глас какво му е казал Лисицата. А Лисицата го бива в занаята си, тук съмнение няма.

– И... сега какво... ще стане? – пелтечеше Еспиноза, без да сваля очи от Кули. – Да не би... да искате... нещо...?

– Засега нищо. Засега само искам да се убедя, доколкото човек може да се убеди, че наистина... Разбирате, нали?

Испанецът преглътна и сякаш глътна внезапно връхлетелия го страх. Хвана нежно ръката на Кули.

– Стига да мога да помогна... Само че...

Кули вдигна показалеца си.

– Точно за това бих искал да ви помоля.

– Ама аз не усещам бомбата!

– Капитан Немо каза, че работи с някакъв нов метод, от който практически не остават следи. Видими с просто око следи няма. Ала с ръка

може би могат да се усетят.

Еспиноза изведнъж разбра какво иска от него Кули.

– Значи искате да...?

– Разбира се. Да отидем в кабината ми.

Кули видя, че по лицето на испанеца пробягва сянка, но после разтърси рамене и тръгна към изхода.

– Хайде! Ако е останал белег, макар и стотна част от изпращането на муха, можете да сте спокоен, че ще го намеря. Ама после накъде?

На този въпрос и Кули не можеше да отговори.

Сержант Аш стоеше пред вратата, сякаш тъкмо размисляше дали да се качи на палубата, или да продължи да се разхожда из хладния коридор. Джуди Максвел беше в кабината си, Лисицата също.

Кули си съблече дрехите и легна по корем на леглото.

– Имам чувство, че са го пхнали в гърба ми.

– Откъде знаете? – запита Еспиноза. – И вие ли имате предчувствия като Лисицата?

– Ако на мене ми се наложеше да пхна в някое такова нещо, и аз щях да му го сложа на гърба. И знаете ли защо?

– Не – каза Еспиноза. – Навярно защото... така ще нанесе повече вреда. А... искам да кажа, като избухне.

Кули ритна обувката си и поклати глава.

– Не заради това. Става въпрос за това, че патронът е на най-сигурно място там, където ръката на пациента не стига. Не може да го напипа. Естествено, ако са го сложили достатъчно дълбоко...

Еспиноза потръпна.

– Откъде да започна?

– От главата ми. Не е изключено да е и в мозъка ми. Макар...

– Пресвета Дево и Богородице! – молеше се испанецът. – Добре ще е да замълчите. И отговаряйте само ако ви питам нещо, окей?

– Започвайте, защото ще се мръкне!

Еспиноза присви очи, докато опипваше главата на Кули. Бързо премина по нея, разбърка му косата и спря в основата на врата му. Изсумтя нещо, после започна отново търсенето. Сега вече ръката му се движеше по-бавно; пръстите му, сякаш търсейки жертвата, се промъкваха под кичурите коса и милиметър по милиметър превземаха терена.

– Някой здравата ви е халосал по главата някога – поклати глава Еспиноза.

– Брат ми. С лопатата за въглища. Не можехме да се споразумеем кой от двама ни да запали камината.

– Аха. А това тук... следи от бокс! Какво, да му се не видяло, са правили с вас?

– Сдърпах се с един – рече лаконично Кули.

– Главата ви е като релефна карта. Не е лесно да се ориентира човек. А тук е Големият каньон. Желязна палка ли?

– Окей, по-нататък.

Пъргавите пръсти на Еспиноза пребродиха цялото тяло на Кули. Не подмина и стъпалата. Кули скърцаше със зъби и преглъщаше сълзите си, докато покерджията бърникаше между пръстите му.

Еспиноза спря, въздъхна, изтри потта от челото си и още веднъж повтори всичко.

На извивката между дясното рамо и врата се спря, притвори очи и прекара показалеца и безименния си пръст по кожата на Кули.

– Като че ли го намерих.

Кули потрепера.

– Къде?

– Никак не ми се ще да го натискам, сеньор. Имали ли сте някога нараняване на дясното рамо?

– Доколкото знам, не.

– А тук има един малък белег. Колкото половин копче на риза. И.. наистина е невидимо. Не може да се забележи с око. Навярно и уред не би могъл да го установи – прибави гордо.

Кули се обърна и седна на леглото.

– Напълно ли сте сигурен?

– Главата си залагам.

– Колко дълбоко може да е?

Еспиноза съчувствено поклати глава.

– С опипване едва ли бих могъл да установя. Какво искате да правите?

Кули скочи от леглото и навлече бързо дрехите си.

– Засега нищо. Мога ли да ви помоля да не казвате на мис Максвел нищо?

– Аз зная да си държа езика зад зъбите, сеньор. Въпросът е само каква ще е ползата да пазим голямата тайна?

Това засега и Кули не знаеше.

Малко след обяда камбаният звън ги изпрати по кабините. Смаяни се гледаха един друг, защото досега още не беше се случвало да ги приберат по кабините им през деня.

Както вървяха надолу по стълбата, Кули ги спря.

– Никой от нас не е виждал русия тип! Нека си мислят, че се е побъркал и сам е паднал в морето.

Бързаха по коридора и тъкмо се канеха да влязат в кабините си, когато някой излезе от сянката и застана пред тях.

Беше русият тип.

Джуди Максвел изпищя и сложи ръка пред устата си. Еспиноза се закашля. Лисицата се дръпна назад, Аш протегна отбранително ръка. Само Кули запази хладнокръвие. Обърна се към русия така, сякаш нищо не се беше случило на палубата.

– Надявам се, че сте доволни от нашата покорност?

Русият кимна.

– Капитанът сигурно ще я оцени. Моля, елате с мене в голямата зала.

Обърна се и тръгна пред тях по коридора.

Кули също се обърна и погледна Лисицата. Покерджията едва забележимо поклати глава.

– Исусе! – запелтечи Джуди. – Как е възможно...

Аш стисна ръката ѝ и тя замълча.

В залата, която беше едновременно столова и клуб, ги прие капитан Немо. Беше свеж и чист както винаги. Като изваден от кутия. Или от ковчег.

Капитанът им посочи няколко места. Самият той стоеше прав до малка масичка като на тържествено събрание. Липсваха само каната вода и саксията с цветя на масата.

Немо се усмихна – Кули беше убеден, че усмивката му е програмирана – и се облегна на масичката.

Гласът, с който им заговори, беше мек и приятелски:

– Привет на всички. Позволете ми да изразя задоволството си от разумното ви държание. Не можете да си представите колко неприятности можем да си спестим, ако така хубаво си сътрудничим. Макар че... всъщност едва сега ще навлезем в истински плодотворния етап на нашето сътрудничество. Искам да ви съобщя, че скоро ще започнем обща работа.

– Кога? – попита Кули.

– Скоро. Възможно е... след няколко часа.

В гласа му се таеше известна неувереност, което подтикна инспектора към размисъл. Тъкмо размисляше дали да продължи да кове желязото, да обстреля с нови въпроси капитана, когато Джуди стана и раздразнено го нападна:

– На вас може да ви харесва сътрудничеството, ама на мен не. Ама никак! И няма да правя нищо, докато...

Джуди беше далече, Кули не можеше да стигне до нея, да я предупреди. Притеснен се наведе напред, за да улови погледа на момичето. Какви дяволи са я прихванали? Бяха се уговорили засега да създават впечатление за свършена лоялност.

Капитан Немо наведе глава.

– Докато? Случило ли се е нещо, мис Максвел?

– Случило се е – рече момичето твърдо. – Мис Хауард изчезна. Докато не се върне, няма да ви сътруднича. Дори и в този случай, когато знам, че... това, което вие искате, е в интерес на човечеството.

„Браво – помисли си Кули и доволен се облегна назад. – Джуди знае какво говори.“

Капитан Немо като че ли си отидна.

„Дявол да го вземе – ядосваше се Кули, – мисля за него, като че ли е човек. Може ли една машина да си отидне?“

– За съжаление, мис Максвел... наистина имаме малък проблем с мис Хауард. Не знаехме, а откъде ли можехме да знаем, че не бива да пътува по море. И най-малкото вълнение предизвиква подобни на алергия симптоми. Няколко пъти беше на системи и...

– Вие ще я убие!

Капитан Немо пребледня.

– Как така ще я убием! Ние не сме убийци, мис Максвел. Убийци са тези, които с отпадъци и стотици още хранителни боклуци заплашват бъдещето на човечеството. Животът на мис Хауард не е в опасност. За съжаление не може да вземе участие в програмата ни, защото има нужда от постоянен лекарски контрол и не може да става от леглото... но...

– Лъжете!

– Любезна мис Максвел!

– Искам да я видя! Сигурна съм, че сте я убили и сте я хвърлили в морето!

Кули гледаше напрегнато. Най-напред Джуди, после само капитан Немо. Представа нямаше доколко е съзнателно това, което Джуди правеше, но го правеше прекалено, трябва да се признае...

Капитан Немо пъшкаташе, пристъпваше от крак на крак; безпомощно разтвори ръце, после изведнъж даде правилния отговор. На Кули му заприлича на неподготвен артист, който не си знае ролята и разчита само на суфльора.

– Мила мис Максвел, признавам, че възмущението ви е в известна

степен оправдано. Искрено казано, мис Хауард изненада и нас. Ако знаехме, че до такава степен не понася плаването с кораб, можете да бъдете сигурна, че не бихме я взели с нас. Този, който я е подбрал, е допуснал груба грешка.

– Трябва да я пуснете на свобода!

– Сама знаете, че това е невъзможно. Можем да го направим едва когато завърши акцията ни. Дотогава жалко, но, колкото и неприятности да й създаваме с това, трябва да остане тук на кораба. Помислете за страданията на тези, които живеят край прокълнатото хранилище за смет! Помислете за страданията на идните поколения.

– Искам да я видя! Иначе няма да сътруднича с никого! Кълна се! Ще се кача на палубата и ще се хвърля във водата. Взривявайте ме, ако щете!

В гласа ѝ звучеше напреднала степен на истерия. Кули потрепера. Пак го обля ужасът, че Джуди навярно не играе, а наистина е на ръба на нервен пристъп.

Капитан Немо клюмна глава, запелтечи, запристъпва от крак на крак, поколеба се. После изведнъж лицето му се проясни; погледът му излъчи разум.

– Ако това е единственият ви проблем, мис Максвел, естествено, че може да видите мис Хауард.

– Къде е?

– В стаята за болни. Желаете ли да ви заведем?

– Естествено.

– Добре. Дотогава господа...

Джуди посочи към Кули.

– И той ще дойде с мен.

– Ама...

Джуди стоеше с пръст към Кули и по лицето ѝ се четеше такава решителност, че капитан Немо пак се обърка. Запелтечи, клюмна глава, а няколко секунди по-късно се повтори метаморфозата на лицето му.

– Естествено, мистър Кули може да дойде – рече просто, сякаш това беше най-естественото нещо на света. – Друг иска ли да види мис Хауард?

Лисицата кимна отрицателно, Еспиноза си играеше с пръстите си, само Аш показа известен интерес, ала Кули го изгледа и сержантът обърна глава с отегчено лице.

Капитан Немо се отдръпна от масата.

– Последвайте ме, моля.

Русият тип остана неподвижен, с кръстосани ръце до вратата.

Начело на процесията вървеше капитан Немо. Вървеше с провлачена стъпка, поклащайки се леко като истински морски вълк.

Когато стигнаха до входа на втората палуба, спря.

– Естествено, това е изключение да слезете тук. Без разрешение и през ум да не ви минава да посетите мис Хауард!

Кули нарочно не гледаше към горната част на рамката на вратата, където бяха скрити индикаторите. Нарочно провлачи крака си през отвора, ала не чу някъде да се обади аларма.

Пред една от каютите капитан Немо им направи знак да спрат, на вратата имаше голяма колкото кутия за обувки табела с червен кръст.

– Заповядайте. Пристигнахме.

Джуди и Кули кръстосаха погледи. Снощи бяха претърсили и тая стая и вътре не намериха никого... и табелата не висеше на вратата...

– Кога настанихте тук мис Хауард? – попита Джуди.

– Когато положението ѝ се влоши – заобиколи въпроса капитан Немо.

Вдигна ръка към вратата и тихо почука.

– Моля – рече отвътре хладен женски глас.

Капитан Немо хвана бравата и отвори вратата.

Мис Хауард лежеше в легло в стаята, където снощи още нямаше легло. До крака ѝ висеше болничен картон, до нея беше поставена масичка със система, лекарства, подлога.

И една медицинска сестра, която в момента четеше книга. Сестрата с бялата касинка вдигна намусено глава, сякаш я бяха прекъснали на най-интересното място в книгата.

– Как е болната, Люси?

– Състоянието ѝ е задоволително – каза със съдржана любезност, насилвайки се да се усмихне с административна усмивка.

Джуди приседна на леглото на мис Хауард.

– Как си, Кети?

Момичето беше бледо и измъчено. По тънката ѝ бяла кожа прозираха сини вени.

– Благодаря ти, Джуди. Сравнително добре. А вие?

Кули се наведе над леглото.

– Чудесно, Кети, чудесно. Дойдохме само да ви видим...

После с две големи крачки се намери при сестрата.

– Вие как се казвате, миличка?

Тръпки го побиха, когато леденосиният чифт очи се срещна с

неговите.

Кули пое дълбоко въздух, протегна ръка и уципа сестрата по задника.

Колкото и да внимаваше, не можа да проследи движението на собственичката на сините очи. Докато се усети, китката му беше в стоманените клещи и ужасна сила го натискаше към земята. Момичето се изви сиваше над него; блясъкът на ледените неприязнени очи проникна чак до мозъка му.

Изохка и се свлече на земята. Почувства, че само миг и ще се строят и двете му китки. Викове стигнаха до него през мъглата на болката.

– Люси!

Двама извикаха, ужасено и заплашително.

Капитан Немо и мис Хауард.

Капитан Немо скочи към момичето и го отблъсна от Кули. Момичето залитна и се блъсна в стената. Трябва здраво да си беше ударила главата, защото, когато се обърна към тях, погледът ѝ беше мътен. Гърдите ѝ се повдигаха и от устата ѝ излизаха само накъсани части от думи.

– Ка... ка... ку... кук...

Капитан Немо хвана Кули за ръката.

– Хайде!

– Как ще я оставим сама с тази... – вкопчи се Джуди в леглото. – Аз не...

Капитан Немо я хвана и с едно-единствено движение я отскубна от леглото.

– Нищо няма да ѝ се случи – изсъска. – На Люси ѝ прилоша... веднага ще дойде... друга...

Неочаквано Кати заговори със смел и силен глас:

– Не се страхувайте, Джуди... аз все някак ще се оправя. По-скоро себе си пазете! Пазете себе си!

Когато капитан Немо затръшна вратата, тя още викаше.

Капитан Немо ги заведе на третата палуба. Лисицата хвърли поглед на Кули, когато минаваха край индикаторите. Кули вдигна вежди, Еспиноза захапа устни.

Русият мъж с хладния поглед крачеше непосредствено след Джуди. На въпросителния поглед на Кули Лисицата едва забележимо поклати глава.

След третата палуба капитанът продължи да ги води надолу. Кули си мислеше, че трябва да са точно под онази зала, от която миналата

вечер към тях се изля порой от измъчени от болка гласове, когато капитан Немо спря и показа към издигащата се пред тях желязна врата.

– Тук ще е работното ви място.

Вратата пред тях се разтвори.

Сякаш бяха попаднали в студио за синхрон на някой от холивудските производители на мечти. Едната стена почти изцяло бе заета от огромен екран. По ъглите стояха магнетофони, апаратура за звуков монтаж, електронни уреди. Срещу екрана имаше подиум, широк два метра и също толкова дълъг. На свободното пространство между екрана и подиума бяха артистично разхвърляни десетина-петнайсет стола.

Капитан Немо седна и даде знак и те да се настанят. Русият тип кръстоса ръце пред гърдите си и се облегна на стената непосредствено до вратата.

Преди още капитанът да започне да говори, Кули обходи терена с поглед. Залата нямаше прозорци, от което заключи, че навярно са под нивото на морето. Неоновы тръби, покрити с решетки, пръскаха светлина от тавана. На стената срещу екрана видях малки, наредени един до друг отвори.

– Както виждате, мис Максвел и господа, на стената има прожекционен екран. Преди да ви дам каквито и да било разяснения, гледайте, моля ви, един филм. Не е дълъг и смятам, че ще е поучителен за всички нас.

Невидимият механик, който сякаш четеше мислите на Немо или чуваше гласа му, загаси осветлението. Спусна се черна нощ. Няколко секунди по-късно обаче екранът се освети. Кули се обърна назад. Тръгвайки от едно от малките прозорчета, с тъмнината се преборваше силен светлинен лъч и на екрана се появиха първите кадри.

Снимките бяха направени от самолет или от хеликоптер: кръстосваше околността от неколкостотин метра височина. Накъдето и да се обърнеш, отдолу се разстилаха в пълен разкош гребените на девствени гори. Вятър извиваше елегантните стволоче на палмите, а в една равнина, покрита с храсти и висока трева, местност от типа на саваните, стадо слонове се беше отправило към близката река.

– Това, което виждате, е местността Махарашвар – каза капитанът. – Снимките са въздушни. Горите и слоновете са в кадър, защото само така можем да получим разрешение за снимане – като се представихме за автори на филм за живота на слоновете. В крайна сметка, добре че така стана. Вижда се, колко е богата природата в околностите на Махарашвар.

– Къде се намира Махарашвар? – попита Кули.

На следващите кадри се виждаше главната улица на малко градче. Деца надничаха в камерата: бяха окъсани и мръсни, ала очите им блестяха весело; едното от тях закачливо правеше уши на главата на друго дете.

Виждаше се, че бързащите по улицата мъже и жени внимателно обикалят оператора. Нямаше нито един, който да отмине без приятелска усмивка. Един мъж с дълга брада, вероятно сингх, поглади брадата си и, показвайки бели като сняг зъби, се засмя в камерата.

– Жизнени и достойни за обич – рече капитан Немо. – Не знаят какво ги очаква. Не знаят, че под тях е поставена адска машина, която всеки момент може да избухне.

"Както мен, да му се не видяло! – помисли съкрушено Кули, докато внимателно наблюдаваше филма. Камерата премина през цялата улица, понякога в далечината се виждаше как преминава кола, но не показва никакъв надпис; нито на магазин, нито на колонка за обяви. Сякаш в градчето не познаваха буквите.

След един добър монтаж се намериха извън градчето.

– Сега добре внимавайте! – повиши глас капитан Немо. – Това, което ще видите, е въпросният склад с отрови...

На следващия кадър се виждаше дълга няколко километра долина, заобиколена от планини, или по-скоро – високи хълмове.

– Тази днес вече суха долина се е образувала някъде през третичния период – рече капитанът. – Поне това са предположенията на учените. Най-отдолу, на неколкостотин метра дълбочина се простира дебел глинест пласт, който притежава добре известни водоизолационни свойства.

Кули си представи, че е зад камерата, която се приближаваше към долината. Къде, по дяволите, трябваше да е застанал, за да може от толкова високо да обхване цялата околност?

Сега камерата бродеше из долината. Съдейки по треперенето ѝ, не беше закрепена. Изведнъж спря и се фокусира върху една умряла мишка или някакво подобно животно. Малкият сив гризач лежеше мъртъв под бодлив храст с опашка, промушена между двата задни крака и с оголени остри зъби. После камерата показва още една мишка, после още една, накрая вече се виждаха стотици. Сякаш долината беше гробище за мишки.

– Така започна всичко – чува гласа на капитан Немо. – Отначало загинаха дребните гризачи. После...

Капитанът замълча и измежду храстите се показва един мъртъв

тигър. Беше твърде голям и някак не вървеше да лежи сред бодливите храсти на саваната.

– Вероятно не знаете, че тигрите понякога, когато са гладни, ядат дребни гризачи. Отровата минава по хранителната верига. Човекът наистина не яде тигри, ала мишките ги ядат и свинете.

– Доколкото знам, индийците не ядат свинско – рече Аш.

– Така е. Ала растенията всмукват от отровата. Вижте и следващите кадри!

Камерата напусна долината и показа главната улица на едно село. Тук вече авторите на филма не бяха наобиколени от смеещи се деца; те лежаха уморени под сянката на палмите, по лицата им лазеха мухи и малките със стърчащи ребра нямаха сили дори да ги отпъдят. Огромните им черни очи гледаха диво в оптиката. Защо позволявате това, хора?

Кули гледаше сцените неподвижно. Чак докато не се появи една камила. С потекли лиги мина надлъж по улицата, а на гърбицата ѝ бе вързан мръсен вързоп.

Инспекторът се вгледа в камилата, след което беззвучно и облекчено се засмя.

Разбра, че записът е фалшификат от началото до края.

Когато електричеството светна, капитан Немо разходи пронизителен поглед по тях. Едва ли е бил удовлетворен от това, което е видял, защото разтвори ръце, оправдавайки се.

– Гробището с отровата се охранява строго. Заловят ли някого, убиват го на място. Не е лесно да се промъкнеш с камера. Ала не това е важно. Показах ви тези снимки, за да подчертая, което вече ви казах. В Махарашвар се извършва най-голямото престъпление срещу човечеството от праисторически времена до днес. Нашата задача е да го спрем. А сега – дължа ви едно признание...

Почеса се по главата, сякаш се затрудняваше да говори.

– Когато за пръв път говорихме за вашата задача, ви казах, че приятелите ми, хм... трябва да ги научите на определени правила на поведение. Така ли беше?

Джуди Максвел кимна неуверено.

– И така, трябва да призная, че тогава не ви казах цялата истина. Искah да свикнете с кораба, преди да узнаете вашата задача.

– Мадоно, какво още ни чака? – замоли се Еспиноза.

– Не бива да се притеснявате – усмихна се капитанът. – Не съм премълчал пред вас нищо, което да промени същността на нещата. Там е въпросът, че приятелите ми...

– Нямайте си приятели, а? – рече с подчертана злонамереност в гласа Лисицата.

– Как да нямам – Виждаше, че дори не се опитва да разбере иронията, скрита в думите на Лисицата. – Положението е такова, че... не точно поведението на приятелите ми трябва да се оправя.

– А какво? – запита подозрително Кули.

– Нека преди това да ви разкажа нещо – вдигна глава Немо, – което за жалост или по-скоро за късмет не мога да илюстрирам с филмов запис. Някъде в Европа бе създадено Дружество за защита на околната среда, което... възложи на няколко свои членове да отидат в Индия и да опитат да съберат документи, да направят снимки, филми, да намерят доказателства, които да докажат този международен заговор. Намериха се трийсет доброволци: млади жени и мъже, които, разделени на няколко групи, заминаха за Махарашвар. Не искам да ви отегчавам с подробности, ала всички пристигнаха в околностите на отровното сметище и започнаха работа. И се оказаха в капан...

– Изловиха ли ги? – попита Еспиноза.

– Не. Попаднаха в капана на отровното езеро. Промъкнали се с риск за живота си в строго охраняваната зона, те се заеха с работа, за която, честно казано, ние, от международния комитет, не бяхме дали разрешение...

– Хм. Започна да става интересно – измърмори Кули.

– Решили да вземат проба от отровния резервоар. Да направят записи не само за въздействието на отровата, а и за самата отрова. Представа са нямали с каква опасна работа се заемат. При това без никаква защитна техника. Те нямаха нищо друго освен няколко лопати.

Лисицата погледна към Кули и му намигна.

– После... още преди да стигнат до отровното езеро, всички се разболяха. Сред тях е имало един, който е бил по-слабо засегнат от изпаренията на отровата и с негова помощ са успели да се доберат до Махарашвар. Ние, от комитета, по това време вече подозирахме, че групата е започнала един вид самостоятелна неразрешена акция и се е оказала в беда, затова... се отправихме към Индия. За щастие властите не бяха надушили нещата, тъй като в околността тъкмо върлуваше епидемия от менингит. Всички бяха убедени, че чуждестранните туристи са се заразили от епидемията. Не без трудности успяхме да ги изведем от страната.

– Слава Богу! – каза Джуди.

Капитан Немо сведе очи към земята.

– Всички бяхме щастливи, аз също. Няма защо да подчертавам, че и аз също взех участие в спасителната акция. После изведнъж, така да се каже, над радостта ни надвиснаха облаци.

Немо вдигна глава и погледна Кули в очите.

– Когато ги взехме, оказа се, че всички имат сериозни нарушения на здравето. И, както изглежда, трайни. Колкото и да се стараехме да ги излекуваме, не успяхме. Засега няма лекарство, което може да реши проблемите им. Това е причината, поради която... ви доведох тук.

– Значи каквото сте ни казали досега, всичко е лъжа ли? – осведоми се Лисицата.

– За нищо на света! – запротестира капитанът. – Ако вие ги сложите в ред, те ще са тези, които по-късно ще преговарят с правителствата и с различните международни стопански организации. Вие трябва да ги научите как да се държат при такива преговори, както вече говорихме.

Кули присви очи.

– Ако добре ви разбирам, капитане, вашите... хм... другари са болни.

– Така е.

– Само че мис Максвел е единственият лекар между нас, макар че и тя е психолог и не вярвам да може да направи операция на мозъка.

Капитан Немо се усмихна.

– Не става въпрос за това. Специалистите вече опитаха всичко.

– И?

– Отказаха се от тях.

– Ще умрат ли? – запита със съответния ужас момичето.

– Няма да умрат. Живи са и ще живеят. Ала имат трайни мозъчни увреждания. А мозъчните клетки, както знаете, не регенерират. Една част от мозъка им е мъртва.

– Господи! – рече Кули. – В какво се изразява болестта им?

– В частична, но по-скоро пълна амнезия. Не знаят кои са, не знаят кои са били, не знаят защо са на тоя свят. Единственото, което постигнахме, е това, че всички искат да живеят.

– Чист късмет – рече Лисицата и си помисли за редицата ковчези, пълни с лед.

– И... не само искат да живеят, а и да си върнат някогашното аз. Не забравяйте, повечето имат близки: съпруг, съпруга, деца, родители. Биха искали те нищо да не забележат от това, което се е случило с тях. Искат да останат и занаят пред любещи съпрузи, деца, сътрудници.

Замълча, изчака въздействието на паузата, после продължи:

– Вашата задача е отново да изпълните с букви измития до бяло лист на мозъка им. Да го изпишете с информация.

Кули само дето не се изсмя.

– Но това е невъзможно, капитане! Ние никога не сме ги познавали!

Капитанът пак се усмихна.

– Изчакайте края, мистър Кули! Вие няма да започнете работата по регенерацията им. За вас е останала само фината работа. Предаването на информацията вече е станало. Всеки един от страдащите от амнезия вече знае кой е, напълно наясно е със старите си навици, познанства, знае даже навичите на любимите си хора. Бих могъл да ги оприлича на чужди агенти, чиято задача е да заемат мястото на изчезнали лица. Дълго време набираха необходимата за това информация... Има обаче още много фина работа. Вие се отличавате с наблюдателност и финес на усещанията. Слава Богу, че съдбата доведе сред нас мистър Лисица и мистър Аш, макар и против волята ни!

– Моето мнение е съвсем друго! – измърмори Лисицата.

– Задачата е ясна, капитане. Само че е напълно неосъществима.

– Защо, мистър Кули?

– Затова, капитане, защото ние никога не сме ги познавали. Как бихме могли да им придадем качества, навици, които някога са имали, ала ние не ги знаем. Иначе казано, трябва да им налеем непознати за нас качества. Как ще стане тая работа, капитане?

Немо се обърна към прожекционния екран.

– Старите им качества не са ни съвсем непознати, мистър Кули. Вашата работа ще бъде само да проверите дали... копие е свършено и къде има грешка. Моля, наблюдавайте екрана!

Светлината загасна и платното на екрана се освети.

За разлика от предишните кадри този филм трябва да е бил правен в Европа или Америка: виждаше се по зелените градини, сред които се извисяваха разклащани от лек ветрец борчета и хвойна. В градината на червено боядисана къща слабо русо момиче се смееше пред камерата и правеше с ръцете си движения, сякаш искаше да изгони снимация. Черно кученце с големи уши изскочи от една врата и се спусна към камерата. Картината се разклати, от което можеше да се заключи, че кучето е скочило върху снимация. Момичето се смееше и извика нещо на кучето.

Кадърът внезапно спря.

– Добре ли наблюдавахте записа? – чува гласа на капитан Немо. – Моля разгледайте го по-внимателно!

Кули, който имаше огромен опит в изучаването на снимки на изчезнали лица, за момент запечата в мозъка си всяка черта на момичето.

Осветлението светна.

Капитан Немо се изправи и се обърна към вратата.

Желязната врата безшумно се отвори и в процепа се появи предишното момиче. Момичето от екрана.

Мина с усмивка край тях, отиде до подиума, качи се на него и, обръщайки се към тях, се усмихна мило.

– Аз съм Елизабет Абрамс. Вие знаете всичко за мен. Много, много ви моля, помогнете ми!

Джуди, колкото и да се стараше да потисне изтръгващия се от нея писък, само наполовина успя.

Миналата нощ същото момиче бе все още в един от ковчезите: мъртва, сред леда.

IV. КРАЯТ НА ИГРАТА

Бирмингам. 11 юни

Уормуотър нервно пушеше лулата си и размишляваше дали някога е мразел толкова някого, както този американец тук, срещу него. Изпусна елегантно кръгче дим, погледна го през него и през това време се засили убеждението му, че не е. Даже и покойната си тъща понасяше по-добре.

А Майкъл Джексън правеше всичко, за да го заобичат. Обръщаше настрана дулото на пистолета си, ако го чистеше – а той го търкаше непрекъснато всеки миг от денонощието, – не си залепваше дъвката по стената – освен ако не забравеше, че е заобиколен от добре възпитани английски господа.

И все пак трябваше да признае, че Джексън имаше и свестни идеи, както например историята с обявата. Отделен въпрос е ще имат ли в крайна сметка полза от това.

Уормуотър тъкмо си мислеше, че би могъл да смени лулата с дъвка, ще я раздъвче и ще я пхне в дулото на пистолета на Джексън. Как ли ще я извади оттам? Дали с пръст?

Вратата се отвори и Кули се напъха през нея.

Застана срещу главния инспектор, но после тъжно махна с ръка.

– Тъкмо исках да ви попитам дали има нещо ново.

Свечеряваше се; ярките цветове на запалените неонов светлини надничаха от прозореца. Гъст неприятен дъжд удряше по стъклото, вятърът донесе откъм пристанището пронизителния вой на сирена.

Джексън с интерес вдигна поглед от оръжието си.

– Какво пак? – запита. – Вали, а? Тук винаги ли вали?

Уормуотър въздъхна и се запита колко ли ще получи, ако му вземе пистолета и го застреля.

– Вечерта беше средно добра – каза Кули и закачи мократа си връхна дреха на закачалката. – Жалко, че нямам по-голяма роля.

Американецът вдигна глава.

– Какво играете?

– Аз съм първият благородник.

– Нещо криминално ли е? Още не съм го гледал.

– Шекспир. Хенри VIII. „О, скръбна сцена! Мисля, сър, че много проклетия ще паднат върху тези, които са виновни за нея!“ Как ви

харесва?

– Бива. Ако добре съм разбрал, все пак е нещо криминално.

– Ами в известен смисъл несъмнено е това – отстъпи Кули. – Има ли нещо ново?

Уормуотър допуши лулата си. Ако още веднъж някой попита има ли нещо ново, ще стане, ще отиде до него и небрежно, без каквото и да било усилие, с усмивка, ще му избодне окоето. После ще си обърше ръката с кърпичка и сам ще го попита...

Вратата се отвори. Берни си пхна мустака.

– Има ли нещо ново, господине?

Очите на Уормуотър се замъглиха, бръкна в джоба си да провери на място ли е носната му кърпичка, в която накрая ще си избърше ръката, остави лулата си и тъкмо искаше да се изправи, за да направи няколко колебливи крачки в посока към Берни, когато той се ухили.

– Аз имам, господине. Не се чудете, ако ви потърсят по телефона и...

Телефонът нетърпеливо извъня. Инспектор Уормуотър пусна кърпичката си и вяло вдигна слушалката.

Слуша няколко секунди, после пребледнял, погледна към Джексън.

– Да, тук е. Ще го уведомя, господине. Няма да мърдаме от телефона. Естествено, господине. Искаме незабавна информация.

Берни се стовари на един стол, а по лицето му се разливаше доволен усмивка.

– Намерих ги, господине. По-точно те ме намериха. Американските защитници на околната среда.

Тъй като трите чифта очи го гледаха с любопитство, Берни щастливо поглади мустак.

– Установих връзка с пазителите на околната среда почти във всички страни, а където има – и със съответното министерство, освен това, естествено, и с Интерпол.

– Господи! – изтри челото си Уормуотър. – Кой ви разреши, Берни?

– Ама нали вие казахте, господине, че от Южния до Северния полюс...

– Така се казва, Берни! Това е поговорка.

– С поговорки, господине, няма да хванем птичето!

Уормуотър затвори очи.

– Разказвайте.

– Обади се Блекстон, господине.

– Кой е той?

– Това е град, господине. В Съединените щати, на западния бряг, близо до канадската граница. Четиринайсет хиляди жители, броят на автомобилите...

– Броят на автомобилите и на кучетата в момента не ме интересува. По-скоро кажете защо се обади Блекстон.

– Нещата стоят така, господине, че групите на американските природозащитници са в постоянна връзка помежду си посредством централен компютър. Ако някоя от групите забележи някоя аномалия...

– Какво?

– Замърсяване. Ако някъде се нарушат екологичните норми, веднага съобщават на полицията и на централния компютър. В изчислителната машина се съхраняват всички данни години назад.

– Значи, Берни, вие сте влязъл във връзка с този централен компютър?

– Така е, господине. Естествено, за сметка на отдела. Компютърът ми даде цял куп информации. Между другото и за Блекстон.

– И тогава вие?

– Подбрах ги, господине?

– Аха. И какво, да му се не видяло, е станало в Блекстон?

– Никой не знае точно, господине. Във всеки случай има една средно голяма атомна електроцентрала, която е собственост на частна фирма. Естествено, работи под контрола на Международната асоциация за атомна енергия. Не можах да разбера кой я ръководи, ала, ако се окаже вярно...

– По-нататък!

– Преди няколко месеца в рекичката, в която се влива охлаждащата вода на Блекстонската централа, радиоактивността се е повишила. Зелените веднага са забелязали и са съобщили в центъра. От Вашингтон се е готвела да тръгне някаква комисия за разследване на случая, но, докато тръгне, радиоактивността е паднала в нормалните си граници.

– Значи?

– Управлението на централата писмено е уведомило Вашингтон и асоциацията, че поради човешка небрежност радиоактивността на водата се е повишила. Пробил се е някакъв филтър или кой знае какво. Не ги разбирам тия неща, господине.

– И тогава?

– Поправили са грешката. Закърпили са филтъра. Пък и данните не са били толкова опасни. Високи, но не толкова. Не се е наложило да вземат особени мерки.

– А зелените?

– Успокоили са се. Преговаряли са с директора, който е обещал, че в бъдеще няма да се повтори... вярно, че са искали да говорят и с този човек, който е допуснал аварията; значи как така е допуснал да се пробие филтърът или там какво. Ама не успели, господине.

– Стоп – каза Уормуотър. – Защо са искали да говорят с него?

– За да се успокоят. Директорът всъщност не е знаел точно какво е станало... или поне не е могъл компетентно да обясни. Тъй като в групата на зелените работят и инженери, занимаващи се с атомни изследвания, искали се да разговарят с някой специалист. Само че...

Американецът духна в дулото на пистолета си и напрегнато се заслуша в думите на Берни.

– Само че инженерът, някакъв Карпентер, се самоубил. При това много зрелищно.

– Как така зрелищно?

– Качил се на върха на един комин и скочил от цели петдесет метра пред очите на огромна тъпна хора.

– Да му се не видяло! – каза Уормуотър и натъпка лулата си. Обля го приятното чувство, което преминава през кучето, когато вижда крачола на панталона, в който ще се вкопчи.

– Типът, както вече ви казах, господине, скочил от комина. Умрял. Тъй като бил самотен човек, фирмата го погребала. После обаче започнали да се носят слухове, че Карпентер е бил убит. Не се е самоубил, както си мислели, а някой го бил блъснал отгоре. Според зелените искали той да стане изкупителна жертва за случилото се, той обаче не искал и да чуе за поемане на отговорността.

– Доста е объркана тази работа – отбеляза Кули.

– Несъмнено. Но продължавам. Зелените са упорити хора, не са оставили нещата така. Тъй като вече не можели да се хванат за това, че данните за охладителната вода са високи, защото те се върнали на нормалното си ниво и нямало поражения в околната среда, взели вместо това да разправят, че управлението заплашва със смърт всеки, който не сътрудничи за прикриване на аварията. Трябва да отбележа, господа, че спорът се е водил извън портите, тъй като в района на централата никой не е имал право да пристъпи. И сега внимавайте, господа! Зелените получили разрешение от местния шериф да ексхумират тялото на инженер Карпентер.

– Господи! – каза Уормуотър. – В какво сте се забъркали, Берни?

– Ексхумацията е била извършена... и сега, дръжте се, господине!

– Държа се!

– В гроба нямало нищо.

– Как така нищо?

– Нямало го тялото на Карпентер.

– Че къде, по дяволите, ще бъде?

– Ами, това е, господине! Никой не знае. Тъй като, когато шерифът дал разрешението за ексхумация, същата вечер хулигани безчинствали из гробището. Изпочупили няколко гроба и разменили труповете. По онези места такива неща не са рядкост. Затова зелените искат да въведат задължителна кремация, ала тази област е силно католическа, господине, и...

– По същество, Берни, по същество!

– Значи, тялото изчезнало. Намерили само ковчега. И, господине...

Берни преглътна, чак адамовата му ябълка изпука.

– Говорете, за Бога, не чакайте да ви измъкват всяка дума от устата!

– Ами, господине, ковчегът просто се пръскал от радиоактивност.

Уредите тракали като влак по счупени релси.

Смаяно се спогледаха. Опитаха се да подредят информацията, но засега работата не ставаше.

– Унищожили ковчега. И нещата щели да се потулят, ако из града не се появил един в състояние на амок.

– На амок?

– Да, господине.

– И... какво правел, Берни?

– Тичал. Напред-назад. Влизал в магазините, обръщал се, изскачал оттам, чупел това-онова, на на хората не посягал. После... потрошил една кола.

– Искате да кажете, че я е откраднал ли?

– Не, господине. Вече е била издадена заповед за залавянето му и половината град го търсел. Притиснали го край една бензиностанция и тогава той вдигнал един спръл да зарежда фолксваген и го запратил към полицията. Само Господ е помогнал да не избухне цялата околност.

Джексън подсвирна.

– Тоя тип е вдигнал цяла кола?

– И я е хвърлил към бензиноколонките – повтори Берни.

– После?

– Избягал. Повече никога не го видели. След като изчезнал от града, изчислили пораженията, които нанесъл. Шерифът и хората му не искали да вярват на очите си. Небрежно накъсвал вериги, с които

преграждали пътищата, в склада на един магазин извадил от стената желязна врата, която е могла да бъде издърпана оттам единствено с товарна кола, такива ми ти работи.

Кули скочи и потупа главния инспектор.

– Това е нашият човек, инспекторе!

Уормуотър подръпваше от лулата си и мислеше. Тъй като не каза нищо, Берни продължи:

– Из града се разнесъл слух, че човекът с амок не е човек, а...

– Синът на Франкенщайн. Модерно чудовище.

– Честно казано, това вече и на мен ми мина през ума – каза Кули.

– Според зелените опитният реактор или институт е бил във връзка с друго предприятие, където произвеждат промишлени работи за атомни централи. Манипулатори, работи за почистване и така нататък. Според зелените двете предприятия се ръководят от една и съща надзорна комисия. А това означава, господине, че макар и да са две предприятия, те са собственост на една и съща финансова групировка.

– По-нататък!

– Ами... делото е стигнало дотук, господине. В атомната централа данните са нормални, замърсяването на околната среда е спряло, ковчегът е унищожен, трупът не е намерен; може да са го сложили в някой чужд гроб. Цялото гробище не може да се разрови заради един изчезнал труп... Що се отнася до тоя с амока, изпарил се е като камфор. И все пак зелените са убедени, че нещо се е случило в централата. Някоя свинщина. И то голяма свинщина.

– Спрете за малко, Берни – прекъсна го Кули. – Какво са узнали зелените за фабриката с работи?

– Не повече от това, което казах. Подозират, че произвеждат промишлени работи за опасните заводи на Щатите. Говори се, че инженерите са успели да разработят робот – андроид, – който досущ прилича на човек. И че тоя с амока е бил такъв робот. Може и да е излязъл от контрола им...

– Кои работят в централата и в изследователския институт, дявол да го вземе. Добре ще е най-сетне да изясним кои работят там, Берни?

– Ще се учудите, господине. Чужденци са до един.

– Значи тук са сключвали договор изчезналите атомни физици – изръмжа Кули. – Не в Канада, нито в Австралия...

– Скоро ще се убедим в това – каза Уормуотър. – Службата за имигранти проверява в момента влизането им. Успя ли някой да говори с тях?

– Не, господине. Предприятието в момента не работи.

– Как така? – надвеси се напред Уормуотър.

– На всеки две години е необходимо да правят задължителен основен ремонт. Всъщност изтеглили са го точно с година заради пробития филтър. Всички служители до един са в отпуска.

– По дяволите. За колко време?

– За шест месеца, господине. Предприятието им плаща отпуската.

– Кой работи в момента в централата?

– Работници по поддръжката. Не са постоянни служители. Тъкмо вчера зелените са могли да разгледат централата. Всичко изглежда в пълен ред, радиоактивността никъде не надвишава нормата. Нещата са окей, господине.

– А другото предприятие? Където произвеждат роботите?

– Там никой не може да влезе. Докато прокурорът не издаде заповед за обиск, никой не може да пристъпи. Само защото някакъв в амок е строшил паркирана на бензиностанция кола ли? Фирмата, естествено, отече да има нещо общо с типа. Толкова, господине.

Уормуотър мълчеше и ровеше в лулата си.

– Доближихме ли се до загадката, господине? – попита Кули.

Главният инспектор кимна.

– Все светии! Само дете не знам колко сме се приближили.

– А... брат ми?

Уормуотър хвърли съжалителен поглед към артиста и стана.

– Бог да е милостив с него, Кули. Навярно само той може да му помогне...

На кораба. 11 юни

Стояха на палубата, облегнати на фалшборда. Вдишваха чистия въздух като наркомани, които дълго време не са вкутали сладникавия пушек на лулата с опиум.

– Колко е по-хубаво тук, отколкото там долу! – въздъхна Джуди. – Никога не съм предполагала, че ще ми се случи така да мечтая за въздух.

Кули нежно я прегърна, без да се притеснява дали другите ще забележат или не. Естествено, всички забелязаха. Лицето на Еспиноза остана неподвижно, сякаш играеше, Лисицата не се заинтересува от случая, само Аш потри доволно ръце.

Лисицата изчака Кули да पुсне момичето.

– Слушай, Цигу, такава... не знам забелязахте ли, мистър Кули, че тези записи, как да се изразя...

- Са фалшификати – улучи Еспиноза от раз.
Лисицата се смая.
- И го казвате точно вие? Откъде по дяволите...
- Тази долина... където са направени снимките, бас държа, че е в Испания!
- В Испания ли?
- Покерджията вдигна рамене.
- Веднъж като дете придружавах един тип, който колекционираше растения. Три месеца обикалях с него из страната. И много неща научих за растенията. Например това, че има едно малко синьо цвете, което расте само на Иберийския полуостров, никъде другаде по света. Това цвете видях край измрелите полски мишки.
- А тези животни?
- Най-обикновени полски мишки. Има ги с милиони. Не е трудно да се избият стотина и да се създаде впечатление, че са изпукали от отровното сметище, което уж се намира под долината.
- Кажете, а тигри има ли в Испания? Сред сините цветя?
- Еспиноза се почеса по главата.
- Ами от тях точно няма. Ама който има пари, може да си намери тигър и в Испания. Дали ще е жив или умрял, все едно.
- А, вие? Какво е вашето мнение?
- Ами... първите кадри са от Индия, в това няма съмнение. Макар и да е странно, че никъде не се вижда никакъв надпис. Може да са снимани навсякъде, не само в Махарашвар.
- И къде въобще е този Махарашвар? – попита Джуди Максвел.
- Капитанът като че ли каза, че е в Средна Индия.
- Момичето замислено поклати глава.
- Доста добре познавам Индия. Била съм много пъти в Делхи, Калкута, Бомбай, но за такъв град не съм чувала.
- Това не доказва нищо – прецени Еспиноза. – И аз познавам Испания като дланта си, ала пак попадам понякога на такива села, които ги няма даже на картата.
- Кули се ухили.
- Да предположим, че Махарашвар съществува. Или какъвто и да е градец, под който се разстила отровното езеро. Да предположим. Макар че кадрите с измъчените гладуващи деца едва ли са индийски.
- Какво искате да кажете, господине? – попита Аш.
- Забелязахте ли най-напред лицата им? Въобще не бяха индийски.
- В Индия има различни раси – каза Джуди.

- Вярно е. Ала има само един вид камила. Където въобще има.
- Как така камила? – смая се Лисицата.
- Не обърнахте ли внимание на камилата?
- Честно казано, не. Всъщност спомням си, че имаше някаква камила. Какво интересно имаше в нея?
- Можете ли да си я спомните?
- Смътно.
- Колко гърбици имаше?
- Лисицата притвори очи.
- Ами... една.
- Беше едногърба камила – присъедини се към Лисицата и Еспиноза.
- Дромадер както ѝ казват.
- Ами това е – каза Кули. – Това е проблемът. Защото в Азия има само двугърби камили.
- Лисицата подсвирна с уста.
- Сигурен ли сте?
- Напълно съм сигурен. Както и в това, че филмът е монтаж от различни филми.
- Спор няма – каза Лисицата. – Усетих и разликата в качеството на отделните части. Не са снимани с един и същи филм. Сега, като ми казвате, сигурен съм, че например онази част, на която се виждаха умрелите полски мишки, е направена върху друг материал, различен от този, на който се виждаха камилата и онези нещастни деца.
- Какво имате предвид? – попита Аш.
- Това, което казвам. Единият е сниман, да речем, на Агфа, а другият на Фуджиколор.
- Как, да му се не видяло, забелязвате такива неща? – завъртя глава с признание сержантът.
- Трябва да се родиш за това – рече скромно Лисицата.
- Момичето нервно удари по фалшборда.
- Значи ни мамят! Няма отровно сметище и най-вероятно няма и Махарашвар. Но ние сме тук, на кораба, заедно с тези андроида. Вече не смея да попитам какво ли искат те от нас.
- А това е ясно – каза Кули. – Искат да придадем самоличност на куклите им. Ако можем.
- Да де, но защо?
- Искат да ги използват.
- По дяволите, това и аз го знам!
- Засега само в това сме сигурни. Както и в това, че въпреки

огромната си сила и отровата, която всичко изпарява, не са ненараними. Имаме вече много примери за това, че могат да им откажат бурмите. Не потърсиха и русия, който изчезна.

– Направили са си по-скоро нов – каза Лисицата. – Помислили са, че се е побъркал и е скочил във водата.

– Господи! – простена Джуди. – Като в роман на ужасите. Всъщност... може би после искат да убият и нас?

Гледаха към водата, сякаш не бяха чули въпроса. А го чува, даже много добре...

– Дали не са терористи? – размишляваше Еспиноза. – На мен ми се струва много вероятно. Правят си отряд от такива ужасни типове и нападат, да речем, Английската банка. Или пък вземат в плен президента на САЩ.

Кули концентрира мислите си: опитваше се да обобщи всичко, което им беше хрумнало. И както прехвърляше събитията и разговорите, думите на капитан Немо, усети, че студ пробягва по гърба му, сякаш бяха напъхали под ризата му сладолед. Дали не се бяха замесили в най-голямото престъпление на века? Ако е така, шансовете им да останат живи са толкова, колкото на червива ябълка да прекара зимата на дървото.

– Слушайте, за Бога! – молеше се момичето. – Внимавайте тук! Представете си банда от гангстери, която се сдобива с такива фигури. Примерно ги открадне или... откъде да знам. Може и някакъв луд учен да им ги изобрети. Значи снабдяват се с типовете и измъдрят някакво престъпление. Да речем... че искат да откраднат президента на САЩ или на Манхатън банк. Всичко е изградено върху гениалната идея да заменят постепенно хората, които заобикалят предвидения за отвличане човек. Първо, сменят единия от служителите му с андроид, после друг и така нататък... Накрая около нещастната жертва ще има само андроиди. И тогава могат да правят с него, каквото поискат. Могат да го принудят да вземе такива решения, които иначе и през ум не биха му минали.

Кули кимна замислено.

– И аз мисля нещо подобно. Макар че ми се струва, че все още не сме се добрали до истината. Въртим се около нея, ала нямаме още ключ, за да отвориме тайната ключалка. Има някои неща, които не можем да обясним.

– Например? – попита Лисицата.

– Например мъртъвците в ковчезите. Да предположим, че е станало това, за което мисли мис Максвел. Отвлекли са близките на някого, мъже, жени, убили са ги... и тук нещата се съвпадат. Ако е така, кой ги

замества сега? Необучени андроиди ли? Нали затова са ни събрали, за да свършим тази работа. Необучените безсъзнателни андроиди веднага ще се провалят... Струва ми се, че истинската акция предстои.

– Тогава кои са мъртвците?

– Не зная. Може да са ги откраднали от някоя болница. Нали чухте как се оплакваха... че много боли, Майко!...

Струва ми се, че са правили опити с тях. Искали са да извлекат спомените им. Докато са били в състояние на безсъзнание или полубезсъзнание, са им задавали въпроси, на които те са били принудени да отговорят. Навярно с някакъв опиум или наркотик са ги принудили да сътрудничат. Може и да са ги заплашили, че ще получат нещо болкоуспокояващо само ако им сътрудничат.

– Ама това е потресаващо!

– Ами... какво да кажа? С няколко хиляди въпроса са разнищили цялата им личност, миналото им, настоящето им, за да могат после да го заредят в главата на някой андроид.

– Две неща не разбирам... – запита Лисицата.

– Само две ли? – прекъсна го Аш. – Блазе ви...

– Едното е – продължи, без да се смущава, Лисицата, – когато слушаме охканията и играта „Аз питам ти отговаряш“ от онази стая, според вас там е трябвало да бъдат жертвите. Да, но не биха могли да са там, тъй като всичките лежах мъртви в ковчезите.

– Това въобще не е толкова сигурно – каза Кули, – тъй като не видяхме всички ковчези докрай. Заради потракването на уреда.

– Радиоактивността – просъска момичето.

– Може да е имало и празни ковчези. Това е едната възможност. Другата е, да има и друго помещение, в което съхраняват ковчези.

– Едва ли – каза момичето.

– Как така?

– Спомнете си, че мъртвите и андроидите лежах в едно общо помещение. Ако са имали повече такива специални помещения, навярно щяха да сложат в отделна стая андроидите.

– Възможно е – сви рамене Кули. – Макар че това са подробности. Струва ми се, че, когато чухме охканията, в онази стая не е имало никой, само един компютър, който през нощта е подреждал и складираше информация.

– Добре – кимна Лисицата. – Кажете ми само още едно нещо, мистър Кули. Всеки път стигаме дотам, че някои са измислили този безумен и ужасен план, някои искат да отвлекат президента на САЩ или

генералния директор на Манхатън банк, някои заповядват на андроидите, измъкват информация от мъртвите, някои ни използват и нас... Някои, някои, някои... Знаете ли кои са те?

– Естествено – каза Кули. – По-точно казано, досещам се.

– Какво се досещате? – поразил се Джуди.

– Кой е истинският командир на кораба. Който ръководи акцията.

– Не ме размивайте – изстена Лисицата, въпреки че лицето му никак не приличаше на човек, готов да се размее. – Вие... наистина ли знаете?

– Наистина знам – кимна Кули.

Бирмингам. 11 юни

Настроението беше напрегнато и очаквателно, сякаш седяха на палубата на натоварен с барут кораб. Джексън вече за трети път говореше с американския център и Уормуотър имаше опасения, че всички разговори ще натежат на сметката на отдела. А беше старателен, услужлив човек...

Размишленията му внезапно прекъснаха, когато Джексън, както си говореше по телефона, гръмна едно балонче с дъвката си.

„Дявол да го вземе! – ядоса се Уормуотър. – Тъкмо да го заобичам, и все ще направи нещо, за да оплеска цялата работа.“

Майкъл Джексън остави слушалката и си почеса брадата.

– Работят момчетата отгатък, не се чешат по оная работа. Шефовете са ги подгонили по банките. Знаете ли колко пари има по сметките на блекстонската атомна централа?

– Колко? – попита Кули.

– Десет долара.

– За Бога, господине! – гордо пропищя Берни и се изпъчи. – Пак хванахме нещата право за рогата!

– А фабриката за играчки или андроиди?

– Много повече. Двайсет долара – каза Джексън.

– Това много повече ли е?

– Разбира се – захили се. – Двайсетте долара, сравнени с десет, са много повече.

– Да ви имам хумора – въздъхна Уормуотър, но не можа да се направи на смръщен шериф. Всъщност екипът му съвсем добре си вършеше работата.

Джексън бутна шапката си на тила.

– Момчетата отгатък са разбрали, че последните суми са изтеглени

от сметката преди месец и половина. Приблизително тогава, когато служителите са били изпратени в отпуска. Вероятно с тях са платили отпуските им...

– Пълен крах – кимна Уормуотър. – Сега въпросът е само кои са им стопаните на тези заводи.

– Международни консорциуми...

Уормуотър ядосано удари по масата.

– Все трябва да има в тези скапани сгради някой, който да има име.

Не ми казвайте, че някакви безименни призраци са управлявали заводите, проектирали са роботите.

– Известен е директорът...

– Кой е?

– Някаква Нора Браун.

– Жена? Що за маце е?

– Никой не знае нищо за нея. Не е осъждана. Никога не са ѝ вземали отпечатъци от пръстите, нито пък са я арестували за превишена скорост.

– Сега къде е?

– Неизвестно. В отпуска е като останалите. Може и да е на Бахамските острови, може в Акапулко.

– Господи! Кога ще се върне?

– Чак след половин година.

– Слушайте, Джексън. Може ли да си представите, че преди изтичането на тази половин година вашите приятелчета няма да могат да открият жива душа? Че всичките сто и не знам колко души могат така да се изпарят като бутилка уиски на градинско парти?

– Много е възможно.

– А дотогава вие ще седите и ще чакате със скръстени ръце, а?

– Ами, шефе! Хората са получили по един списък и са плъзнали по всички посоки на света. Все могат да попаднат на някого.

– Имам една велика идея, Джексън – каза Уормуотър. – Бог е свидетел, че сам се сетих. Какво би било, ако дадем обява в „Ню Йорк Таймс“? Да се обадят служителите на блекстонската централа. При това спешно.

Джексън кимна.

– Вече го направих, господине. Но не съм сигурен, че ще има успех.

– Защо, Джексън?

– Защото имам чувството, че дори и да прочетат обявата, едва ли

ще решат да се обадят.

На кораба Лисицата вдигна нос във въздуха, размърда го като истинска лисица, после поклати глава.

– Струва ми се, че вървим в кръг.

Всички едновременно вдигнаха глави.

– Какво говорите?

– И аз не съм много сигурен – измънка Лисицата. – По-скоро предчувствие. Онзи ден сутринта слънцето изгря отляво, ако застанем по посоката на движение. Вчера отдясно, днес беше известно време отдясно и гледайте сега... залязва отдясно. Значи утре трябва да изгрее отляво. Не разбирам много от навигация, ала имам отвратителното чувство, че се въртим в кръг.

– Значи... не вървим наникъде? – прошепна Джуди.

– Кой знае? Може да чакаме някого. Не бих се учудил, ако се появи внезапно някоя подводница и всичко се изясни. Смятам за изключено...

Камбаната заби – нервно, решително: заповядваше им да слезат от палубата.

Тъкмо стигнаха стълбичката, когато отекна последният камбанен звън.

На най-горното стъпало ги чакаше със скръстени ръце русият леденоок мъж.

В столовата се усещаше миризмата от сутрешната запръжка. Масите бяха почистени, ала Кули все пак усещаше, че мръсната посуда е някъде недалеч от тях, сложена на купчина.

Капитан Немо не изглеждаше нервен, но гласът му отекваше сякаш по-твърдо от друг път.

– Благодаря ви, че дойдохте – каза без всякакви заобикалки. – Моля ви, внимавайте, защото времето ни е много малко. Бих могъл да се позова на вашата лоялност, на това, че обслужвате велико за цялото човечество дело, ала не го правя. Не съм убеден, че всички сте осъзнали благородството на това дело.

„Ще го осъзная от все сърце – мислеше си Кули, – ако те халосам по мутрата. Или те блъсна в морето като приятелчето ти...“

– Преди няколко минути получих радиograma. След около половин час ще пристигне един американски крайцер, ще претърсят кораба или в най-добрия случай ще проверят документите. Тъй като този кораб е американска собственост, имаме шанс да ни пуснат след повърхностна проверка. Само в краен случай ще си послужи със заплахата, че ще излея товара си в морето. А вас ви повиках за следното... Първо, исках да

ви предупредя какво се очаква през следващите минути, второ, да ви по-моля да ми помогнете.

– Какво? – изтръгна се от устата на Лисицата.

– Вие ще получите подходящи дрехи, кофи и препарати. Ще се качите на палубата и, докато аз преговарям с офицерите, създайте впечатление, че сте от екипажа. Мис Максвел ще бъде така любезна да си сложи перука, за да изглежда като мъж. Искам да ви предупредя още, че... вашият познат – и кимна към русия мъж – ще бъде сред вас, както и други. За съжаление съм принуден да следя всяко ваше движение. Ако някой от вас се опита да даде най-малък знак, повтарям, най-малък знак, за да влезе във връзка с дошлите на кораба моряци... тогава, приятели, в моя джоб има един детонатор. При най-малкото подозрение някой от вас ще хвъркне във въздуха. Кой точно, това, естествено, вие не знаете и до избухването ще остане моя тайна. Ако искате да се правите на герои, моля! Аз няма да загубя много, тъй като мога да наложа волята си на военния кораб. Надявам се, разбрахте, нали? Подчиненият ми ще ви снабди с дрехи и пособия. Идете на палубата и вършете работата си. Ако ви заговорят, в което междувпрочем не вярвам, тъй като военноморските офицери нямат навик да разговарят с матросите, които мият палубата на танкер, но ако въпреки това все пак се случи, правете се, че не разбирате английски. Не забравяйте, че слушаме всяка ваша дума. Мислете си за акулата. Не беше особено приятна гледка.

След десет минути всички миеха палубата. От „приятелите“ на капитан Немо трима се навъртаха наоколо.

Както си избираше кофа, Кули се приближи до покерджията.

– Слушайте, Еспиноза. Съдбата ни е във ваши ръце.

Испанецът пребледня.

– Какво трябва да направя?

– Първо, гледайте в мен. Наведете си главата! Окей! В кофата има нещо. Можете ли да го дадете на някой от моряците, които се качат на кораба така, че тези да не забележат?

– Колко е голямо?

– Погледнете вътре!

Еспиноза, сякаш търсеше някаква друга кофа вместо тази, която беше в ръцете му, надникна в кофата на Кули.

– Главата си залагам.

– Внимавайте, ако ви хванат, някой от тях ще натисне копчето и аз...

– Спокойно. Няма да ме хванат!

Остави кофата си, обърса чело, почака, докато и Кули остави своята, после сякаш му омръзна да не прави нищо, взе кофата на Кули и тръгна с нея към фалшборда.

Когато крайцерът се появи на хоризонта, моторите в машинното отделение спряха. Чуха как бръмченето заглъхна под стъпалата им.

Кули се облегна на метлата и се огледа. Успя да забележи един облечен в матроски дрехи андроид, който следеше приближаващия се кораб, но Кули можеше да се закълне, че от време на време обръща глава към тях със скорост, която не може да се проследи с човешко око.

Лисицата блисна кофа вода на палубата и потръпна.

– Бррр! Сещам се за пандиза. Имаше един изобретателен пазач, ако добре си спомням в някой от затворите, който денонощно ме караше да мия коридори...

Кули вдигна кофата и, криейки зад нея главата си, изшептя на Лисицата:

– Качат ли се на палубата, вие се спасявайте. Направо се хвърляйте в морето...

Лисицата кимна.

– И аз мислих за това.

– И?

– Задънена улица.

– Защо?

– Първо, вие ще избухнете.

– Какво ви интересува това? Какво те интересува, Лисицо?

Лисицата само се засмя.

– Я, не се занасяй, Цигулко! От старата ти банда кой би оставил другия в беда, а? Искаш да ме изпиташ ли, старче? Можеш да ми имаш доверие. Оставам с теб, докато не им дадем да разберат.

Кули на драго сърце би го сграбчил, за да го разтърси, ала не можеше заради наблюдаващия ги андроид.

– Слушай, Лисицо. Ако помогнеш на Джуди... ако ѝ помогнеш да се измъкне оттук... ще ти призная нещо.

– Окей? Колко и къде е заровено?

– Няма нищо и никъде...

– Тогава в какво е? На багаж, в банка или на текуща сметка?

– Разбери, Лисицо, аз съм полицаи и...

– Ясно, Лисицо. Полицаи. А шева на корема ти е за награда, нали? Да не би да е офицерска нашивка? Не се престаравай, няма да те зарежа. Никой не искам да каже за мен, че съм изоставил момче от старото

време.

– Нека да ти обясня – Пак и няма да стане работата, Цигулко. Ти ще изгърмиш... а с мен пък ще се заемат твоите хора, както и с момичето. Ако въобще стигнем живи на онзи хубав кораб, който се задава ей там! Ако скоча във водата или акулите ще ме налапат, или ще дойде след мен някой тип и, още преди да са ме изтеглили на крайцера, под предлог да ме спаси, хубавичко ще ми строши врата. Не, Цигулко, мерси за любезността, но оставам. И момичето ще остане. Знае, че бомбата е в теб.

– Кой ѝ е казал?

– Аз.

– Ти ли? Забраних ти...

– Не можеш нищо да ми забраниш. Става въпрос за кожата на всички ни. По-добре е всички да сме наясно с всичко. Знаех, че искаш да спасиш малката. Да не мислиш, че съм сляп, Цигулко? Виждам цялото айлаву, това си е ваша работа. Ама не ми харесва, когато в сериозни неща се замесват чувствата; само се усложнява работата и никога не свършва добре. Казвам го от опит, можеш да ми вярваш!

– Тогава пък...

– Кротко, типът ни следи. Ще видим.

Когато Лисицата изля всичката вода на палубата, Аш се появи до Кули.

– Готвите ли се за нещо, господине?

– Колебая се, Аш.

– Може красивците от крайцера да подушат нещо.

– И аз мисля за това. И не съм сигурен добре ли ще е за нас. Каквото и да се случи, Аш, знаем прекалено много, за да се откажат от нас.

Аш продължи по-нататък, защото морякът андроид впери в тях воднистосините си очи и не ги отмести дори когато прекратиха разговора.

Кули отиде до крана с вода, напълни кофата и тръгна по обратния път, за да се срещне с Джуди.

Навярно и родната ѝ майка не би познала Джуди Максвел, ако я срещнеше на главната улица. Дългата руса перука покриваше наполовина лицето ѝ и за разлика от другите носеше грамадни яркочълти ботуши на краката. С дръжката, на която се люлееше парцал, тя приличаше на пруско войничче от нюнбергския музей на играчките.

– Всичко окей ли е? – прошепна Кули.

Момичето кимна.

На Кули му беше трудно да говори, тъй като всъщност не знаеше

какво трябва да каже.

– Джуди, аз...

– Зная, Ронълд.

Уолтър Кули, ще не ще, помисли за брат си. Какво щеше да направи на мястото му?

Остави кофата и се приближи до момичето. После, когато видя, че андроидът е погълнат от гледката с крайцера, го прегърна и целуна.

– Какво е това... Ронълд... Боже!

– Като че ли се влюбих в теб.

Джуди Максвел се разсмя с висок звънлив смях. Андроидът се обърна, но не намери причина да се намеси.

Джуди склони глава на рамото на Кули.

– Какво смешно има? – запита обидено Кули. – Това беше пламенно любовно обяснение.

– Не се смей на него – рече момичето с насълзени очи. – А на мен. Я ме погледни. И ти ми се обясняваш в любов...

Кули изгледа момичето, после себе си. Навити до колене протрити джинси на бос крак.

– Изглежда, днес нямам късмет. Предложа ли на някой нещо, сто на сто ми казва не.

Момичето протегна длани и хвана ръката на Кули.

– Аз не казах не.

– Не си ли?

– Не съм. Само се разсмях. От щастие.

Кули я прегърна и я целуна. Момичето отвърна на целувката. Андроидът не разбра нищо от цялата тази работа.

Кули беше безкрайно щастлив. Даже не усещаше, че от висящия парцал капе вода по главата му.

Корабът хвърли котва на почтително разстояние от тях, сякаш се срамуваше от сивото си недружелюбно тяло. Кули знаеше, че по радиото дават указания на капитан Немо.

След неколкоминутна привидна тишина на палубата се изсипаха няколко андроида. Кули се опита да ги различи един от друг. Можда да установи само, че и русият тип е облякъл морска униформа.

Капитан Немо се качи на палубата чак когато от крайцера към тях се отправи голяма моторна лодка.

Капитанът за последен път огледа палубата, моряците, пленниците си, после махна на Кули да отиде при него.

– Надявам се, че ще се придържате към заповедите ми, нали? Всяко

неподчинение може да повлече след себе си тежки трагедии. Дръжте се естествено и нищо няма да се случи...

Моторната лодка направи кръг около кораба: дежурният офицер явно се интересуваше от корпуса, преди да се качи на танкера. Очевидно не видя нищо съмнително, защото имаше приятелски вид, когато стъпи на палубата, придружен от трима моряци.

Немо отдаде чест и протегна ръка.

– Капитан Кингсли. Привет, лейтенант.

Лейтенантът вяло вдигна ръка към шапката си.

– Лейтенант Харисон. Капитан Мълони изразява съжалението си, господине, че ви спираме, но събитията от последните дни...

Немо сложи ръце на хълбоците си.

– Какво се е случило, господин лейтенант? На този плаващ остров само бегло научаваме за световните събития. По радиото предават повече на езици, които не разбираме много.

– Имаме заповед да претърсваме корабите, които преминават определена географска ширина. Не сте ли чували за големия случай във Венецуела.

– Това пък какво е, по дяволите?

– Отвлекли са семейство милионери в Карибско море. Имаме съмнение, че ги държат пленници на някой кораб. Сигурно на частен.

Немо се усмихна и посочи наоколо.

– Претърсвайте, лейтенанте!

Лейтенант Харисон се усмихна и поклати глава.

– Едва ли има смисъл, господин капитан. Вашият кораб е извън всякакво подозрение. Освен това е американска собственост. Според сведенията изключено е заложенците да са на американски кораб. Просто искам само документите ви, за да спазим формалностите.

Кули, който чудесно можеше да се ориентира в бъркотия от човешки гласове, усети безпогрешно, че лейтенантът изпълнява строга заповед. Досети се, че на капитана на всеки кораб, който му се изпречи на пътя, пробутва този текст. Лейтенант Харисон знаеше какво ще каже още, когато видимо без причина обиколи кораба.

Кули беше сигурен, че лейтенантът нищо не подозира, даже му се струва невъзможно танкерът да има нещо общо с вземането на заложенници. Като се вземе предвид скоростта на кораба, едва ли е мислимо в близките дни да е обикалял край венецуелския бряг. И документите иска само формално; дяволът не кротува, може някоя друга свинщина да излезе на бял свят...

Капитан Немо, лейтенант Харисон и трима матроси слязоха по стълбите към кабините.

Както беше предрекъл Немо, даже и не погледнаха към работещите на палубата.

Слънцето показваше пладне, беше адски горещо, сякаш стояха край доменна пещ. На андроните не им пукаше от палещото слънце, може би имаха охладително устройство, което да омекоотява жегата. Останалият на палубата сержант и стоящият зад него въоръжен матрос обаче гледаха с измъчени физиономии появилите се отново летящи риби. Чувстваше се, че и двамата мислят едно и също: искаше им се и те да се плискат сред вълните, а рибите да стоят на пост, въоръжени до зъби, на палубата на този тъп танкер.

Кули не смееше да погледне към Еспиноза. Покерджията трябваше сам да реши. Не искаше да вземе въпросителния му поглед за подкана и да направи необмислена стъпка.

Черният войник се захла. Кули погледна нагоре и видя, че обутата с груби ботуши, с дълга руса перука Джуди се навежда и изцежда един мокър парцал. Въпреки че иначе изглеждаше като мъж, пищният ѝ ханш издаваше съвсем друго. Морският пехотинец трябва да беше убеден, че русият матрос с ботушите е педи и по всяка вероятност той е „момичето“ на кораба.

Кули въздъхна, когато лейтенант Харисон и моряците се появиха на палубата. Немо крачеше след тях с неприкрито задоволство. Видимо беше доволен от резултата от проверката.

Харисон отдаде чест и сега той подаде ръка.

– Благодаря ви, капитане, и още веднъж ви моля да ни извините за безпокойството. Хайде, момчета!

Кули наведе глава. Беше загубил този тур. Откъде му беше хрумнало въобще, че в кръстосания огън от дебнещи погледи Еспиноза ще може да направи каквото и да било.

Лейтенант Харисон се обърна назад по войнишки. В този момент се появи дълга червена дръжка, дръжката с парцала за миене и се заклеши в краката на лейтенанта. Харисон политна и ако Немо не го беше хванал, щеше да падне в морето.

Джуди Максвел взе дървото.

– Извинете ме, господине. Хиляди извинения...

Имаше дълбок, ръмжаш, разяден от рома глас като на стар морски вълк. От престараване да оправи грешката си, блъсна една кофа, пълна с вода. Сивата, пенлива от препаратите течност, премина по цялата

палуба, полепна по обувките на моряците, няколко мехурчета литнаха във въздуха и изчезнаха.

Моряците си отърсваха краката: единият се смееше, останалите се ядосваха.

– За Бога, не можете ли да внимавате! – недоволстваше Немо, избутвайки момичето по-далеч от Харисон. Ала за нещастие ги бутна право в Еспиноза, който щеше да се пръзулне по гладката палуба, ако не се беше хванал за Харисон.

Харисон го изгледа смаяно, но, преди още да проговори, Еспиноза изчезна зад другите.

– Извинете, господине – кършеше ръце Немо. – За съжаление сключихме договори с когото намерихме.

– Няма нищо, капитане – рече Харисон и докосна фуражката си с ръка. – Тъкмо ще се измие корабът. Някои танкери са такива, че човек го е гнус да стъпи на палубата. Бог да ви благослови, капитане!

Немо стоя на палубата чак докато крайцерът изчезна зад хоризонта.

Кули беше готов за най-лошото. Беше сигурен, че Немо и русият тип ще им поискат строга отговорност, а може и да ги накажат за случилото се.

За огромно негово учудване обаче Немо нищо не направи. Даже като че ли се радваше.

– Големи леваци сте – рече доволно. – Вярно е, не сте моряци. Хубавичка беля ми забъркахте. Но едновременно с това, даже точно заради това, изглежда, успяхме да прогоним всяка сянка от съмнение. Където толкова... хм... нескопосано мият палубата, едва ли има нещо за криене на кораба.

Усмихна се и избърса чело, въпреки че колкото и да беше задушно и горещо, по него не бяха избили капки пот.

– Починете след обяда, моля ви. И след почивката продължавайте работата си. Приятелят ми ще дойде да ви вземе. По-късно ще получите още указания.

– Да пукнеш дано! – изръмжа Лисицата, когато капитанът се обърна и се спусна по стълбите.

Еспиноза не каза нищо, само вдигна два пръста.

Показваше знака на победата.

Бирмингам. 11 юни

Уормуотър и този път не успя да улучи с шапката си закачалката. Падна, от което главният инспектор стигна до извода, че все още не са успели да отбележат решителен напредък по делото.

А Джексън го очакваше с приятна изненада. За инспектора беше изненада и че нямаше дъвка в устата. А пък това, което му каза, изпълни сърцето на инспектора направо с щастие.

– Успяхме да хванем един член – започна Джексън. – Сега се обадиха момчетата, преди малко.

– Кого?

– Някакъв Фишер. Член на надзорния съвет. Веднъж бил във фабриката за работи, а в атомния институт не е бил нито веднъж. Струва ми се, че получава хубави пари за членството си в надзорния съвет, но такъв въпрос не може да му се зададе.

– Не?

– Да се зададе може, но няма да отговори. Има право на това.

Уормуотър се наведе напред.

– Какво още казва?

– Ами според него всички са в отпуска. Той така знае, че тези, които извършват ремонта, настоятелно са помолили никой да не остава в предприятието, защото цялото ще го обърнат наопаки, ще го изчистят и пак ще си го обърнат.

– Какво ще направят?

– Той каза така.

– Има ли въобще някой, който може да ни осведоми какво става из тия прокажени места? Защо са се разорили, къде са им сътрудниците и т. н. Има ли такъв, Джексън?

– Как да няма, господине. Поставихме този въпрос и на мистър Фишер. Според него мисис Нора Браун отговаря за всичко, обикновено тя прави докладите до надзорния съвет.

– А това, къде, по дяволите, се намира мисис Браун, това никой не знае, така ли?

– Точно така, господине.

На кораба Хубавото момиче с празни очи седна на един стол срещу тях и кръстоса добре оформените си крака. Кули наблюдаваше лицето ѝ. Момичето забеляза, че го гледат чак след известно време и в погледа ѝ нямаше нищо друго освен очаквателна безкрайна празнота.

Екранът се освети: появили се видяните вече веднъж къща, градина, люлка и русото момиче, което беше там до тях на стола.

Картината вървеше без звук. Момичето беше вперило поглед в кадрите и със странен, неподходящ за нея, жив глас започна да говори:

– Аз съм Елизабет Абрамс. Това е баща ми. Обичам баща си. Винаги съм го обичала. Когато бях малка, веднъж ме взе със себе си...

Гласът отплува в нищото; Кули потъна в мислите си.

Стресна се чак когато момичето спря да говори и клюмна глава. Цялото ѝ тяло трепереше като на някой, който е минал през голямото физическо натоварване.

Капитан Немо сложи ръце на кръста си.

– Е?

– Не е естествено – каза Кули. – Много неща е забравила.

– Това е пряка последица от амнезията – въздъхна капитанът. – Колко време е необходимо, за да стане безупречна?

Кули преглътна дълбоко.

– Един месец. Най-малко.

– Няма толкова. Имате само една седмица. И трябва да обучите не само нея, а двама и седем!

Кули се разсмя.

– Шегувате ли се, капитане?

Немо дори не направи гримаса.

– И през ум не ми минава. Двама и седмината чакат да ги излекувате.

Кули едва не се изпусна да каже, че там долу са видели много повече ковчези, но навреме си сложи спирачка на езика.

– Има доста тежки случаи – рече замислено капитанът. – Тях ще оставим за накрая. Ако не ни стигне времето... може окончателно да се откажем от тях. Бихте ли могли да определите, ако обичате, каква е основната разлика между сегашното и някогашното поведение на мис Абрамс?

Кули смръщи чело, сякаш усилено мислеше.

– Не преживява истински ролята си – рече накрая. – Не се отъждествява с фигурата, която трябва да изобразява.

Момичето се беше втренчило във въздуха, сякаш не ставаше дума за него.

– Вие... можете ли да постигнете да се отъждестви?

Кули разпери ръце.

– Какво да ви кажа? Решаваща роля имат волевите фактори. Ако някой иска нещо, способен е на чудеса. Ако не почувства красотата на задачата, никога няма да има голямо постижение. Така учат във висшия институт.

– Тогава какво да направим? – гласът на капитан Немо звучеше безпомощно.

– Аз ще опитам – увери го Кули. – Ще опитам да ѝ разкрия коя е.

Аш...

Сержантът се почеса по главата.

– Ами... аз разбирам само от дрехи, господине. Навярно най-добре ще бъде, ако я облечем в същите дрехи, които е носила по време на видеозаписа. Дрехите могат да помогнат в идентификацията... Има ли някаква пречка?

Немо кимна отрицателно.

– За всичко сме се подготвили. Подходящите дрехи скоро ще бъдат на ваше разположение. Дрехите на всичките двама и седем.

Кули побутна Лисицата.

– Лисицо!

Крадецът на картини пое щафетата.

– Движенията ѝ са сдървени. Липсва ѝ лекотата, която е характерна за младите дами на тази възраст. Сякаш носи на раменете си тежестта на вековете.

– И лицето ѝ е доста сдървено – рече Еспиноза, без да го питат. – Сдървеното, неподвижно лице буди недоверие. Трябва да играе с него като... – търсеше подходяща английска дума, ала не я намери.

– Психически е прекалено уравновесена – каза Джуди Максуел. – Сякаш няма никакви ирационални чувства. В същото време рационалният чувствен пълнеж е нейният периметър на действие.

Капитан Немо бавно, но сигурно взе да губи нишката. Виждаше се, че вече минута и половина представа няма за какво говорят. Наклони главата си с онова странно движение, което неведнъж бяха наблюдавали при него, помълча малко, сякаш преработваше информацията, после облекчено кимна.

– Напълно ясно. Вие знаете каква е задачата ви, аз ще осигурявам условията. Целта е след една седмица, моля запомнете добре датата, с точност до час и минути, смятано отсега, след една седмица да разполагаме с двама и седем, готови за преговори, съвпадащи до косъм със записите... мъже и жени. Разбрахте ли?

Кули вдигна рамене.

– Имаме ли друг избор?

– Опасявам се, че не.

Немо кимна и посочи към застиналия като статуя до вратата рус тип.

– Той ще бъде координатор. Обръщайте се към него с всяка молба, с всеки проблем. От сега нататък можете да се качвате на палубата, когато поискате, при предупредителния сигнал обаче трябва да слезете.

Бих желал голямата част от времето си да прекарвате в работа. Няма да се меся в разпределението на задачите, ала... резултатите ще говорят.

– И какво ще стане – запита бавно Кули, – ако все пак не успеем? Ако колкото и да се стараем, все пак... Разбирате, нали?

Немо кимна.

– Наистина има такава възможност. Възможно е да не можете да се справите със задачата. От гледна точка на резултата е все едно. Но размислете, там, където става въпрос за живота на милиони, какво значат четири-пет човека?

Кули кимна.

– Благодаря ви, капитане. Надявам се, вярвате ни, че ще се постареем, нали?

Капитан Немо се обърна и излезе от залата.

Бирмингам. 12 юни

Наведен над кошчето за боклук, Уормуотър тъкмо си чистеше лулата, когато иззвъня телефонът. Тъй като Джексън беше най-близо, остави с въздишка пищова си на масата и вдигна слушалката.

Уормуотър тупна силно лулата си в ръба на кошчето. Ненавиждаше, когато друг му вдига телефона.

– Кротко – рече ласкаво Джексън, – без това са момчетата оттатък.

Телефонът пропука, някой заговори, а Джексън само се усмихваше, дъвчеше дъвката си и от време на време издаваше такива звуци, сякаш имаше комар в гръкляна.

Изведнъж дъвката в устата му застина и той се вторачи с леденостудени очи в Уормуотър, който тъкмо беше успял да извади от лулата си и последните останки от пепел.

– Крайцер ли?

Другият продължи да говори, после толкова бърза затвори, че на Уормуотър не му остана време да посегне към слушалката. Всички почувстваха, че се е случило нещо, и то не дреболия, която може да се пренебрегне.

Джексън подвкна малко, после се настани на масата. Кули усети, че губи досегашната си самоувереност.

Уормуотър седна на стола си и с решително движение смъкна американеца от масата.

– Бъдете така любезен...

Джексън остана прав. Уормуотър го гледаше с бащинско търпение, ала Берни даде да се разбере, че фитилът му прегаря и всеки момент ще

експлодира.

– Какво е положението, Джексън?

Джексън се разтrese, преглътна, сякаш глътна и дъвката си.

– Съобщение от центъра... Всъщност искаха да говорят с вас.

– Жалко, че не бях тук – рече кротко Уормуотър.

– Линията прекъсна – оправдаваше се Джексън.

– Казвайте тогава какво ми съобщават!

– Ами... всъщност не самите те, ама им е попаднала новина.

– Дотук е ясно – каза Уормуотър. – Продължавайте.

Джексън се опита да се стегне.

– Става дума за това, че наш крайцер е спрял един танкер в Карибско море. Прегледали са документите му, защото заради някакви терористи в Каракас са вдигнали тревога. Венецуелците са помолили флотата на САЩ да им помогне да прегледат шляещите се натам кораби, защото имало предположения, че заложиците са качени на някакъв кораб.

Уормуотър си засмука лулата.

– Хм. За такова нещо не сме и мислили.

– Значи, господине, няколко души от крайцера се прехвърлили на танкера.

– Какво му е името?

– На танкера ли? „Вулкан“. Крайцерът...

– За момента той не ме интересува. По-нататък!

– Няколко души начело с лейтенант Харисон отишли... и доста повърхностно проверили документите на кораба.

– Характерно – кимна главният инспектор. – Повърхностно...

– Танкерът бил извън всякакво подозрение, като се вземат предвид посоката и координатите му. Изключено да има нещо общо с отвлечането на заложици в Каракас.

– Тогава защо са го спрели?

– Защото не са могли да бъдат хиляда процента сигурни, че не е забъркан в нещо. Възможно е да са изкарали типове от Каракас, да са ги качили на хеликоптер и да са ги завели на танкера, оставили са ги и те си седят до гуша в нефта. Наистина е доста объркано и доста сложно, но не е невъзможно.

– Хм – изръмжа Уормуотър. – И какво са намерили на „Вулкан“?

– В началото нищо – каза Джексън. – Тъкмо си тръгвали от кораба, когато... станало малко произшествие. Неколцина миели палубата, когато... Между двата крака на лейтенант Харисон попаднала дръжката на

метла или не знам какво.

– Четка за миене – кимна Уормуотър.

– Аха. Харисон не знае как е попаднала там. После пък някакво момче му изсипало върху краката сапунен разтвор.

– Антиамериканска демонстрация – рече със злорад вид Уормуотър. – Какво общо можем да имаме с всичко това?

– Лейтенант Харисон – продължи невъзмутимо Джексън, – едва не паднал в сапунената пяна.

– Горкият – изръмжа главният инспектор.

– Единият от хората, които миели палубата, го хванал и... докато го държал да не падне, светкавично и без никой да забележи, му пхнал нещо в ръката. Само благодарение на огромното си самообладание, лейтенант Харисон не го попитал какво е това.

Уормуотър подуши въздуха. Усети с пълна сигурност, че трябва да зареже глупостите и задявките с американеца, защото нещата се обръщат на сериозно.

– Е и?

– Харисон се сбогувал и се върнал на крайцера. Когато излезли от полезрение, погледнал какво има в ръката си. Знаете ли какво било?

– Идея нямам – рече в съответствие с истината главният инспектор.

– Една златна верижка. На верижката – златно сърце, което се отваря. В сърцето бил гравирани надпис...

– Кули I – рече дрезгаво артистът.

Джексън кимна, Уормуотър зяпна с уста, после шумно я затвори.

– Откъде... знаете?

Ронълд Кули бръкна под ризата си и извади тънка златна верижка. Щракна висящото на верижката сърце и го показа на Уормуотър.

– Кули II. Аз съм, така да се каже, по-младият. Получили сме ги от майка ни, когато сме се родили.

Уормуотър така удари по масата, че телефонът подскочи.

– Намериха се! Най-сетне се намериха!

Берни се изправи и подръпна мустак.

– Сега какво ще стане, господине?

– Ще ги свалим от тоя прокълнат кораб, Берни. Главата си залагам, че ще ги свалим.

На другия край на линията покашляше адмирал Боуи, сивото вещество на морското разузнаване. Вече цели пет минути слушаше Уормуотър, без да го е прекъсвал.

– Защо не се опитате да ги освободите? – попита Уормуотър. –

Имате ли някакви особени причини за тази предпазливост?

– Включих и лейтенант Харисон от крайцера, инспекторе. Говорете по-високо, защото метеорологичните условия не са най-благоприятните.

Пукане, тракане, после неочаквано чисто се чу гласът на Харисон.

– Чух всичко, господин инспекторе. Мисля, че ще е по-добре да проучим обстоятелствата, преди да сме започнали нападение.

– Хм. Какво друго обосновава тази предпазливост освен факта, че на пленниците може да се случи нещо?

Харисон се поколеба. Главният инспектор предполагаше, че лейтенантът се опира на предчувствията си, и го прие с одобрение. Един моряк трябва да се опира на предчувствията си!

– Вижте, господин инспектор, тези хора се движеха съвсем свободно по палубата. Не видях нито оръжия, нито въоръжена охрана. Знаеха, че до кораба е спряла моторницата ни с картечница на носа. Да бяха се хвърлили през парапета, щяхме да ги извадим от водата. Но те не го направиха. Даже не се опитаха да привлекат към себе си вниманието.

– Според вас защо?

– Навярно тези, които са ги пленили, имат в ръцете си коз, с който ги принуждават да им се подчиняват.

– Хм. Какво ли може да е това?

– Не знам, господине. Обикновено правилото е да се изчака те да си кажат исканията. От исканията им и от заплахите, които отправят, може да се направят много изводи.

– Вие моряк ли сте, лейтенанте?

– Почти. Офицер съм от морското разузнаване.

– Така си мислех. А сега накъде?

– Засега сме извън полезрението им и тихо си кротуваме. Чакаме указания.

– Разбирам. Можете ли да опишете хората, които са се въртели там около вас?

– Събрах описанието на външността им, господине. Има сред тях един мъж с дълга руса коса... странен, женствен и... според един от хората ми е педи, господине.

– Откъде го знае вашият човек? Само десет минути сте били на кораба, нали?

– Според моя човек, господине, хм... задникът му е по женски закръглен.

– Другите?

– Честно казано, не ги забелязахме. Ала онзи, който едва не ме заля

с пяната, беше латиноамериканец, спор няма. Пелтечеше на испански, като смесваше и английски думи. А ръката му беше адски бърза.

Уормуотър се усмихна.

– Благодаря ви, лейтенант. Скоро ще имате посетители.

– Дано да имаме късмет, господине.

Главният инспектор се сбогува и с адмирала и засмука лулата си.

– Какво ще кажете за едно малко карибско пътешествие, господа?

– Добра идея – рече Кули със свити юмурици. – Надявам се да поразбъркам вътрешностите на оня подлец, който...

Уормуотър кимна.

– Ще го направите. Имам един план, Кули. И вие ще играете главната роля в него.

На кораба На втория ден след започването на работата Кули поиска среща с капитан Немо. Реши се на нея след дълги размишления, без да обсъжда нещата предварително с другите. Макар и да беше убеден, че американският морски офицер, на който в последния момент все пак успяха да пхнат в ръката верижката, навярно ще я предаде на съответното място, не можеше да бъде напълно сигурен.

Във всеки случай така гледаше на нещата, че, ако успее, добре, ама ако не, и това трябва да се има предвид. Една безсънна нощ му бе достатъчна, за да разработи плана на операцията.

Капитан Немо като че ли беше по-уморен и по-малко концентриран от обикновено.

Кули бавно и с подробности даваше отчет за постигнатия напредък, за това, че Елизабет Абрамс е почти свършено копие на момичето, което сияе на записите.

Капитанът изнервено му махна с ръка.

– Знам всичко. Знам точно докъде сте стигнали.

„Русият тип – помисли Кули – стои до вратата със скръстени ръце и наблюдава. После докладва всичко на капитана...“

Кимна и заложи капана.

– Тогава може би знаете, капитане, че, ако напредваме с това темпо, няма да успеем да свършим. В посочения срок – в никакъв случай.

– Трябва да сме готови! На всяка цена! Иначе...

Кули кимна.

– Иначе ще ни видите сметката. Знам. Може да стане, капитане, ако работим и нощем. И то на смени. Без това едновременно не можем да работим.

– Не!

Гласът му отекна твърдо и решително.

Кули вдигна рамене.

– Това е вече ваша работа, капитане. Онова, което искате от нас, е физически невъзможно. Даже и да умрем, пак не можем да изпълним такава неосъществима задача. Ако промените решението си, кажете ни.

Макар че едва не се пръсна от нерви и страх, излезе от кабината, без да се обръща назад.

Беше късен следобед, когато русият им съобщи новината, че капитанът е размислил. Разрешавал нощната работа.

На борда на крайцера „Ураган“

Адмирал Боуи погледна замислено към Уормуотър.

– Вие по-добре трябва да разбирате тези неща, инспекторе. Това, което ние можем, е една добре организирана акция. На кораба имаме цял куп яки момчета, които горят от желание да се излявят. Имаме хеликоптер, леководолаз, а, ако се наложи, мога да доставя и подводница.

Уормуотър отказа пурата, с която го покани американецът.

– Единственото, което ме кара да се колебая – изпусна дим адмиралът, – е това, че не знам какви са им планове. Не знам какво има на кораба. Снимките показват течност.

– Това е танкер. Не мислите ли, че евентуално може да има нефт в него?

– Не е нефт.

– Откъде знаете?

– Двама от хората ми се спуснаха под кораба. Направиха снимки със специална камера. Товарът не е нефт.

– А тогава какво е?

– Изглежда като вода.

– Вода ли?

– Колкото и да е странно, да. Макар че не можахме да установим съвсем точно. И това е, което ме притеснява, господин инспекторе.

– Все пак, какво мислите?

– Има две възможности – каза адмиралът. – Или нещо, което, ако го пуснат в морето, може да направи големи поразии, или взривно вещество.

– Осемнайсет хиляди тона?

– Признавам, че изглежда много. Ама и терористите не са малко в целия свят. Който и от вариантите да приемем, акцията е извънредно рискована. Въпреки всичко здравият разум показва, че трябва да ги нападнем, преди да са усетили, че се въртим наоколо.

– Аз имам по-добър план, адмирале. – погледна го Уормуотър.
Военният се засмя.

– Казано откровено, на това се надявах. С какво мога да ви помогна?

Уормуотър му каза.

Лейтенант Харисон и моряците се потяха както по време на тежка служба в тропически води.

– Какъв беше задникът на... онзи моряк? – запита с искрено любопитство Берни нещастния чернокож ефрейтор, който бе спрял поглед върху миещия палубата матрос.

– Вече казах, господине – простена ефрейторът и горчиво въздъхна. – Хубав, закръглен, женствен.

– Възможно ли е да е било жена?

– Откъде, да му се не видяло, да зная? Видях само задника. Помислих, че е педераст и...

– Ама може и жена да е била?

– Ами може.

– А косата?

– Руса, малко сплъстена.

В другия ъгъл Уормуотър обработваше лейтенант Харисон.

– Казвате, че по стълбите се излиза направо на главния коридор. Колко кабинички имаше вдясно?

– Четири. Ние влязохме в третата, където бяха документите.

– Казвате, че всичките им документи са били наред?

– Абсолютно. Макар че ги разгледах отгоре-отгоре. Корабът в крайна сметка е собственост...

– Добре, лейтенанте. Опишете ми сега капитана.

Разпитите продължиха два дни и две нощи.

През нощта на третия ден лейтенант Харисон помисли за пръв път, че, ако се върне в Алабама, ще разбие физиономията на чичо Джими, който винаги го насърчаваше да се посвети на моряшката професия.

А все още всичко предстоеше.

Уормуотър погледна към Кули.

– Сигурен ли сте, че ще успеете да ги надцакате?

– Имам ли друг избор?

– Избор винаги има, човече!

– За мене няма!

– Ами... вие си знаете. Значи можем да започваме акцията?

– Да започваме.

Уормуотър кимна.

Адмирал Боуи се изправи и тръгна да даде разпореждания.

На кораба Кули тъкмо работеше над младеж с черни мустаци.

– Аз съм Емил Лерой – рече момчето и погали мустака си. – Имам френски произход, като дете в Швейцария...

Кули го спря.

– Достатъчно, Емил! Това го знаем. Кажете онова, Емил!

В очите на черноокия креалец блесна омраза. Наведе глава и Кули видя, че ръката му е свита в юмрук.

– Някога... съм бил човек – задъхваше се от вълнение. – Бил съм човек... там на снимката, Емил Лерой... От мен са направили машина проклетниците! Взели са ми тялото, само част от душата ми... е оцеляла. Трябва да ги убия!

– Кои са враговете ти, Емил?

– Враговете ми...

Вратата се плъзна толкова тихо, че Кули дори не забеляза. Видя ужасените погледи на Аш и Лисицата, ала нямаше време да спре андроида.

Емил Лерой обаче сам спря. Усмихна се и скръсти ръце.

– Най-важното е спокойствието. Аз съм винаги много спокоен. Дори и като малък не са могли да ме извадят от търпение. Не мога да търпя само когато измъчват животни.

Кули се обърна. Русият тип стоеше до вратата със скръстени ръце.

– Оставете работата – рече с глух, уморен глас. – Капитанът ви вика.

Погледна към Емил Лерой и вдигна ръка.

– Хайде!

Мустакатият мъж беше клюмнал глава и си обра набързо крушите.

Капитан Немо ги прие преbledнял и треперещ. Кули ликуваше. Изтощението личеше не само на русия, а и на капитана. С нощния „труд“ бяха успели да им объркат периодите. Инспекторът беше сигурен, че не всеки от тях можеше да почива нощно време. Освен техниците бяха необходими още неколцина, които, готови за всеки случай, будни или в полудрямка, кротуваха някъде.

– Викали сте ни, капитане.

Немо вдигна ръка да им даде знак, ала и това движение издаваше умора.

Кули се замисли. Дали нямаша и друг проблем, освен че им беше объркал ритъма?

Вместо да изпита дълбоко задоволство, буца заседна в гърлото му. Знаеше, че делото им е към края си, ала... в тялото му имаше мина, а в кораба – осемнайсет хиляди тона отрова.

Капитан Немо наклони глава на една страна, сякаш слушаше нечий разпореждания.

– Трябва да разиграем още веднъж това, което направихме и преди една седмица – изрече без никаква особена подготовка, без да ги попита дори дали напредват с работата.

Лисицата вдигна глава.

– Да разиграем ли? Какво?

– Пак има кораб наблизо. Преди десет минути приехме сигналите.

– Не можете ли да уредите да се маха, по дяволите? Обещахте, че свършим ли с работата, и... ще започнете преговори за отровното море и ще ни пуснете на свобода. Нашата работа скоро ще свърши. Може би е въпрос на часове... После можете да правите с приятелите си в амнезия, каквото си пожелаете. Ала трябва да знаете, че всяка пречка може да забави работата ни с дни. А аз бих желал да се махна оттук, колкото може по-скоро!

Капитан Немо разпери ръце със съжаление.

– Повярвайте ми, за мен е поне толкова неприятно, колкото и за вас. Само че... армията има право. Държанието ни е подозрително.

– Как така, по дяволите? – Запита Аш.

– В определен смисъл ние минаваме все по един път.

„Значи в кръг – помисли Кули, – както забелязахме...“

– Ще се случи същото, както преди една седмица – рече капитанът. – Вие ще се качите на палубата и ще започнете да миете. Мис Максвел ще си сложи перука и, моля ви, нека не отива твърде близо до моряците, да не би да я забележат. Имайте предвид, че ние виждаме всичко. И главно за това, че скоро ще се освободите! Ала само ако следвате указанията ми...

– Ще ги следваме, капитане – измърмори Еспиноза. – Какво друго можем да направим?

След пет минути, облечени в гащеризони, миеха палубата.

– Трябва ли да направя нещо, сеньор Кули? – запита Еспиноза, докато изстискваше половин туба с препарат в кофата. – Имате ли нещо, което да напъхам в ръката на някой от матросите?

– Нямам, ама не е важно.

– Не трябва ли нещо все пак?

– Чакайте и наблюдавайте! Бъдете нащрек. Не зная защо, но съм

сигурен, че нещо ще се случи.

Еспиноза подуши въздуха.

– И аз имам такова чувство, като пред голяма партия покер...

– Само да стане!

– Ами ще помогнем – захили се покерджията и изтиска и останалата част от препаратата в кофата.

Крайцерът беше спрял на линията на хоризонта. Русият тип, облегнат на перилата, се вглеждаше с възпалени очи в очертанятия му. Наклони глава и сякаш кимна.

След около четвърт час вече видяха лодката, която с бясна скорост цепеше вълните.

По заповед на русия два андроида с моряшки униформи помогнаха на пристигналите да се качат на борда.

Висок мъж на възраст с типични черти на лицето пръв стъпи на палубата на танкера. С небрежно движение отдаде чест на спусналия са към него Немо.

– Боуи.

– Капитан Кингсли. Поздравявам ви на борда. Знаете, нали, че сте вторият, когото поздравявам на кораба си?

Гласът му издаваше лека неприязън.

– Съжалявам, капитане – кимна Боуи. – Ала щом пътувате по този маршрут и пренасяте нефт в Средна Америка, трябва да се примирите с честите проверки.

– Насам – показва пътя капитанът, хвърляйки поглед на четиримата матроси, които чак сега се качиха на палубата. Малко по-късно, отколкото би трябвало.

Немо нямаше време да ги огледа по-продължително, тъй като морският офицер бе вече тръгнал в указаната посока. Немо измърмори нещо като поздрав и се забърза след Боуи.

Кули наблюдаваше моряците с присвити очи. Двама изчезнаха в коридора към кабините, а другите двама останаха на палубата. Вниманието му беше привлечено особено от единия от тях, силно брадясал тип. Трябва да бяха горе-долу на една височина с него, ала лицето му беше покрито с гъста четина като на маймуна.

Косматият тип гледеше отегчено след Боуи, после отиде при един от андроидите.

– Можете ли да ми дадете огънче?

Русият скочи и бързо шракна със запалката си.

Косматият се наведе съвсем близо до андроида.

– Човече, къде има тук тоалетна? Още няколко секунди и ще оплескам палубата!

Русият му даде огънче и колебливо се огледа наоколо. Другият морски пехотинец се беше облегал и наблюдаваше старателните миячи.

Особено хубавия закръглен задник на един рус и нежен тип.

– Аз... за съжаление... на мен...

Косматият мъж потупа русия по рамото.

– Останете, щом са ви наредили. Ще намеря кой да ме заведе. Хей, вие там!

Кули се изправи и пусна парцала в кофата. Нямаше никакво съмнение, че викаха него.

Приблужи се бавно към косматия.

– Господине?

– Къде е кенефът?

Русият погледна Кули и кимна. После направи движение с пръстите си, сякаш натискаше невидимо копче.

Кули изтри влажните си ръце в панталона.

– Елате!

Тръгна напред. Другият потропваше след него, сякаш наистина му беше много наложително. Щом вратата на тоалетната се затвори, Кули погледна към косматия.

– Слушайте, човече!...

Другият го прегърна, потупа го по рамото, после си отлепи мустака, брадата и четината от лицето.

– Нямаме време за сантименти... Събличай се, глупако!

– Господи! – простена инспекторът. – Имаш късмет, че... Иначе така бих те сритал...!

– Няма време за това – рече другият, – залепи си четината...

– И дума да не става! Не искам да си отивам!

– Заради кръглогъзата ли? – захили се новодошлият. – Това е запoved! Бързо, защото ще ни хванат! Ще се погрижа за нея... Хайде!

Когато се качиха по стълбите, русият не откри никаква разлика. Беше прекалено уморен, за да мисли. Анализаторите му не предадоха никаква информация.

Скоро след посещението капитан Немо повика Кули при себе си.

– Мистър Кули, докладваха ми, че сте останали сам с един от моряците. Бихте ли ми дали отчет какво се случи между вас?

Кули се захили.

– Честно казано, капитане, даже и да исках, нямаше много време за комуникация. Типът влетя в кенефа и бумм!

– Чиста ли е съвестта ви, мистър Кули?

– Това не е въпрос на съвест, капитане. Наясно съм какви могат да бъдат последиците, ако направя някоя глупост. И затова не правя.

Капитанът вдигна вежди с уважение.

– Браво, мистър Кули! Радост е да се работи с вас.

Кули стоеше на палубата и се наслаждаваше на залеза, когато Лисицата се промъкна до него.

– Вие кой сте? Андройд?

Кули отговори с въпрос:

– Вие ли сте Лисицата?

– Забелязах, че си сменихте дрехите. В тоалетната ли стана?

– Аха. Много си наблюдателен, Лисицо!

– На мен ли ми го казвате? Но не отговорихте на въпроса вие кой сте?

– Братът близък. Поздравявам ви, че забелязахте, а сме досущ едни и същи.

– За останалите може би, но не и за мен – възгордя се Лисицата. – Наистина ли той е Цигулката?

– Какво? – изуми се Кули.

– Досещах се, че ме премята – изсумтя Лисицата. – Кой е въобще?

– Детектив. Ама това сега не е важно.

– За вас – рече Лисицата.

В този момент се появи и Аш.

– О, Аш! – повиши глас Ронълд Кули и потупа засмения сержант по рамото. – Радвам се да ви видя отново.

Ръката на Лисицата трепереше, когато посочи към Аш.

– И този ли... е ченге?

– Сержант Аш – рече весело Кули.

Лисицата закри лицето си с длани.

– Господи! В що за банда съм се забъркал?!

Щом русият тип напусна горната платформа, Кули се наведе към Лисицата.

– Не казвайте още на останалите. Кой е крайният срок?

– Утре вечер.

– Капитанът какво знае?

– Че сме подготвили двацет и седмината. Мисли да прави нещо като изпит.

– Добре. Тази коя е?

– Мис Паркер. Един от най-чудесните ни обекти. Опитайте!

– Как?

– Попитайте я коя е.

Червенокосото момиче с едва забележими лунички се усмихна, когато Кули я заговори:

– Как се казвате, малката?

Очите на момичето се замъглиха.

– Да не смеете да се обърнете още веднъж така към мене!

– Много добре – захили се мъчително Кули. – Значи... как се казвате, госпожице?

– Мис Паркер. Синди Паркер.

– Професия?

– Атомен физик.

Кули се замисли и се наведе напред.

– Каква е целта на живота ви Синди?

– Да убия тези, които са ме убили!

Луната препускаше заедно с кораба. Няколко минути тича по повърхността на водата, после, като ѝ омръзна да гази водата, се вдигна във въздуха.

Кули тъкмо размишляваше дали да използва радиовръзката, когато някой му закри очите.

– Познай кой е?

– Капитан Немо – рече Кули ухилен.

Джуди го удари по главата с длан.

– Мръсник! Даже не ме погледна долу. Сякаш ме нямаше, само онова момиче.

– А, няколко пъти погледнах към теб – силеше се Кули. – За какво момиче става въпрос?

– За горката Синди Паркер. Понякога имам чувството, че...

Спря объркана и обърна глава към Луната.

– Какво?

– Ами... че това момиче ти харесва.

– Един андроид?

– Не знам. Не ме разбирай накриво, Ронълд... не го казвам от ревност, ала е толкова странно...

На Ронълд Кули обаче му беше странно, че момичето го нарече с малкото му име.

– Много добре знаеш, че това е глупост – мърмореше и се чудеше

дали все пак не трябва да каже истината на момичето. Думите бяха вече на устата му, когато Джуди се вкопчи в рамото му и го обърна към себе си.

– Искам да ме целунеш. Сега!

Ронълд Кули редеше молитви, но не видя никакъв изход. Освен един-единствен, да признае...

– Целуни ме!

„Положението ми е деликатно – установи артистът. – Започна ли да обяснявам, кой знае какво ще излезе накрая... Ако Джуди разбере, че не съм аз, няма да може да се държи така естествено и роботите може и да подушат...“

– Целуни ме, Рон!

„Една театрална целувка, малката“ – уверяваше в себе си момичето Кули, след което се предаде. Луната направи още един скок и се закачи още по-високо на небето.

Театралната целувка излезе малко по-дълга отколкото предвиждаше. Джуди се отпусна и го погледна странно.

– Рон...

– Кажй, мила.

– Нали няма да ми се разсърдиш, ако ти кажа нещо?

– Казвай! Все ще го понеса!

– Никога досега... толкова странно... Не знам как да ти обясня...

– Никак – рече Кули, – май разбирам.

Момичето протегна ръка и хвана дланта му.

– Рон!

– Да?

– Ела в кабината ми. Вече не сме деца...

На Ронълд Кули му се зави свят.

– Положението е такова, Джуди...

Момичето разтвори широко очи.

– Да няма някаква неприятност, Рон?

Кули въздъхна.

– Абсолютно нищо.

Луната се издигна още по-високо на хоризонта.

На борда на крайцера „Ураган“

Уолтър Кули лежеше на едно канапе и дишаше тежко, сякаш минути преди това са го извадили от водата, в която е възнамерявал да се удави.

– За Бога! Не мога да повярвам, че съм свободен... Значи сте

получили съобщението ми?

Адмирал Боуи доволно намигна към Уормуотър.

– Вие сте голям стратег, инспекторе!

Кули се захили на Уормуотър.

– Малка карибска разходка, а, инспекторе? Омръзна ни мъглявия Албион, а?

Уормуотър запали лула и седна на една ниска табуретка.

– Хайде, говорете, Кули!

Инспектор Кули започна да говори.

Беше вече на една трета от разказа си, когато Боуи избоботи:

– Мина ли? Под кожата ви? Да му се...!

Над тях на палубата прозвуча сирена, чуха се стъпки и дежурната медицинска част се втурна надолу по стълбите.

Няколко минути по-късно Кули лежеше в лазарета, напъхан под един томограф.

Нисък и плешив военен лекар пристъпваше пред леглото му и объркано гледаше към адмирала.

– Не зная, господине, дали мога да пробвам даже и с ултразвук.

– Възможно ли е да избухне от ултразвука? – попита Кули.

Военният лекар се почеса по главата.

– Досега не съм попадал в такова кофти положение. Не искам да ви плаша, господине, ала всичко е възможно. Какво казвате, къде е бомбата?

– На врата ми.

– Обърнете се.

Офицерът внимателно заопипва мястото около предполагаемото устройство, после поклати глава със съжаление.

– Не усещам нищо. Кожата ви е гладка; няма следи от рана.

– Повярвайте ми, там е.

Уормуотър смучеше лулата си, Боуи бе нахлупил козирката си до очите, Джексън преживяше дъвката си с тиха всеотдайност.

Кули седна на леглото.

– Сто процента съм сигурен, че е там. Еспиноза не греша. Трябва да я извадите!

Боуи поклати глава.

– От толкова далече може и да не могат да я задействат.

– Ами ако могат?

– А ако ви отведем някъде, да речем в Америка?

– Не мърдам оттук, докато другите са още там!

Уормуотър кимна към военния лекар.

– Наемате ли се, господин докторе?

Лекарят кимна.

– Естествено. Ала само иззад прикритие. Или в броня до ушите.

След десет минути Кули лежеше на операционната маса, до него се суетяха лекари в бронебойно снаряжение и тежки маски.

Военният лекар вдигна един скалпел и го размаха под носа на Кули – Гордейте се, инспекторе! Мисля, че вие сте първото човешко същество, в което е вградена мина – вдигна скалпела още по-високо и поведе атаката. – Напред, сапъори!

Половин час по-късно обезвреденото взривно устройство почиваше на дъното на морето.

Докато превързваха Кули, докладите пристигаха един след друг.

– Жалко, че не съм на вашето място – рече адмиралът. – Щях да попадна във военната история. Човекът, в който бе вградена мина. Какво ще кажете?

Кули искаше да отговори, ала вратата се отвори и през нея връхлетя един матрос.

– Сега го получихме, господине...

Боуи разгъна листа, прочете му пробягнаха по редовете, после кимна.

– Направихме първата успешна стъпка. Хората ни са влезли в атомния завод и във фабриката за работи. Заловили са около двеста работници, но са ги пуснали на свобода, защото техният профсъюз е заплашил с национална стачка. Пък и без това нищо не знаят. Сега претърсват основно заводите. Ремонтът, естествено, е спрял... Продължават да се опитват да хванат някого от собствениците.

Пет минути след едно друго съобщение вече знаеха кой е един от собствениците. Мистър Джон Бернаски, собственик на множество атомни централи и промишлени предприятия. Нито той, нито главните акционери имат представа какво става в завода, даже не знаят, че и в двете предприятия едновременно се извършва половингодишен ремонт. Бернаски, който с готовност сътрудниichel на следствените власти, заявил, че ръководителите на двете предприятия се ползвали с пълна власт и само в края на годината на общото събрание на акционерите дават отчет, ако е необходимо. Но ако не е необходимо – тогава не. Съобщил още, че е акционер в още около седемдесет, занимаващи се с атомни изследвания, обекта.

Що се отнася до директорката, мисис Нора Браун, представа няма къде е, но и не го интересува особено, причина за безпокойство би имал,

ако тя не се появи на общото събрание през октомври.

Адмирал Боуи хвърли фуражката си на един стол.

– Значи тази мисис Нора Браун крие ключа на загадката в дамската си чантичка.

– И останалите – каза Уормуотър.

– Кои останали?

– Които са изчезнали и не попаднахме на следите им.

– Те са там в ковчезите – каза Кули. – Всичките до един.

– Значи няма Махарашвар, нито отровно море. Какво има тогава в кораба?

– Струва ми се, морска вода – рече Боуи. – Поне пробите това доказват.

Кули пусна краката си от леглото. Кимна към готовия за всичко доктор.

– Добре съм, докторче, и ми се ще да стана. Мисля, че всичко е ясно. Слушайте...

След кратко съвещание решиха на следващия ден в полунощ да започнат акцията.

На кораба. 17 юни.

Следобед Капитан Немо насрочи изпита за следобед. Кули забеляза, че другарите му се притесняват като учители, които трябва да докажат педагогическите си качества пред комисия от инспектори.

Комисията се състоеше от двама членове: капитан Немо и русия андроид.

Кули се прозя и разтри очи. А междувремежно крадешком се огледа. Интересно му беше откъде ли гледа представлението истинският шеф...

Възпитаниците бяха въведени от един облечен в морска униформа андроид.

Първа беше Елизабет Абрамс, после Синди Паркер. Правото да задават въпроси бяха отстъпили на андроидите.

Думите отекваха глухо от устата на капитан Немо. Кули, ако не знаеше, че не е човек, би казал, че гласът му издава адска умора.

Необичайно беше и това, че често накланяше глава настрани и понякога за секунди изглеждаше като заспал.

Кули се съсредоточи върху изпитваните и се улови, че ги гледа с очите на актьор. Някои с успех можеха да кандидатстват даже и във висшето училище.

Капитан Немо не се интересуваше от фактическите познания на изпитваните. Не ги разпитва за биографиите им, задоволи се да кажат едно-две изречения за себе си. Много по-взискателно изследваше походката, мимиката, движенията.

Стана късна вечер, докато и двайсет и седмината завършиха изпита.

Капитан Немо вече едва стоеше на крака. Русият тип и андроидът с моряшката униформа стояха облежани на стената на кабината и спяха с отворени очи.

Немо се изправи тежко и кимна към тях със застинало лице.

– Струва ми се... добра работа... сте свършили. Утре ще изберем... тези... които... ку... кук... кук...

Не след дълго корабът потъна в тишина.

– Мисля, че е по-добре, аз да вървя напред – рече предпазливо Аш.

– Аз също – изръмжа Кули. – Ще покажете къде са индикаторите.

Джуди го изгледа странно, ала нямаше време за размишления: зад един тъмен ъгъл се показаха Еспиноза и Лисицата.

Аш им махна и тихо потеглиха към дъното на коридора.

– Кога? – запита тихо Аш.

– В полунощ – рече Кули, – точно в дванайсет часа.

– Сега колко е?

Кули извади малко часовниче от джоба си.

– Единайсет.

Джуди смаяно се втренчи в часовника.

– Това... откъде... е?

Кули намигна и пусна часовника обратно в джоба си.

– После ще ти кажа. Къде е шпионката?

Преминаха без произшествия край двата индикатора. Джуди вече очи не сваляше от Кули. Просто не можеше да проумее как може така да се промени за толкова кратко време.

За размишления обаче нямаше време. Зад тайнствената желязна врата сега цареше тишина: не се чуваше нито щракането, нито охкането на измъчените жертви.

Другата желязна врата потрепери и се плъзна в стената, щом Лисицата сложи пръст върху копчето.

Сякаш вчера беше, когато стояха за последен път в парната баня. Ковчезите и сега бяха опрени на стената, наредени грижливо един до друг. Само разстоянието между първия и втория ред ковчези като че ли се беше увеличило.

От отворите на ковчезите се вдигаше пара и с тихо бръмчене над

тях се задейства вентилационното устройство.

Кули почувства, че тръпки побиват гърба му. И в най-лошия си сън не беше си го представял така. Сякаш се намираше в средата на някой филм на ужасите.

О, скръбна сцена! Мисля, сър, че много проклетия ще паднат върху тези, които са виновници за нея!

Това като че ли съм го чувал някъде – прошепна Аш.

– Възможно е. Само че не от мен. Мислите ли, че в ъгъла няма да ни забележат?

– Няколко минути са слепи и... даже и в безсъзнание.

– Друг начин няма ли?

– Едва ли, господине. Естествено, бихме могли да ги изчакаме, докато те дойдат дотук. Ала не знаем със сигурност какво има на дъното. Дори и да няма отрова, може да има самовзривяващо се устройство. Трябва така да ги уловим, че да не могат да посегнат към детонатора.

– Значи първо ще събудим нашите?

– Нашите?

Кули сви рамене. Направи усилие над себе си и отиде до първата група ковчези и, вървейки зад тях, преброи двайсет и седем. Първите четиринайсет отбягваше дори и с поглед.

– Е?

Еспиноза триеше безмълвно потта от лицето си. Лисицата дишаше тежко, почесвайки се по носа.

Аш се наведе над двайсет и седмия ковчег и докосна „маковото семе“ отстрани.

Ковчегът се отвори.

Ронълд Кули гледеше настръхнал широко отворените сини очи на Елизабет Абрамс. Момичето ги наблюдаваше изпод желето сякаш със смислен поглед.

– Господи! – простена Кули. – Даже и така е ужасно, че сте ги подготвили предварително за това.

Джуди тихо изпищя и хвана ръката на артиста.

– Ронълд! Господи... Ти... Вие... кой сте?

– Кротко – рече Кули. – Всичко ще ти обясним. Отворете капачите и на останалите ковчези! Хайде, Лисицо, Еспиноза!

Не след дълго двайсет и седем андроида гледаха насреща им с неподвижни очи.

– Когато дойдохме първия път – рече Лисицата, – още не бяха облечени. Лежаха един до друг като манекени. И... когато другите станаха,

не се събудиха.

Андроидите неподвижно лежаха под желето. Сива пара и облаци ги покриха, сякаш изчезнаха в безкрая на смъртта.

– Какво ще стане с нас, ако...

В този миг малката светлинка на ковчега на Елизабет Абрамс започна да примигва. Ръката на момичето помръдна, трепнаха клепките ѝ.

– Май спечелихме – каза Кули, – поне в първия рунд.

Отстрани на ковчезите запримигваха светлинките и андроидите се размърдаха. Друго нямаше какво да правят, изтеглиха се край стената и оттам ги наблюдаваха, не можеха да са съвсем сигурни дали ще се осъществи това, върху което цяла седмица бяха работили.

Свистенето на вентилационното устройство нарасна до писък, ала и така не можеше да се справи с кълбящата се на все по-големи облаци пара.

Първата, която излезе от ковчега, беше Елизабет Абрамс. Движеше се бавно, сякаш не можеше да пази равновесие.

Кули затвори очи. Пред очите му като че ли бе оживял пъкълът на Данте. Мъртвите, които чакат присъдата си...

Когато ги отвори, вече мнозина стояха край ковчезите си: освен Елизабет Хансен, Лерой, Синди Паркер. От дрехите, косата и кожата им желето се изпаряваше на гъсти облаци.

– Да им се покажем – рече Аш, ала преди да тръгне към тях, Джуди се хвърли към Елизабет.

– Елизабет! Аз съм Джуди. Джуди Максвел.

Покритото с желе момиче обърна главата си към нея. Сдървено като кукла.

– Джу... ди Макс...вел.

Сричките с мъка се откъсваха от устата ѝ, ала Джуди беше сигурна, че след няколко минути всичко ще е наред. Хвана внимателно ръката на Елизабет и я държа, докато всички не застанаха край ковчезите си, вдигайки пара като парчета лед.

Джуди изчака няколко минути – Кули погледна часовника си: точно три – и се обърна към Елизабет.

– Как спа, Елизабет?

– Благодаря, Джуди, добре.

Джуди Максвел въздъхна дълбоко.

– Часът настъпи, Елизабет, за който говорихме. Ще ти покажа каква си била... и на останалите ще покажем. Искате ли да видите?

Елизабет кимна.

По челото на Кули изби студена пот, когато с монотонен шептящ глас из мъглата се обади хорът на чудовищата.

– Искаме! Искаме!

Джуди, след нея Лисицата се отправиха към първия ковчег от втората редица. Сложи ръката си на индикатора, изчака да се отвори капакът на ковчега и отстъпи назад.

– Това си била ти, Елизабет!

На височината на покрива затрака някакъв уред.

Облаци мъгла забулиха всичко. Вентилационното устройство пишеше диво, а тракането на измерителния уред спря чак когато се затвори капакът на ковчега на Елизабет Абрамс.

Андронидите стояха неподвижно, очаквайки заповед.

Лисицата и Аш се опитваха безуспешно да отворят ковчезите на останалите, ала индикаторите не работеха.

Кули си погледна часовника.

– Нещо след половин час започва циркът. После ще му мислим какво да правим!

Еспиноза вдигна палеца си както летците, когато искат да покажат, че са готови за старт.

– Окей! Тръгвам!

Излезе през останената отворена врата, изтича по коридора, после нагоре по стълбите до шпионката на светлинния пазач. С наслада, с почти садистична радост пхна крака си пред светлинката. Когато долу някъде, където бяха кабините на най-долната палуба, се чу истеричен алармен звънец, се засмя доволно.

В същия миг, в който издрънча звънецът, вентилационното устройство спря да работи. Мъглата настъпваше към тях на гъсти вълма. Кули видя само, че отстрани на ковчезите започва да червенеет един невидим досега светлинен лъч и капациите потреперват.

Внимателно се изтеглиха в най-близкия до вратата ъгъл, оставяйки андронидите сами. Парата се понесе към свободния изход: огромните ѝ сиви облаци се изтърколиха на коридора. Аш неспокойно погледна към отворената врата, по коридора обаче не се движеха непознати андроиди с агресивен нрав. Всичко тънеше в тишина, сякаш освен тях на кораба нямаше жив човек.

Капациите на ковчезите се отвориха бавно. През пролуките на парата бавно изплуваха пет андроида: русият тип и четирима матроси. С неподвижни стъклени очи, бавни несръчни движения се измъкнаха от текиените сандъци и с празни замъглени погледи се отправиха към

вратата.

Кули знаеше, че трябва да даде знака, ала гърлото му се беше свило от отвращение. Чувстваше се като слабохарактерен командир на екзекуционен отряд, на който се е паднала мъчителната задача да ръководи стрелбата.

Поколеба се малко, макар и да знаеше, че това колебание може да им струва провалянето на целия план. Със свръхчовешко усилие отвори уста, ала преди още да успее да изрече съдбоносните думи, до него се обади безстрастният хладен глас на Джуди:

– Те са убийците ти, Елизабет! Те са ви убили, Синди и Емил! Направете с тях това, което те биха направили, ако си изпълните задачата!

И години по-късно Кули с ужас си спомняше за кошмара, който последва. Двайсет и седемте препрограмирани андроида заобиколиха все още не напълно събудените пет и със зъби и нокти ги накъсаха на парчета. Сякаш нищо неподозиращо невинно дете бе попаднало в клетката на зверовете.

Най-странното беше, както си спомняше по-късно Кули за случилото се, че разправата протичаше съвсем тихо и беззвучно. Полуспящите андроиди почти не се съпротивляваха. Повдигайки вяло ръце, се оставяха да ги късат на парчета.

След няколко минути подът на залата бе покрит с откъснати ръце, крака и тела без крайници.

Главата на русия тип с широко отворени очи се търкулна пред тях и, щом ги забеляза, устните му потрепнаха:

– Ка... кук... кук...

Бяла, хлъзгава, желирана течност опръска стените.

Елизабет и Синди Паркер се приближиха до тях, прекрачвайки едно обезглавено тяло с моряшки дрехи.

– Тези ги убихме – рече, усмихвайки се като малко момиче Синди. – Къде са другите?

– Потърсете ги – заповяда Джуди, – а като свършите, отидете там, където сме свикнали да разговаряме с вас досега.

Когато и последният андроид изчезна по коридора, Кули се обърна към Аш.

– Къде е капитан Немо?

Лисицата се втурна към ковчезите.

Сандъкът на капитан Немо зееше празен, както и на останалите.

Беше точно полунощ, когато първите водолази стигнаха кораба. Десет минути по-късно командосите бяха на борда, а след още десет

минути машините спряха да работят.

Хората на Кули тъкмо завиха на ъгъла на коридора, когато лейтенант Харисон с автомат на рамо едва не се блъсна в тях.

– Господи... значи сте тук! Ама че кланица има в машинното... не може ли да ги укроти някой?

– Какво има на дъното? – попита артистът и посочи надолу. – Нещо сериозно ли?

– Осемнайсет хиляди тона морска вода. Досещах се, че отровата е измама...

Джуди изстинала гледаше Кули.

– Вие... познавате ли се?

Ронълд Кули весело плесна момичето по задника.

– Всичко ще ти обясня, бейби. Бързо към вратата на тайните!

Желязната врата, иззад която преди седмица се разнасяха стонове и охкания, се извиси заплашително пред тях. Ала Кули знаеше, че вече няма нищо заплашително. Няма и не може да има.

Харисон и пристигналите междуременно командоси вървяха напред, притаиха се край вратата с късоцевите си автомати, докато Кули просто почука по желязната плоча.

Лисицата изстена, лейтенант Харисон си нахлупи шапката, когато вратата пред тях с тихо проскърцване се плъзна в стената.

Вътре в огромното като бална зала помещение господстваше полумрак. Насреща, точно под една пръскаща бледа светлина лампа, се намираше огромно писалище, покрито с наредени във вид на пирамида компютри в пастелни тонове. Над писалището висяха широките листа на палма, посадена в дървена каца.

Зад това огромно бюро седеше, превита на четири, слаба фигура, облегла с длани лицето си. Щом влязоха, вдигна глава и им даде знак.

– Заповядайте моля!

Командосите насочиха автоматите си срещу нея. Бледата жена им махна с ръка.

– Оставете моля, няма да има нужда.

Джуди закри уста с ръка.

– Кати! Кати Хауард!

Чуха, че на няколко метра над тях на палубата каца хеликоптер.

– Мисис Нора Браун, трябва да ви арестувам – рече лейтенант Харисон. – Имате права...

– Никакво право нямам – прошепна жената. Трудно, сякаш и самата тя беше андроид, пристъпи към тях. – Вече на нищо нямам право. След

няколко дни... няма да съм жива.

Харисон щеше да скочи, за да повика медицинския персонал, ала жената го спря с изискано движение.

– Не си струва труда, господине.

– Лейтенант Харисон.

– Никой не може да ми помогне. И аз ще умра като другите. И... мене никой няма да ме създаде наново. Няма да имам копие.

– Може би ще можем да ви помогнем, госпожо. На крайцера...

– Оставете, лейтенанте! Не можете да ме спасите, това е. Имам такава доза, че ще е достатъчна за целия ви кораб. Всъщност знаех, че ще загубим тази игра. И... честно казано, не ми харесваше. Не беше почтена.

Все повече и повече хора идваха. Най-напред Уормуотър и малкият му тим, Боуи, после двама мъже с дрехи със защитен цвят.

Кули се промъкна през обръча от хора и се хвърли към Джуди.

– Джуди! Джуди!

Прегърна я и я притисна към себе си.

Това беше моментът, в който Джуди почувства, че си загубва ума. Надничайки изпод ръцете на Уолтър, погледът ѝ се срещна с още един Кули.

Така изпищя, че листата на малката палма потрепераха.

– Помощ! Боже Господи, и те са андроиди!

И падна в безсъзнание в ръцете на един стоящ на разположение за всеки случай военен санитар.

– Заповядайте им да се върнат в ковчезите си! – рече Боуи на жената. – Ужасно е какво има в машинното. Не ми се ще да стрелям по тях...

– Вече го направих – каза мисис Браун, – още преди да влезете. Андроидите ще се върнат по местата си.

Всички гледаха към трудно говорещата жена и забелязаха капитан Немо едва когато, говорейки тихо, влезе през вратата.

– Ка... кук... Опасност... опасност... нападение... ще натисна детонатора... ще натисна...

Светкавично бързо жената се хвърли към компютъра, ала напразно натискаше копчетата, Немо не ѝ обръщаше внимание. Спря срещу войниците и с хитра усмивка ги огледа.

– Ка... кук... Опасност... опасност... да се натисне копчето!

От компютъра жената се втурна към капитана.

– Не! Кингсли, недейте! Забранявам да задействаш детонатора... Забранявам!

Андроидът учудено вдигна вежди.

– Опасност! Опасност! Тревога! Трябва?... Трябва да натисна копчето!

– Забранявам!

Отчаяно се вкопчи в ръката на капитана, ала той я повали на земята с едно леко движение.

– Внимавайте – каза един командос и се прицели с автомата си. – Ще му смъкна главата с един откос!

– Не стреляйте! – изпищя жената. – Центърът не е в главата му... ако натисне детонатора... мистър Кули ще гръмне!

Оръжията на командосите залаяха. От две страни обстрелваха капитана. Жената се отдръпна към стената и с невярващ поглед гледаше как откъснатата ръка на Немо с все по-дива ярост натиска едно мъничко устройство.

– Как е... възможно?

– Всичко ще ви обясним – каза инспектор Уолтър Кули и прегърна през рамо своя брат близък. – Цялата работа е там, че в трудното положение ми дойде една идея.

На борда на крайцера „Ураган“. 22 юни

Адмирал Боуи се обърна към лежащата на леглото жена.

– Искате ли адвокат? Имате право...

Мисис Браун отпусна ръка върху ръката на адмирала.

– Аз имам само една-единствена възможност, господин адмирал, да умра. Скоро и това ще стане. Включете магнетофона... Искам да разкажа всичко.

Уолтър Кули прегърна Джуди. Момичето потръпна и плашливо се сви. Представа нямаше кой точно я прегръща.

Лейтенант Харисон включи магнетофона. Болната жена изпи чаша вода и започна да говори:

– Преди десет години попаднах в предприятието. Казвам се Нора Браун, нося името на мъжа си Рудолф Браун, атомен физик. Всъщност той умря преди пет години – забелязвайки учудените погледи на слушателите, се усмихна. – Голяма беше разликата във възрастта ни, почти четирийсет години. По професия съм атомен физик, завърших в Стенфорд, но имам много добри познания и по роботика. Изглежда, не толкова задълбочени – добави отново с изискана усмивка. – В университета бях първенец в курса и когато Обединеното изследователско акционерно дружество ме покани, честно казано, не се учудих. Чувствах, че ми се

полага една такава прекрасна длъжност. Заселих се в Блекстон и започнах работа. Тук се запознах с мъжа си, който вече две десетилетия бе обвързан с фирмата.

За работата си какво да кажа? Интересувах се както атомната физика, така и роботиката. По-късно, съгласувайки и двете, взех да се занимавам с въпроси, с които... навярно не трябваше. Темата ми беше изобретяването на биороботи, които да могат да се употребяват във всякакво извънредно положение.

– Имате предвид по време на несчастни случаи?

– Да, и тогава. Ала и в други случаи. Например при ремонти, отстраняване на повреди или други по-малки поправки. Ако животът на човека е изложен на минимална опасност. По време на работата ни се запознах с Джеймс Бреди, който по-късно... но да оставим това, няма никакъв смисъл. И той ще умре, ако още не е умрял. И така, Бреди имаше една теория, че трябва да разработим машини, които да са универсални. Като човека. Според него човекът е най-универсалното същество на света. От това, естествено, следва, че биоавтоматите трябва да наподобяват човек. Накратко: Бреди и още неколцина бяхме убедени, че сигурността на атомните централи ще бъде съвършена, ако в близост с тях няма човек, който да развали нещо в тях. Атомните катастрофи в последно време се дължат стопроцентово на човешката небрежност. Трябва да се конструира съвършена, универсална и с човешка форма машина – андроид, – да се замести с него човекът и атомната централа ще заработи при пълна безопасност.

За десет години успяхме да развием модела, който виждате тук. Тоест... с който имахте щастието или нещастieto да се срещнете. Далеч не са съвършени, ала сме стигнали средата на пътя, водещ към съвършения андроид. Голям недостатък е, че са чувствителни, често трябва да се зареждат, ала не искам да ви досаждам с технически подробности. Има от тях в ковчезите, можете да ги прочитате, освен това ще ви предоставя цялата документация... Пътят на тези след нас ще бъде по-лек.

Вдигна чашата си, пи и продължи:

– Навярно знаете, че атомната централа и институтът по автоматика принадлежат административно на едно и също управление. Преди пет години ме назначиха за директор.

Тогава за пръв път ме изкуши мисълта, че би трябвало да оставя изследванията по роботика, навярно подсъзнателно съм предусещала лошото, но за съжаление вече бе невъзможно. Бяхме вложили купища пари, без да информираме за това акционерите на общото събрание. Така

попаднах под влиянието на Бреди, че... но не. Поемам отговорността си за всичко.

От момента, в който ме назначиха, нататък засилихме изследванията по роботика, макар че и атомната физика не сме изоставяли. Събрахме най-талантливите млади изследователи от всички краища на света. За да не надуши нещо конкуренцията – такива ги има в изобилие, – на новите си сътрудници не казахме дори къде ще работят. Чак когато пристигнаха, разбраха, че са в Съединените щати. Тогава вече и те самите на драго сърце се съгласиха да пазят тайна. Бяхме малко като военно предприятие, ала от разработката на роботите се надявахме на световен успех. Не ми се смеете за това, защото почти всеки от нас снуваше Нобеловата награда. После всичко дойде като гръм от ясно небе. Свършиха ни парите.

Не отричам, че изпаднах в паника. Не можех да искам нови суми от акционерното дружество, защото не бях отчела още старите. Вярвах, че, като покажем новите работи, доларите сами ще потекат към нас. Сега обаче изведнъж бяхме притиснати. А бяхме точно пред една много важна серия от опити. Трябва да знаете, че за тази серия от опити се налагаше да приложим мерки за супер сигурност – и то не за малко пари. А няхме пукната пара. Имахме трудности даже с изплащането на заплатите. А роботите още не бяха в такова състояние, че да ги пуснем на пазара.

Бреди и още неколцина намислиха... да спестим парите.

Замисълът им бе последван от дела. Молахме се Богу и започнахме опитите. Една седмица всичко вървеше наред, после се случи ужасната трагедия. Колкото и да внимавахме, всичките ни сътрудници получиха такава силна доза облъчване, че няколко души веднага починаха, а останалите по-късно. Практически всички, с които работехме от години наред. Останахме петима живи, ала Карпентер по-късно се самоуби – едва успяхме да потулим работата. Трябваше да откраднем трупа от гробището, за да не открият по него следите на лъчевата болест. Без това си имяхме разправии със зелените... После пък един биоробот хукна в амок из града... И от това се вижда, че още не са свършени.

Гласът ѝ се скърши, пи малко вода и продължи:

– Тогава вече Бреди пое ръководството; а на мен нещата ми се изплъзнаха от ръцете. Сега, като си мисля за изминалите години, виждам, и с това не искам да намаля отговорността си, как всъщност последната дума беше винаги на Бреди, макар че така гласеше нещата, сякаш аз съм ги решила.

Бреди също беше страхотно напласен, както и Дийм, и Заблоcki. Ясно беше, че всичко ще се разкрие и ще ни изправят пред съда за масови убийства.

Освен ако – и това вече го каза Бреди, – освен ако не се опитаме да си спасим кожата. За една нощ забърка този план, който сега се пукна като сапунен мехур.

Военният санитар ѝ хвана пулса. Мисис Браун се усмихна вяло.

– Навярно ще имам поне толкова сила, че да завърша. И така, Бреди и останалите, и аз, събрахме всичките си спестени пари. Наехме един излязъл от употреба танкер и се настанихме на него. Нямахме много време, но все пак имаме, защото нали бяхме изпратили служителите си в половингодишна „отпуска“.

Смятахме да заличим следите от злополуката с ремонта, естествено, така че те да не знаят какво почистват.

Не беше лесно, ала пренесохме на кораба всичко, което виждате тук: мъртвите заедно с ковчезите, андроидите, цялата апаратура, с която поддържахме живота им. Ако ми позволите няма да се впускам в безбройните трудности, с които се срещнах. Трябваше да се преборя сама с всичко тук. Останалите останаха у дома, за да укрят роботите, които бяха в полуготово състояние и зорко да бдят да не се разкрие нещо.

Планът на Бреди беше много прост, ала трудно осъществим. Не можеха загиналите просто да изчезнат, защото, ако се загубят следите на работниците в един експериментален завод, като нищо щеше да се разбере какво се е случило. Затова мислеше да замени с андроиди загиналите и тези, които бяха на смъртно легло... защото доведохме и тях на кораба. Положихме всички грижи, ала повярвайте, положението им беше безнадеждно. Аз поне знам...

За съжаление разполагахме само с пет-шест съвършено програмирани роботи. Другите бяха полуготова стока. Доста неща знаеха, но нямаха индивидуалност. А имаме невероятна нужда от тях; планът ни беше да съживим мъртвите.

Боуи поклати глава, но не продума.

– Смятахме, че... само мъртвите могат да ни издадат. Не знам, дали разбирате... не бих искала да говоря неясно. Знаехме, че не можем да укрим смъртта на толкова хора, тъй като имат близки, които ще ги потърсят. Бреди и останалите проучиха данните от отдел „Каdри“ и извадиха тези, за които можеше да се предположи, че никому няма да липсват. Ако имах настроение да се занимавам с проблемите на социалната психология, бих задала един въпрос: знаете ли колко самотни хора има?

Защото повече от половината си нямаха никого. Най-много една леля или някакъв братовчед на някой далечен континент. Решихме да не се занимаваме с тях, защото една фалшива молба за напускане, би могла да замаже всичко.

Останалите обаче представляваха по-голям проблем. Тези, които бяха оставили многобройни семейства, особено жените. Логично беше след известно време да започнат да ги търсят. Затова мислехме тях да пресъздадем най-напред. И тук Бреди свърши тънката работа. Избра три отлично обучени и програмирани робота, които говореха десет-двайсет чужди езика...

– Бихте ли ни разяснили нещо, госпожо? – прекъсна я адмиралът. – Защо бяха толкова еднакви роботите ви? Защо винаги този рус тип?

– Е, да – усмихна се вяло Нора Браун – и това беше част от несъвършената ни техника. Русата боя за коса и въобще русата изкуствена пигментация беше най-трайна. Планирахме и друга комбинация от цветове – например капитан Немо беше кестеняв – но те не се оказаха така издръжливи както русия. Но ако позволите, ще продължа, защото нямам още много време... Според плана на Бреди трябваше да пресъздадем една част от мъртвите, най-опасната, която можеше да потърсят. Андронидите получиха задачата да отидат при близките им и под най-различни предлози да съберат от тях колкото може повече документация – преди всичко видеозаписи, – с помощта на която да създадем точно копие на мъртвия. Обърнахме им внимание да унищожават всяка следа, която може да наведе на мисълта, че жертвата се е наела на работа при нас, в Америка. Е, трябва да кажа, че те блестящо се справиха със задачата. Който иска да ги усъвършенства, е изправен пред истинска златна мина.

– Обучавали ли сте ги да убиват? – попита Боуи.

– Ами... какво да ви кажа? Бреди снабди всеки с едно безмилостно оръжие, суперкиселината, която също е наше откритие. Не, не се занимаваме с киселини, случайно попаднахме на нея като страничен продукт на производството на работи. Както и когато разработвахме лепилата, попаднахме на няколко супербързо действащи опасни отрови. Понататък беше лесна работа да научим андроида как да употребява отровата. Идея на Бреди бе и това, да вградим у всеки едно самоунищожавашо се устройство, една контролна система, за да може в случай на опасност, когато усети, че няма друг изход, да се самоунищожи. Програмирането обаче не сполучи. Не зная как, навярно някой ще може да отговори впоследствие, но бяха получили инстинкт за живот, колкото и странно да звучи думата, когато се отнася до една машина. Във всеки

случай и през ум не им минаваше да се самоубиват. По друг начин се държа единствено онзи, който издъхващият вече Бреди бе изпратил в Сити Банк заради вашата обява. Нещастният Бреди! Не можеше да усети на магията на парите. А трябваше да усети, че обявата е клопка.

Ала продължавам. Събрахме куп информация и се заехме да създадем съвършените копия.

– Само за момент, госпожо – вдигна ръка Боуи и погледна към магнетофона. – Още нещо, в името на точността... Вие наистина ли си въобразявахте, че тези преобразени андроиди, които ще приемат личността на починалия, ще могат да заместят оригинала? Човека? Мислите ли, че майките, бащите или братята, нямаше да разберат, и то скоро, че тези, които им се представят за дъщери, сестри, ами... меко казано, не са те?

Жената бледо се усмихна.

– Бреди беше помислил и за това. За първите дни не се притеснявахме, тъй като „изследователите“ се връщаха сред семействата си след дългогодишно отсъствие. Естествено е, че в такива случаи всеки чувства малко чужд новопристигналия. Няколко дни по-късно пък... той щеше да претърпи смъртна злополука.

– Как?!

– Решихме да ги убием. Единият щеше да изчезне, докато се къпе в морето, естествено, оставяйки съответните следи, друг пък щеше да го погълне навеки някоя пропаст...

Главният проблем продължаваше да бъде този: кой ще обучи андроидите. Бяхме останали малко, отгоре на всичко порядъчно облъчени. Аз получих най-малка доза. Живеехме с вярата, че можем да се измъкнем. И така, тъй като аз бях най-леко заразена, задачата да ги обуча се падна на мен. За два месеца трябваше да постигна съвършените им варианти.

Разбира се, бяхме наясно, че е немислимо сама да се преборя със задачата. Да управлявам кораба, да го защита от евентуалните проверки, сама в океана, а освен това да се занимавам с андроиди, които трябва да се обучат – това би надхвърлило силите ми. Затова стигнахме до решението, че... трябва да наемем няколко души, които да извършат работата вместо мен.

– Нас – измърмори Уолтър Кули.

– Да, мистър Кули. Навярно сте любопитни защо изборът ни спря тъкмо на вас. Донякъде беше въпрос на случайност. Естествено, ние бяхме наясно какви хора търсим. Психолог, артист и някой, който

разбира от мимика. Най-напред мислехме за някой мим, ала после решихме да е мистър Еспиноза. Познавах мистър Кули много добре, тъй като много пъти съм го гледала по време на гастролите му в Съединените щати. Още повече, че андроидът, който трябваше да го вземе, вече познаваше околностите на Бирмингам, тъй като беше посетил и две семейства в този град.

Бреди предложи мис Джуди Максвел, а с Еспиноза аз се срещнах през миналото лято в Испания. Направо ме очарова с ослепителните си трикове и покерджийското си лице. Мистър Аш и мистър Лисица попаднаха случайно сред останалите. За съжаление бях сама и... не можех да свърша цялата работа. Освен това натоварихме и андроидите повече, отколкото можеше. Зареждането не функционираше безупречно, затова Немо и Прокс I – II не се подчиняваха, както трябваше.

– Прокс I – II?

– Русите работи. Единият даже изчезна някъде. Очевидно е паднал в морето.

– Да – преглътна Уолтър Кули. – Ако си бяхме изпълнили задачата... какво щеше да стане с нас?

– Сега вече мога да ви кажа. Трябваше да ви убием. Андроидите щяха да свършат работата. Знаете, че замеси ли се веднъж човек в някоя мръсотия, спиране няма. Блатото го поглъща все по-надълбоко.

Вдигна чашата си и пи с разтреперана ръка.

– Когато ви доведохме на борда, замисълът ни беше и аз да съм сред вас, все едно че и мен са ме отвлекли, като Кети Хауард, собственичка на козметичен салон. Щяхте да сте ми пред очите. За съжаление в деня, в който пристигнахме, се разболях. И причината не беше морска болест, както вие предполагате, а... лъчева болест. Още тогава подозирах, че с мене е свършено. Отгоре на всичко роботите се разваляха един след друг. Двайсет и четири часа на ден не стигаха за всичко. Непрекъснато отслабвах физически, принудена бях да им поверявам все нови и нови неща. А на тях не можеше да се разчита. Бях в радиовръзка с всеки и с ужас установявах какви груби грешки допускат. Необходимо е поне още едно десетилетие, за да произведем напълно равностоен на човека андроид.

– Чия бе идеята да ми вградите взривяващо се устройство? – попита Кули.

– На Бреди. Не се бойте, не искам да го очерна, просто казвам истината. Откъде, по дяволите, можехме да знаем, че имате брат близък? Среда многото нещастия, пак не ни вървеше.

– А... охканията зад вратата? Измъчвали сте нещастните умиращи ли?

– Какво говорите?! Ние не сме нито садисти, нито убийци. Просто по непочтен начин искахме да се измъкнем от последиците на трагедията, която бяхме предизвикали с лекомислието си. На леглата на умиращите закрепих индикатори и... им поставях въпроси. А те несъзнателно отговаряха. Казах им, че аз съм Майката, може би исках да заместя Бога, който да им облекчава болките. И доколкото можех, наистина ги облекчавах. А те всичко ми разказаха за себе си, за детството си, за навичките си, за което имаха нужда, за да се възродят отново в тялото на един андроид. После обучени андроиди започнаха да учат записаното на записа.

Пот изби по челото ѝ и тя се отпусна назад.

– Много съм уморена... смъртно уморена...

Седяха в офицерската столова на крайцера след обилен обяд. Кули взе в ръка уискито си и се загледа как електрическата светлина се пречупва в тъмнокафявия цвят на питието.

– За мен всичко започна, когато Ронълд ме въвлече в тая дивотия, аз да бъда първият благородник.

– Това е личен проблем – запуши му устата Ронълд и хвърли поглед към Джуди. – Имах някаква работа...

– Розана някаква работа ли е за теб?

– Добре – каза Ронълд Кули и с болка и предано погледна към Джуди. – Предавам се. Сбогом на щастието...

– И друг път ли сте правили такива неща? – прогърмя гласът на Уормуотър.

– Ама как може да си помислите, инспекторе?! – ужасиха се близнаците. – За първи път.

– И за последен – рече натъртено Уормуотър.

– Значи съгласих се, да му се не видяло, аз да бъда първият благородник за едно представление.

О, скръбна сцена! Мисля, сър, че много проклетия ще паднат върху тези, които са виновници за нея!

– Палячо – рече Ронълд Кули, – една строфа не може да каже като хората.

– За пръв път в живота си щеше да имаш някакъв успех – съжали го инспекторът. – Можех да ти спечеля Оскар.

– Достатъчно! – рече Уормуотър. – Интересува ме какво направихте тук, на борда?

– Какво да правим? Първо, страхотно се учудихме, че сме тук. Зна-чи Аш и аз. Ясно ни беше, че са ни упоили и отвлекли. Очевидно онзи русият тип, който нахлу при нас в театъра. Аз трябва да съм загубил съзнание още някъде в коридора на гримьорната. Когато се събудих, почвата под краката ми се клатеше. Не след дълго имах удоволствието да се запозная с намиращите се тук господа. Естествено, представа нямах защо са ме отвлекли, макар че, общо взето, бях наясно, че са хвърляли мрежата си не върху мен, а върху Ронълд. Във всеки случай с Аш решихме да ги оставим в тази им заблуда. За наш собствен интерес. Защото ако се разбере кои сме... Разбирате, нали?

Още на първата закуска, когато капитан Немо, който се представи като командир на кораба, така да се каже, му прилоша, нещо се размърда из мозъка ми. Невероятната сила на тези типове, отровата, тайнственият кораб и капитанът, който беше като развалена машина. Изведнъж у мен проблесна мисълта: това са андроиди! Доста бях чувал за хипотезите за имитации, по-съвършени и от човека. Заплашвах с тях още преди десетина години! Тогава се смеех, ала сега разбрах, че наистина са тук, на собствения ми гръб. Нямахме какво друго да правя, освен да мълча и да изчакам.

Лекцията на капитан Немо за Махарашвар и за сметището звучеше много хубаво, но въобще не и повярвах. Работата беше прекалено объркана. Да се обучат работи, които да водят преговори за опразване на хранилището? С толкова зор и вие бихте могли да преговаряте... Не! Бях сигурен, че Махарашвар е само примамка. От нас се искаше доброволно, без принуда, да се заемем с работата. В името на някаква голяма хуманна цел. И знаете ли защо? Защото не са имали възможност да ни държат под постоянен контрол. Искали са да ни привържат емоционално към работата. Болестта на мисис Браун, т. е. на Кети Хауард, само засили потребността от това. Мисис Браун бе единственият човек – освен нас, разбира се – на борда, няколко андроиди живееха в машинното и управляваха кораба, а останалите или работеха, или ги зареждаха непрекъснато. Тогава, естествено, все още не знаехме, че контролът е толкова слаб.

– Ама мене ме преметнахте – захили се Лисицата, – че вие сте Цигулката.

– По-добре ли щеше да бъде, ако си бях признал, че съм детектив?

– Щях да ви блъсна при акулите – призна си Лисицата.

– Кога се усъмнихте, че Кети Хауард е шефът? – попита Уормуотър.

– Ами... всъщност още в началото. Тогава, когато поискахме цигарите и изпратиха пет пакета за шестима ни. От това заключих, че знаят – някой от нас не пуши. После... когато посетихме мис Хауард в кабината ѝ и „сестрата“ ме нападна, мис Браун за миг излезе от ролята си. С такъв глас извика на андроида, както господарка на слугата си... Останалото знаете.

Изпи си питието и излезе на палубата.

Беше чудесно и в същото време призрачна карибска нощ. Луната препускаше по гърба на вълните; чак докато не ѝ омръзна и се качи на небето.

Облегнат на парапета, Уолтър Кули гледаше леко набраздената вода. Недалече от тях като мъртъв кит чернееше туловището на танкера.

Най-напред на палубата се появи Лисицата.

– Как си, Цигулко – захили се, – откъде имаш онова нещо на корема си?

– Срегнах се веднъж с един, на който му направи впечатление, че нямам нищо там. И реши да поправи липсата. А вие?

– Ще се измъкна – каза Лисицата. – Ако не се намесите.

– Това не е в моята компетенция – сви рамене инспекторът. – Вие сте американец. А Еспиноза?

– Връща се. Казава, че са го засърбели ръцете за картите.

По-късно и Джуди се качи на палубата. Облакът се до Уолтър Кули и въздъхна дълбоко.

– Да не бяхте поне така проклето еднакви!... Как, по дяволите, ще ви различавам един от друг?

– Заради тебе, ако трябва, цял живот ще ходя с червена перука...

Момичето изохка.

– Господи! И другият каза същото преди половин минута!

Пусна инспектора, разтвори ръце и извика в нощта.

О, скръбна сцена! Мисля, сър, че много проклетия ще паднат върху тези, които са виновници за нея!

Нежният ношен вятър поде и отвя надалече гласа ѝ.

КРАЙ

© Ласло Лорниц
© 1994 Светла Къосева, превод от английски

Laslo Loernitz

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Публикация:

ПРОКЪЛНАТИЯТ КОРАБ. 1994. Изд. Орфия, София; Изд. Литера Прима, София.
Биб. Фантастика, No.34. Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Светла КЪОСЕВА [].
Формат: 16 см. Страници: 288. С ил. Цена: 40.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/547>]